

Sürekli Peygamberimiz

Hazretî Muhammed'in Hayatı

(Muallâkâtı âlemlî ve mâlûm)

ÖZGE SEZGİN

Sevgili Peygamberimiz
HAZRETİ MUHAMMED'İN HAYATI
(sallallahû aleyhi ve sellem)

Sevgili Peygamberimiz
HAZRETİ MUHAMMED'İN HAYATI
(sallallahû aleyhi ve sellem)

Yazan
Orhan SEZGİN

**Sevgili Peygamberimiz
HAZRETİ MUHAMMED'İN HAYATI
(sallallahû aleyhi ve sellem)**

Copyright © Mustu Yayınları, 2009

Bu eserin tüm yayın hakları Işık Yayıncılık A.Ş.'ye aittir. Eserde yer alan metin ve resimlerin Işık Yayıncılık A.Ş.'nin önceden yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.

Editör

Eyüp ÖZDEMİR

Görsel Yönetmen

Engin ÇİFTÇİ

Resimleme

Logistic ART

Sayfa Düzeni

Ekrem TEZ

Kapak

Nurdoğan ÇAKMAKÇI

ISBN

978-605-5886-34-9

Yayın Numarası

410

Basım Yeri ve Yılı

Çağlayan A. Ş.

TS EN ISO 9001,2000

Ser No: 300-01

Sarıç Yolu Üzeri No: 7 Gazimur / İZMİR

Tel, (0232) 252 22 85

Mart - 2009

Genel Dağıtım

Gökkuşaklı Pazarlama ve Dağıtım

Merkez Mah. Soğuksu Cad. No: 31

Tek-Er İş Merkezi Mahmutbey/İSTANBUL

Tel: (0212) 410 50 60 Faks: (0212) 445 84 64

Mustu Yayınları

Emniyet Mahallesi Huzur Sokak No: 5

34676 Üsküdar/İSTANBUL

Tel: (0216) 318 42 88 Faks: (0216) 318 52 20

www.mustu.com

İÇİNDEKİLER

GÖZLERİ KAMAŞTIRAN IŞIK

1

DÜNYA HAYATI BAŞLIYOR

4

ALLAH İÇİN YAPILAN İLK EV

6

ZEMZEM BULUNUYOR

8

ABDULLAH KURBAN EDİLECEK Mİ?

10

KUTLU EVLİLİK

18

FİL OLAYI

20

KÂBE YIKILACAK MI?

22

MAHMUT YÜRÜMÜYOR

26

EBABİL KUŞLARI

28

KUR'ÂN FİL OLAYINI NASIL ANLATIYOR?

30

KUTLU DOĞUM

36

SÜTANNENİN DİYARINDA

42

ÇOCUKLUĞU BİLE FARKLI

54

KARLA DOLU TAS

58

KUTLU ANNENİN SON ANLARI

65

OĞLUNU GÖREMEYEN BABA

33

PEYGAMBERİMİZİN DOĞDUĞU GÜN

38

NURLU BEBEKLE YAĞMUR DUASI

50

TEKRAR SÜTANNEYLE BERABER

56

PEYGAMBERİMİZ ANNESİNİN YANINDA

62

DEDESİNİN GÖZ BEBEĞİ

70

EBU TALİB'LE GEÇEN YILLAR

74

ŞAM'A İKİNCİ YOLCULUK

82

HAZRETİ ALİ PEYGAMBERİMİZİN YANINDA

90

İLK İNANANLAR

104

EFENDİMİZİ ÖLDÜRME PLÂNLARI

112

HİCRET ZAMANI

126

RAHİP BAHİRA'NIN GÖRDÜKLERİ

78

PEYGAMBERİMİZİN EVLİLİĞİ

88

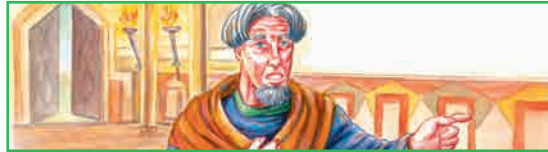
HİRA MAĞARASI

96

HAZRETİ EBUBEKİR İMAN EDİYOR

108

MEKKE'DE DURMAK ZORLAŞIYOR

118

FARKLI YOL AMANASIZ TAKİP

138

KASVA NEREDE DURACAK?

145

SAVAŞLAR BAŞLIYOR

150

UHUD SAVAŞI

156

SAVAŞSIZ GÜNLER

166

PEYGAMBER EFENDİMİZİN VEFATI

172

AĞLAYAN KÜTÜK

148

BEDİR SAVAŞI

154

HENDEK SAVAŞI

162

KUTSAL ŞEHİR MEKKE

168

SÖZLÜK

176

SÖZLÜK

GÖZLERİ KAMAŞTIRAN IŞIK

Yüce Allah, ilk insan olarak Hazreti Âdem'i yarattı. Hazreti Âdem, kendisine hayat verilince başını kaldırdı ve gözlerini kamaştıran parlak bir ışık gördü. Bu, aslında bir nurdu. Bu nur, göğe yazılmış bir isimden geliyordu. Gördüğü nura hayran hayran bakan Hazreti Âdem, Yüce Allah'a,

– Ya Rabbi! Bu nur nedir, burada ne yazıyor, diye sordu. Soru üzerine Yüce Rabbimiz,

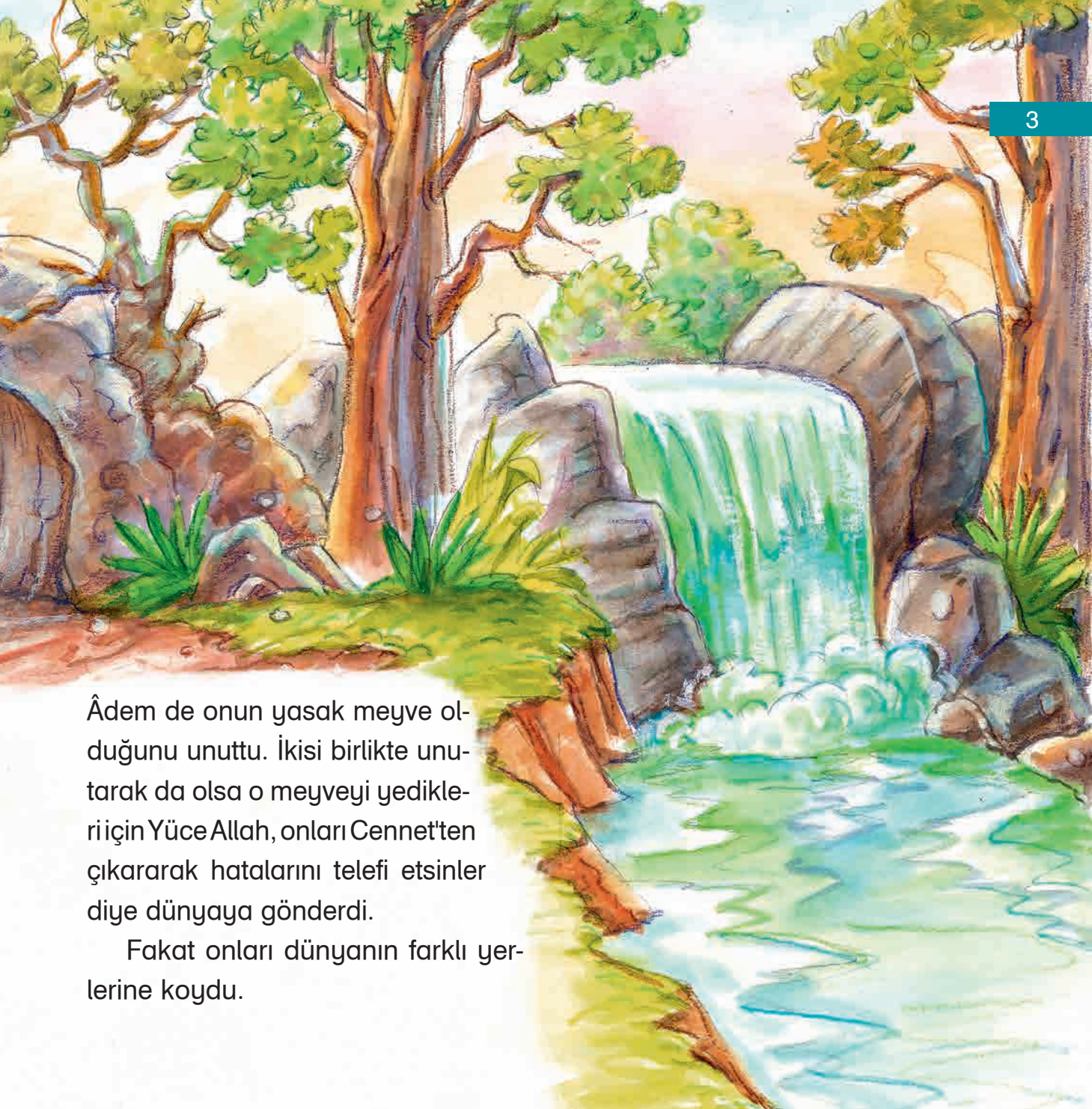
– Bu, senin neslinden bir peygamberin nurudur. O'nun ismi göklerde Ahmed, yerde Muhammed'dir. Eğer O olmasaydı seni yaratmazdım, buyurdu.

Hazreti Âdem ilk insandı ve kendisinden sonra gelen bütün insanların da babasıydı. Yüce Allah, Âdem babamıza eş olarak da Hazreti Havva'yı yarattı. Onlara,

– Cennet'imde dilediğiniz gibi yiyeceğiniz, içecekleriniz, gezin. Ama sizin için yasak olan şu meyveye dokunmayın, buyurdu.

Bir gün Hazreti Havva, Cennet'teki yasak meyveyi yememesi gerektiğini unuttu. Hazreti Âdem'e de bu meyveden yemeyi teklif etti. O sırada Hazreti

Âdem de onun yasak meyve olduğunu unuttu. İkiisi birlikte unutarak da olsa o meyveyi yedikleri için Yüce Allah, onları Cennet'ten çıkararak hatalarını telefi etsinler diye dünyaya gönderdi.

Fakat onları dünyanın farklı yerlerine koydu.

DÜNYA HAYATI BAŞLIYOR

Hazreti Âdem ile Hazreti Havva yıllarca dünyada gezerek birbirlerini aradılar. Bu arada sürekli hatalarından dolayı Allah'tan af dilediler. Hatta Hazreti Âdem, bu durumdan o kadar pişmandı ki utancından yıllarca başını göğe bile kaldıramadı.

Yıllar sonra bir gün gökte Allah'ın adının yanında yazılı Muhammed (salallahu aleyhi vesellem) ismi, Hazreti Âdem'in tekrar dikkatini çekti. Daha önce Cennet'in kapısında da aynı ismi, Allah'ın adının yanında gördüğünü hatırladı. Demek ki o zatın Allah katında değeri çok yüksekti. Bunun üzerine Hazreti Âdem, Yüce Allah'ın en çok sevdiği bu kulunun hürmetine dua etmeye başladı:

– Ey Yüce Allah'ım! Beni ve Havva'yı adının yanına ismini yazdığın o çok sevgili kulunun hatırına bağışla. Günahımızı affet, diyerek Allah'a yalvardı.

Yüce Mevlâ'mız, Hazreti Âdem'in bu samimi duasını Sevgili Peygamberimiz'in hatırına kabul etti. Aradan çok zaman geçmeden Hazreti Âdem ile Havva, günümüzde Suudi Arabistan sınırları içinde bulunan Arafat Dağı'nda birbirlerini buldular. Sonra Cenab-ı Allah, onların evlenmelerine izin verdi. Hepsi ikiz olmak üzere onlarca çocukları oldu. Bu çocuklardan da kıyamete kadar devam edecek olan insan nesli başlamış oldu.

Bu insanlara Yüce Allah kendi içlerinden peygamberler gönderdi. Peygamberler, insanlar arasında en soylu, en dürüst ve en namuslu insanlardı. Yüce Allah, kullarını çok sevdiği için onların yanlış yollara düşmesini istemiyordu. İşte bu peygamberler kavimlerine iyi tavsiye ediyor, onları kötülüklerden sakındırıyordu. Peygamberler, Yüce Allah'a nerelerde ve nasıl ibadet edileceğini insanlara öğretiyordu.

ALLAH İÇİN YAPILAN İLK EV

Yüce Rabbimiz, bir gün Hazreti Âdem'den bir bina yapmasını istedi. Hazreti Âdem, bu emri hemen yerine getirdi. Böylece yeryüzünde Allah için yapılan ilk bina olan Kâbe inşa edilmiş oldu.

Yüce Allah adına yapılan bu bina hem çok güzel hem çok sağlam olmuştu. Fakat Hazreti Âdem'den sonra geçen uzun seneler, Kâbe'nin bozulup yıkılmasına sebep oldu. Hazreti İbrahim zamanında harap durumda olan Kâbe'nin tamiri için Yüce Allah, Hazreti İbrahim'e emir verdi. Bu emirle birlikte Hazreti İbrahim ve oğlu İsmail, Kâbe'yi yeniden inşa ettiler. Sonra da Yüce Allah'a şöyle dua ettiler:

"Ey Rabbimiz! Bizim neslimizden Müslümanlar için öyle bir peygamber gönder ki, onlara senin âyetlerini okusun. Kitabı öğretsin. Onları günahlardan temizlesin."

Yüce Rabbimiz, Hazreti İbrahim'den sonra Hazreti İsmail'e peygamberlik vererek onun evlâtlarını, torunlarını çoğalttı. Bu nesil bütün Arabistan'a dağıldı. Bunların içlerinde bir soy diğerlerinden hep daha üstün oldu. Bunlardan Mekke'de yaşayan Kureyş kabilesi, onların içinde de Haşimîler kolu diğerlerinden üstündü. Haşimîlerin lideri Haşim, Peygamberimiz'in büyük dedesiydi. Haşim, alnında bir nur taşıyordu.

Bu nur ilk olarak Hazreti Âdem'in altında görülmüştü. Onun iki kaşının arasındaki güzel bir parlaklık bu nur. Sevgili Peygamberimiz'e ait olan bu nur, Hazreti Âdem'den önce yaratılmıştı. Sonra da insanların en şereflileri vasıtasıyla Peygamber Efendimiz'in büyük dedesine kadar gelmişti. Nur, Haşim'den oğlu Abdulmuttalip'e geçti. Nurun asıl sahibine geçmesine çok az zaman kalmıştı. Artık insanlar, yer, gök, canlı cansız her şey O'nun gelişini sabırsızlıkla bekler olmuştu. Bütün kâinat, ahir zamanda geleceği müjdelenen son peygamberi bekliyordu.

ZEMZEM BULUNUYOR

Peygamber Efendimiz'e ait olan nur, dedesi Abdülmuttalib'in alnında parlamaktaydı. O da bu yüksek onur sayesinde Kureyş'in lideri olmuştu. Üç gün üst üste görmüş olduğu rüyalar sayesinde zemzem kuyusunu buldu. Mekke'nin o zamanki ileri gelenleri, bu mübarek suyu meydana çıkarma görevine ortak olmak istediler. Abdulmuttalib bu teklifi kabul etmedi. Kuyu kazılınca içinden birçok hazine çıktı. Mekkeliler, bu hazinelere de ortak olmak istediler. Ama Peygamber Efendimiz'in dedesi bu teklifi de kabul etmedi. Bunun üzerine Mekkeliler o zaman bir tek oğlu olan Abdulmuttalib'e,

– Görüyorsun ki yanında şu tek oğlundan başkası yok. Durum böyleyken neden bize karşı koymaya kalkıyorsun? Vallahi biz kavga etsek seni döveriz, dediler.

– Siz bana az çocuğum olduğu için böyle yapıyorsunuz. Beni, çocuğum az olduğu için ayıplıyorsunuz. Eğer Yüce Allah bana on tane erkek çocuk verirse onlardan birini Allah için kurban edeceğim, dedi.

Sonra Abdulmuttalib, bu durumu kavgasız halledecek bir teklif sundu Mekkelilere:

– Kuyudan çıkan hazineyi ikiye bölelim.

Mekkeliler,

– Böldük diyelim. Sonra ne olacak, diye sordular.

Bunun üzerine Abdulmuttalib dedi ki:

– Hazinenin yarısı Kâbe'yle bizim aramızda kura çekilsin. Bize çıkanı da sizinle benim aramda kura çekelim. Kime ne çıkarsa o hakkına razı olsun.

Mekkeliler,

– Vallahi sen aramızda pek güzel bir hüküm verdin. Haydi, Kâbe'ye gidip şu kura çekilişini hemen yapalım, dediler.

Sonra Mekke ileri gelenleriyle aralarında kura çektiler. Kura sonucu, Zemzem kuyusundan çıkan hazinelerin yarısı Abdulmuttalib'e, yarısı da Kâbe'ye çıktı. Mekkelilere bir şey çıkmadı.

Üstelik birbirlerini uğursuz saydıklarından aralarında kavga da ettiler.

Bu yaşananlar Abdulmuttalib'in itibarını daha da arttırdı.

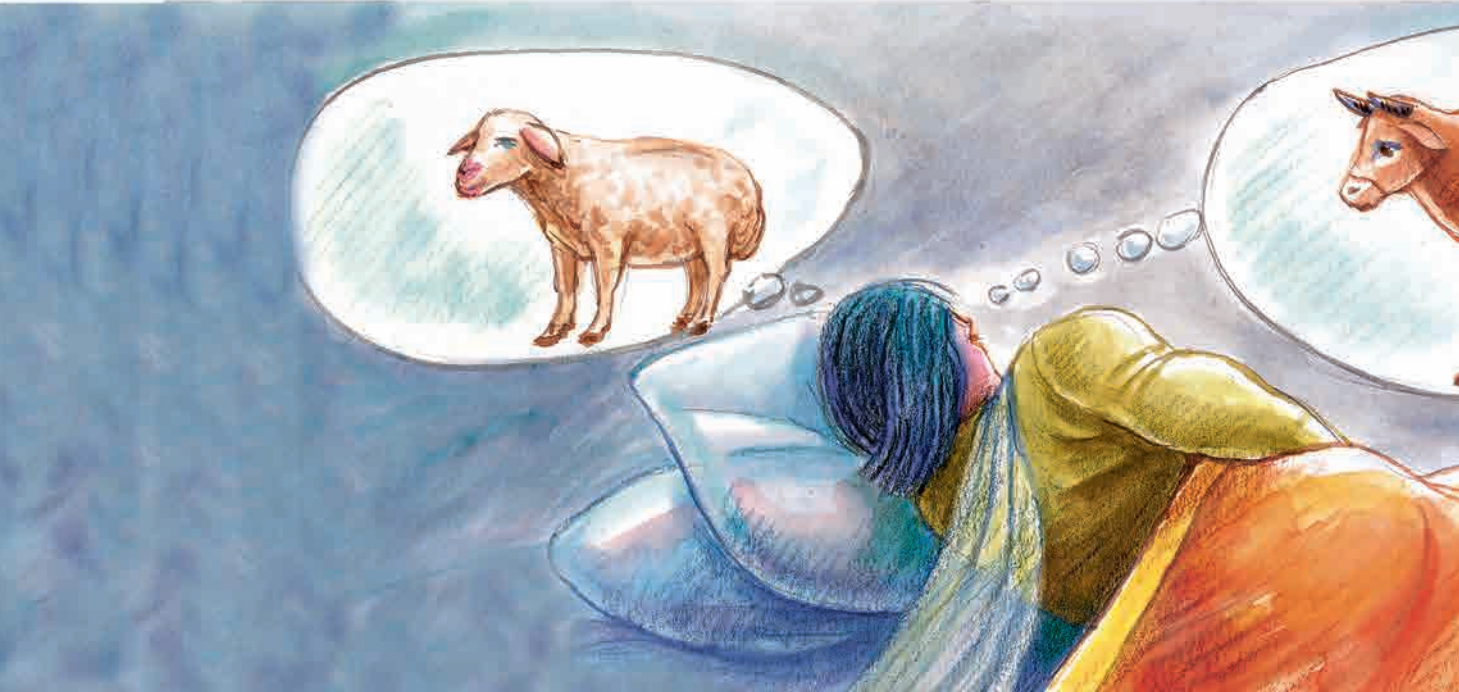
ABDULLAH KURBAN EDİLECEK Mİ?

Aradan yıllar geçmiş ama Zemzem'in suyu hiç eksilmemişti. Mekke'deki bütün canlılar doyasıya su içebiliyordu. Bu arada Abdülmuttalib'in dokuz tane daha oğlu oldu. Sekizinci oğlu Abdullah, diğer kardeşlerinden çok farklıydı. Ahlâk bakımından en üstünleri o idi. Babasının iki kaşının arasındaki nur da bu yüksek ahlâklı çocuğa geçmişti. Bu güzel çocuk ileride Efendiler Efendisi'nin babası olacaktı.

Aradan geçen yıllar, Abdülmuttalib'e Yüce Allah'a verdiği sözü unutturmuştu. Bir gece rüyasında bir ses duydu:

"Allah için kurban kes!"

Ertesi gün Abdülmuttalib güzel bir koç kesti ve etini fakirlere dağıttı. Fakat o gece rüyasında aynı sesi yine duydu:

"Allah için daha büyük bir kurban kes!"

Ertesi gün Abdulmuttalib bir sığır kurban etti. Fakat o gece de rüyasında aynı sesi duydu:

"Allah için daha büyük bir kurban kes!"

Ertesi gün Abdulmuttalib bir deve kurban ederek etini fakirlere dağıttı. Ancak rüyasında o gece yine aynı sesi duymuştu:

"Rabbin için daha büyük bir kurban kes!"

Bu ses üzerine Abdulmuttalib,

"Daha büyüğü nedir?" diye sordu. Ses,

"Allah'a verdiğin sözü hatırla!" dedi.

Abdulmuttalib heyecanla uyandı. Bir anda zihni gerilere gitti. Zemzem kuyusunu kazdığı günleri, Mekkelilerle aralarında geçen kura çekme olayını

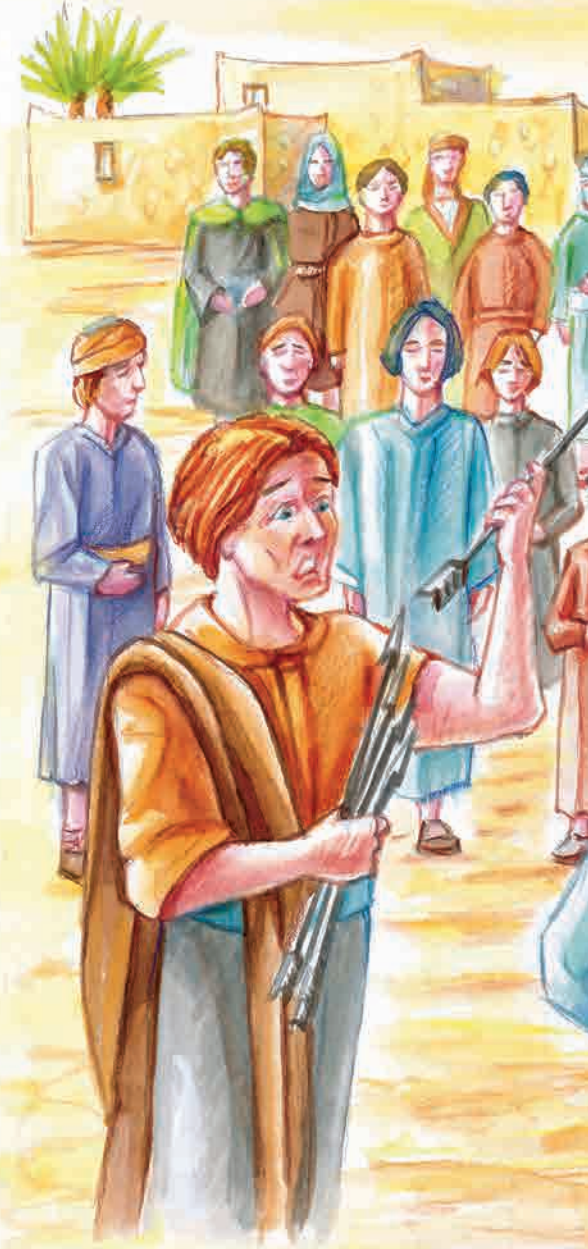

hatırladı. O gün yemin ederek Allah'a bir söz vermişti. On tane oğlu olursa birini Allah için kurban edecekti. Sabaha kadar gözünü kırpmadan bekledi. Çocuklarını teker teker gözünün önünden geçirdi. Hepsi birbirinden yiğit delikanlılardı. Hepsi de çok iyi çocuklardı. Hele Abdullah! O bir başkaydı. İçlerinde en çok sevdiği de oydu.

Sabah olur olmaz yıllar önce Yüce Allah'a verdiği sözü yerine getirmek istedi. Oğullarının hepsini yanına çağırıp onlara niyetini söyledi:

– Ben yıllar önce Zemzem'i kazarken böyle bir olay yaşamıştım. Eğer on tane erkek evlâdım olursa onlardan birini kendisi için kurban edeceğime Allah'a söz verdim. Siz bu işe ne diyorsunuz, diye sordu.

Çocuklardan hiçbiri Allah için kurban olmaya itiraz etmedi. Bunun üzerine Abdulmuttalib, çocukların hepsini yanına alarak Kâbe'ye gitti. Çocuklar birer okun üzerine adlarını yazıp babalarına vermişlerdi. Abdulmuttalib, Kâbe'deki kura memuruna okları uzatarak durumu anlattı ve,

– Çek birini, dedi gür sesiyle.

Memur, oklardan birini çekti ve hecele-yerek okudu:

– Ab - dul - lah!

Bu kelime üzerine Abdulmuttalib'in yü-reği yandı. En çok sevdiği oğluna çıkmıştı kura. Ama en sevdiği oğlu da olsa Allah'a söz vermişti. Abdullah kurban edilecekti. Abdulmuttalib, hemen gerekli hazırlıkları yapmaya başladı. Hazırlıklar bitince Ab-dullah'ın kurban edileceği yere doğru yürümeye başladılar.

Ancak bu haber Mekke'de çok olum-suz karşılandı. Abdullah'ın dayıları ve Mek-ke ileri gelenleri Abdulmuttalib'in önüne çıkarak,

– Sen bu yaptığın işten hemen vazgeç-melisin. Çünkü Abdullah çok iyi bir genç. Hem sen bizim büyüğümüzsün. Sen böy-le yaparsan bu olaydan sonra herkes oğlunu kurban etmeye başlar. Bu davra-nışınla kötü bir gelenek başlatmış olursun, dediler.

– Hayır, beni yolumdan geri çevirmeyiniz. Ben Allah'a söz verdim ve asla bu sözden caymam, diye karşılık verdi Abdulmuttalib.

Oradakiler,

– Gel bu işi bir bilene danışalım. Bunun mutlaka bir çözümü olmalı, deyip onu zorla ikna ettiler.

Sonra bir çıkış yolu göstereceğini diye Bağdat'taki bir bilgine gittiler. Aslında Abdulmuttalib de Abdullah'ın kurban olmasını istemiyordu. Bilgin, Mekke'den gelen heyeti dinledikten sonra Abdulmuttalib'e,

– Sizin memleketinizde bir insan öldürülürse onun akrabalarına ne diyet ödersiniz, diye sordu. Abdulmuttalib,

– Biz böyle bir durumda ölen kişinin akrabalarına on deve öderiz, dedi.

– O zaman siz bu gençle on deve arasında kura çekin. Kura gence çıkarsa develeri on tane daha arttırın. Ne zaman kura develere çıkarsa develeri kurban eder, oğlunuzu kurtarırsınız, dedi.

Abdulmuttalib ve yanındakiler,

– Sen bize gerçekten güzel bir yol gösterdin, diyerek oradan ayrıldılar.

Bu görüşmenin ardından önce Mekke'ye, sonra Kâbe'ye gelindi. Bir tarafta on deve, bir tarafta Abdullah vardı. Kalabalık insan topluluğu da orada merakla sonucu bekliyordu. Abdulmuttalib kura memuruna gür sesiyle,

– Çek, dedi.

Kura memuru oku çekti ve heceleyerek okudu:

– Ab - dul - lah!

Bunun üzerine deve sayısı yirmiye çıkarıldı. Bir tarafta yirmi deve, diğer tarafta Efendiler Efendisi'nin babası Abdullah. Abdulmuttalib,

– Çek, dedi memura.

Memur, kura okunu çekti ve okudu:

– Abdullah!

Bu kez deve sayısı otuza çıkarıldı. Kura tekrar çekildi. Sonuç:

– Abdullah!

Develerin sayısı elliye, altmışa, yetmişe, seksene çıktı. Fakat ok hep Abdullah'a çıkıyordu. Hem Abdulmuttalib hem kalabalık hayretler içerisindeydi. Yoksa Abdullah kurtarılamayacak mıydı? Meraklı bekleme içerisinde develerin sayısı on tane daha arttırıldı. Sonuç yine değişmedi. Artık ümitler yavaş yavaş sönüyordu. Develerin sayısı yüze çıkarıldı. Tam yüz deve. Abdullah'ın kurban olmaktan kurtulması için yüz deve üzerine kura çekildi.

Abdulmuttalib'i ve genç, ihtiyar bütün Mekke halkını sevince boğan sonuç nihayet gerçekleşmiş, onuncu kurada çekiliş develere çıkmıştı. Herkes, "Tamam, Abdullah kurtuldu." diye düşünürken Abdulmuttalib kura memuruna, – Tekrar çek, dedi.

Herkes, adeta donmuş gibi kalakaldı. Hazır oğlu kurtulmuşken bu baba ne yapmaya çalışıyordu? Heyecanlı bakışlar altında kura tekrarlandı. Kura tekrar develere çıktı. Abdulmuttalib,

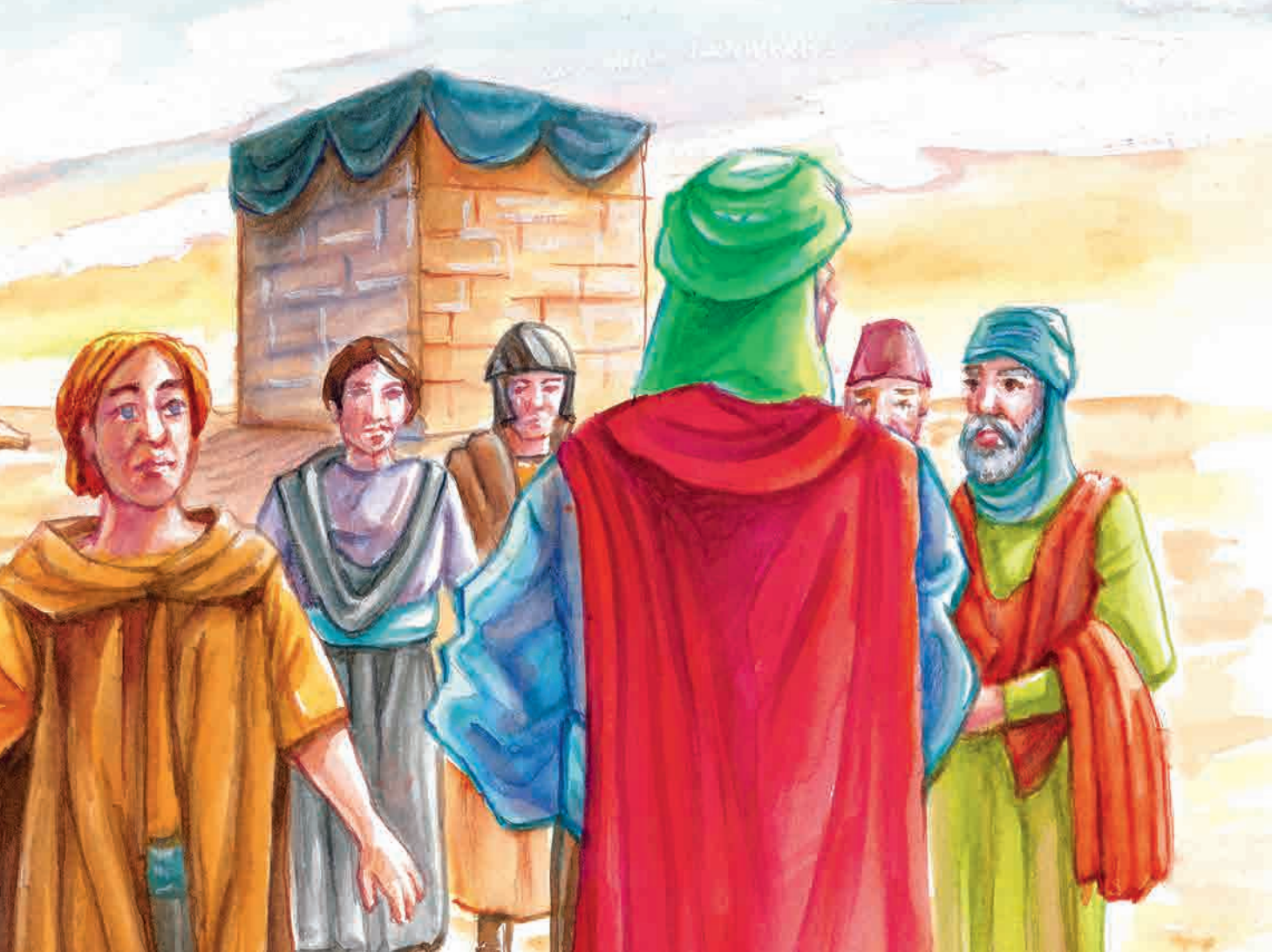
– Yine çek, diyerek okları memura uzattı.

Ok, üçüncü kez develere çıkınca Abdulmuttalib,

– Tamam, şimdi oldu. Şimdi Abdullah kurtuldu. Götürün bu develeri, şehrin dışında kurban edin. Etlerini ihtiyaç sahiplerine dağıtın, dedi.

- Etrafını saran heyecanlı kalabalık Peygamber Efendimiz'in dedesine,
- Ey Abdulmuttalib, neden kura develere çıkınca kurayı yeniden çektin, dediler. O da,
 - Kura on kez Abdullah'a çıktıktan sonra develere çıktı. Kalbim tamamen tatmin olsun diye böyle yaptım, dedi.

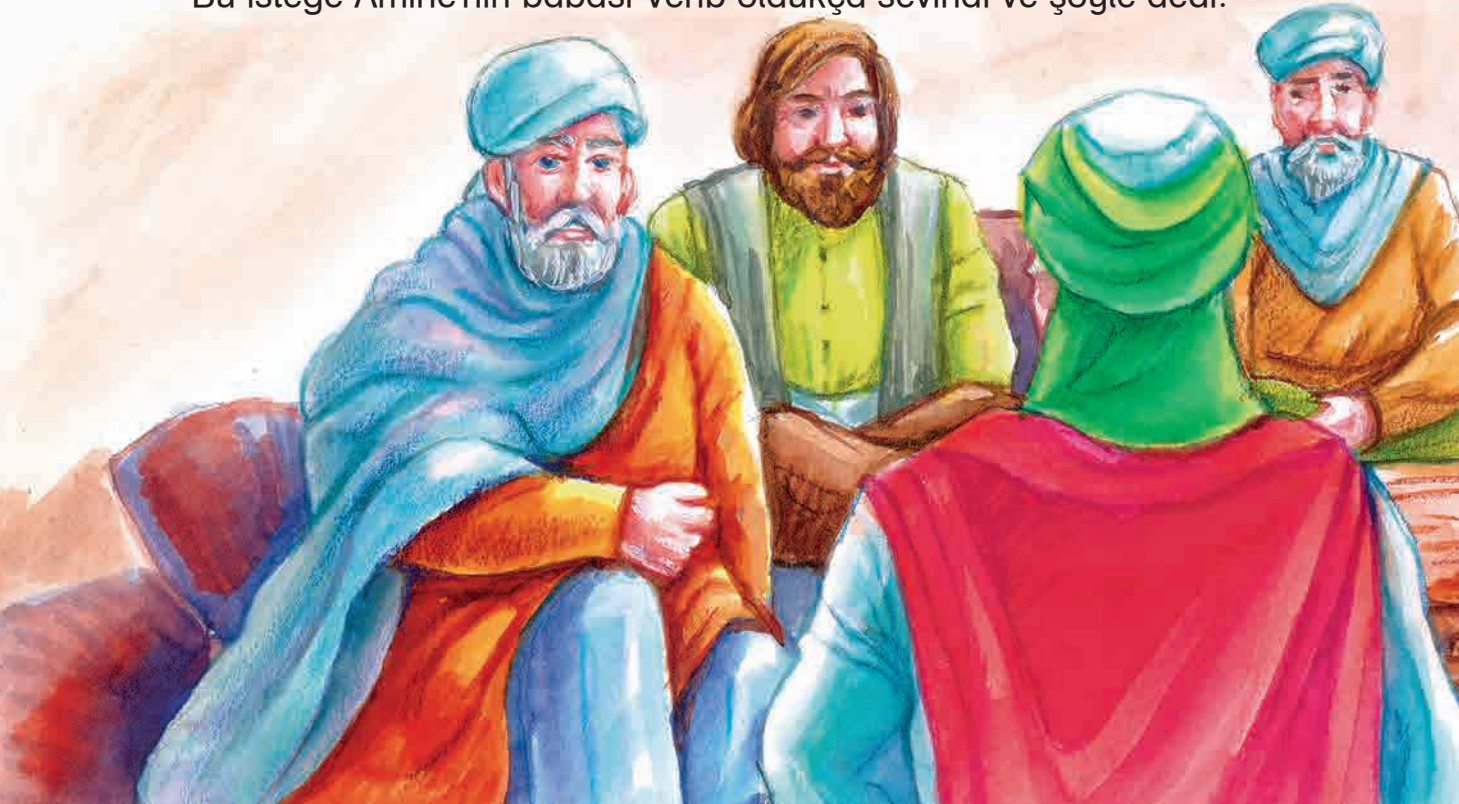

KUTLU EVLİLİK

Bu olay yaşandığında Abdullah genç ve yakışıklı bir delikanlıydı. Büyüyüp evlenme çağına gelmiş bulunuyordu. Sevgili Peygamberimiz'in nuru, onun güzelliğine güzellik katmıştı. Bu güzelliği sebebiyle onunla evlenmek isteyen birçok kız vardı.

O günlerde Abdulmuttalib de oğluna yüksek ahlâklı, soylu ve şerefli bir ailenin kızını alarak onu evlendirmek istiyordu. Bu isteği çok geçmeden gerçekleşti. Her yönüyle Abdullah'a denk biri olan Âmine Hanım babasından istendi.

Bu isteğe Âmine'nin babası Vehb oldukça sevindi ve şöyle dedi:

– Geçenlerde Âmine'nin annesi bir rüya görmüş. Anlattığına göre evimize bir nur girmiş ve aydınlığı yeri göğü tutmuş. Ben de bu gece rüyamda dedemiz İbrahim Peygamberi gördüm. Bana, "Kızın Âmine'yi Abdulmuttalib'in oğlu Abdullah'a nikâhladım. Sen de bunu kabul et." dedi. Sabahtan beri bu rüyanın tesirindeyim. Ne zaman geleceksiniz diye beklemekteydim.

Bunun üzerine Peygamber Efendimiz'in dedesi,

– Allahû ekber, Allahû ekber, diyerek sevincini belli etti.

Bu olaydan kısa bir süre sonra Peygamberimiz'in annesi ve babasının düğünü yapıldı. Düğün yapıldığında Sevgili Peygamberimiz'in babası Abdullah yirmi dört, annesi Âmine ise on dört yaşındaydı.

FİL OLAYI

Bu arada Mekke'ye dört bir yandan hacılar geliyor ve Kâbe'yi ziyaret ediyorlardı. Mekke'ye gelen binlerce insan buraya yüklü miktarda gelir sağlıyordu. Mekke şehri ve Kâbe, âdeta dünyanın merkezi konumundaydı. Kâbe'nin bu kadar çok ziyaretçisinin olmasını çekemeyenler de vardı.

Bunlardan biri de Yemen valisi Ebrehe idi. Kâbe'yi insanların gözünden düşürmek için çok büyük bir kilise yaptırdı. Kilisenin içini altın ve gümüşle, dışını da değerli taşlarla süsletti. Kendince artık dünyada ziyaret edilmesi gereken en önemli yer orasıydı. Kâbe'ye giden hacıların bundan sonra oraya geleceğini düşünüyordu. İlk zamanlar epey ziyaretçisi olan kilise, kısa zamanda unutuldu. Üstelik Ebrehe'nin bu davranışıyla Arap şairleri şiirlerinde dalga geçtiler.

Ebrehe, hem Arapların yaptıklarına hem de kilisesine rağbet edilmesine çok kızıyordu. Aradan geçen zaman, Ebrehe'nin beklentilerini boşa çıkardı. İnsanlar yine ziyaret için Kâbe'ye gidiyordu. Üstelik bundan önceki zamanlardan çok daha fazla. Ebrehe, buna kendince bir çözüm bulmak istedi. Ona göre tek çare Kâbe'nin yıkılmasıydı.

KÂBE YIKILACAK MI?

Büyük bir ordu hazırlandı. Orduda Mahmut isimli büyük bir fil de vardı. Ordunun en önünde Ebrehe ve Mahmut birlikteydi. Sonunda Mekke yakınlarına kadar geldiler. O sırada oralarda otlayan ve Abdülmuttalib'e ait olan develere el koydular.

Ebrehe, Mekke'ye göndereceği elçisini yanına çağırdı ve aralarında şöyle bir konuşma geçti:

- Şimdi beni iyi dinle ve söylediklerimi Mekke'nin reisine eksiksiz ilet.
- Emredersiniz efendim!
- Buraya sizinle savaşmak için gelmedik. Şu mabediniz olan Kâbe'yi yıkmaya geldik. Eğer kimse ordumuza karşı koymaz, bizimle savaşmazsa kimsenin kanını akıtmayacağız.

Emri alan elçi hemen Mekke'ye gitti. Ebrehe'nin sözlerini Abdulmuttalib'in başında olduğu topluluğa aynen ilettiler. Sözlerini bitirir bitirmez ortalığa bir sessizlik çöktü.

Orada bulunanlar Abdulmuttalib'in vereceği cevabı merakla beklemeğe başladı. Mekke'nin böyle büyük bir orduya karşı koyacak gücü yoktu. Sonunda Abdülmuttalib'in sözleri sessizliği bozdu ve Ebrehe'nin elçisine şunları söyledi:

– Biz de Ebrehe'yle savaşmak istemiyoruz. Yalnız şunu iyi biliniz ki bu kutsal bina Allah'a aittir. Kâbe'yi yıkmaktan sadece O koruyabilir. Eğer O, kendisi için yapılan bu evi korumazsa bizim Ebrehe'ye karşı koyacak gücümüz yoktur.

Elçi ile görüşükten kısa bir süre sonra Abdulmuttalib, Ebrehe'nin yanına gitti. Onun heybetli ve olgun görünüşü, Ebrehe'yi çok etkilemişti. Ayağa

kalkıp Peygamber Efendimiz'in dedesine yer gösterdi ve ona niyetinin ne olduğunu sordu. Aralarında şu konuşma geçti.

– Askerlerin buraya gelirken iki yüz deveme el koymuşlar. Ben onları almaya geldim.

– Seni ilk görünce yiğit bir adam sanmıştım. Ben, senin ve atalarının tapınağı şu Kâbe'yi yıkmaya geldiğimi söylüyorum. Sen ise develerini istiyorsun.

– Ben develerin sahibiyim. Kâbe'nin sahibi ise Allah'tır.

Bu sözler Ebrehe'yi oldukça kızdırdı. Ebrehe şöyle bağırdı:

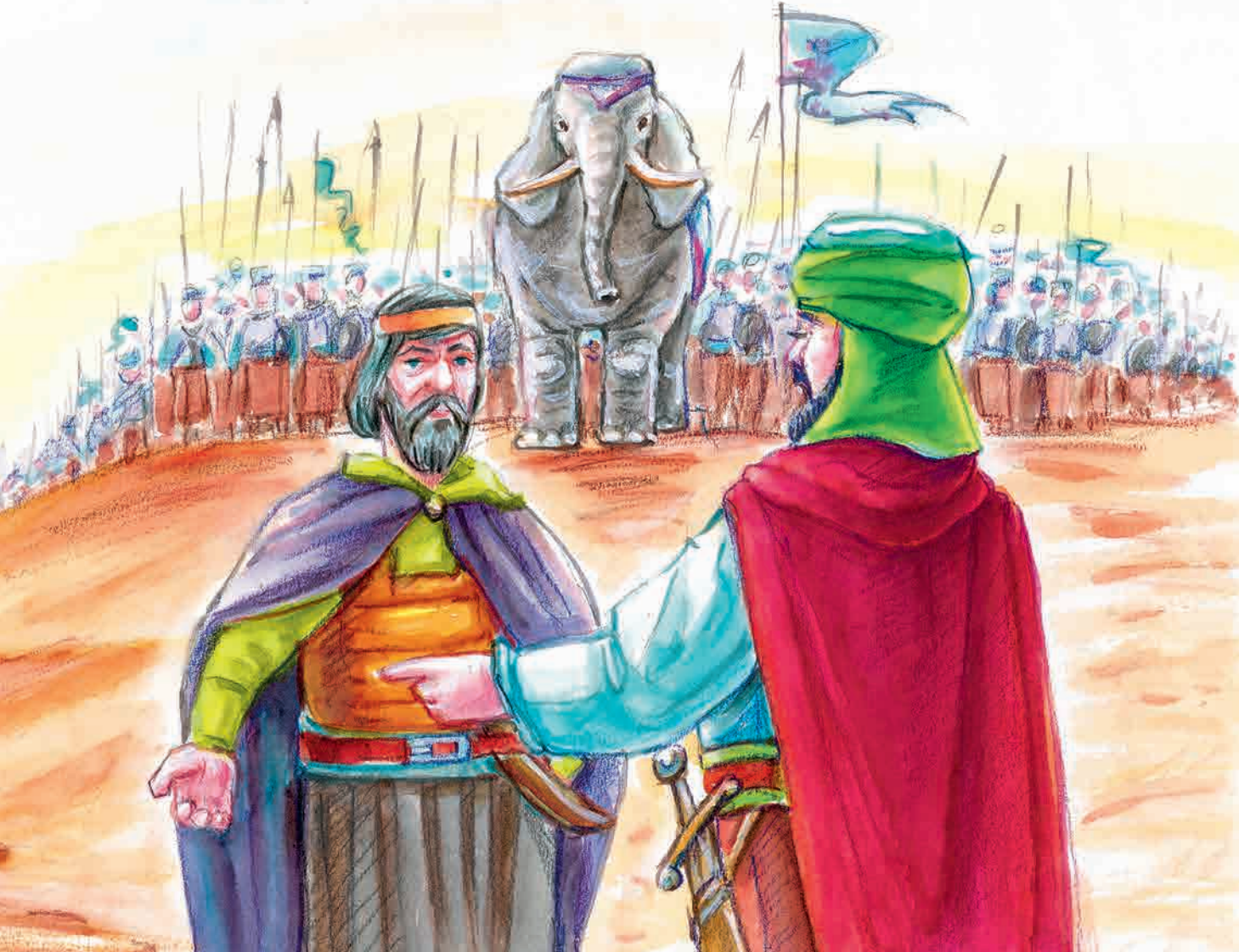
– Verin şu adamın develerini! Kâbe'yi yıkmaktan beni hiçbir şey alıkoymaz!

Konuşmaların başından beri tavrını hiç bozmayan Abdulmuttalib,

– Orası beni hiç ilgilendirmez. İşte Kâbe işte yol, diyerek develerini alıp Mekke'ye geldi.

Abdulmuttalib geri aldığı develeri Kâbe'ye bir şey olmaması için sadaka olarak dağıtacağına söz verdi. Bu zalim ordunun bir zarar vermemesi için halktan şehrin boşaltılmasını istedi. Halk da söyleneni yaptı ve şehrin dışına, dağlara gitti.

MAHMUT KÂBE'YE YÜRÜMÜYOR

Bir gün sonra Ebrehe ve ordusu sabah erkenden hazırlandı. Artık sadece zalim komutanın emri bekleniyordu. Tam hareket emri verileceği sırada büyük fil Mahmut yere çöktü. Ne kadar uğraşılsa da ayağa kalkmadı. Hatta onu ayağa kaldırmak için kullandıkları mızraklarla onun ayaklarını kanattılar. Filin yönünü Kâbe'den başka tarafa çevirdiklerinde kalkıp yürüyor, hatta koşuyordu. Fakat Kâbe tarafına çevirdiklerinde koca fil canı çıkmış gibi olduğu yerde kalıyordu.

EBABİL KUŞLARI

Ebrehe ve ordusu, bunun sebebini düşünüp dururken deniz tarafından Ebabil kuşları geldi. Herbir kuş biri gagasında, ikisi ayaklarında olmak üzere üçer tane taş taşıyordu. Kırlangıçlara benzeyen bu kuşlar, nohut büyüklüğündeki taşları yukarıdan ordunun üzerine bıraktılar. Taşın değdiği ya da isabet ettiği asker, yere düşüp belele-nerek can verdi. Ebrehe de kendisine taş değenlerden biriydi.

Kendisine isabet eden taş sebebiyle eli, kolu, ba-cağı yaprak gibi kuruyup yere düştü. İki asker, onu savaş alanından taşımaya çalıştılar. Ancak çok kısa sürede bütün organları kuruyup toprağa dönüşerek döküldü. Kalbi de kuruyup durana kadar canlı kaldı. En son kalbi de kuruyup durunca toprak gibi ufala-narak toz oldu.

Bir mucize eseri olarak ordudaki canlı varlıklar-dan sadece Mahmut sağ kurtuldu.

Ordunun içinde büyük bir filin olmasından dolayı bu olaya, "Fil Vakası (Fil Olayı)" dendi.

Ölenlerin cesetlerini büyük bir yağmur yağdıran Yüce Allah, sel sularıyla oradan temizledi. Böylece Peygamber Efendimiz'in doğumundan hemen önce bu kutsal mekâna bir zarar verilememiş oldu.

KUR'ÂN FİL OLAYINI NASIL ANLATIYOR?

Yüce Allah, bu olayı Peygamber Efendimiz'e indirdiği kutsal kitabımız Kur'ân'da Fil sûresiyle de bildirmiştir:

“Bismillahirrahmanirrahim.

Rabbinin fil sahiplerine ettiklerini görmedin mi?

Onların hile ve düzenlerini boşa çıkarmadı mı?

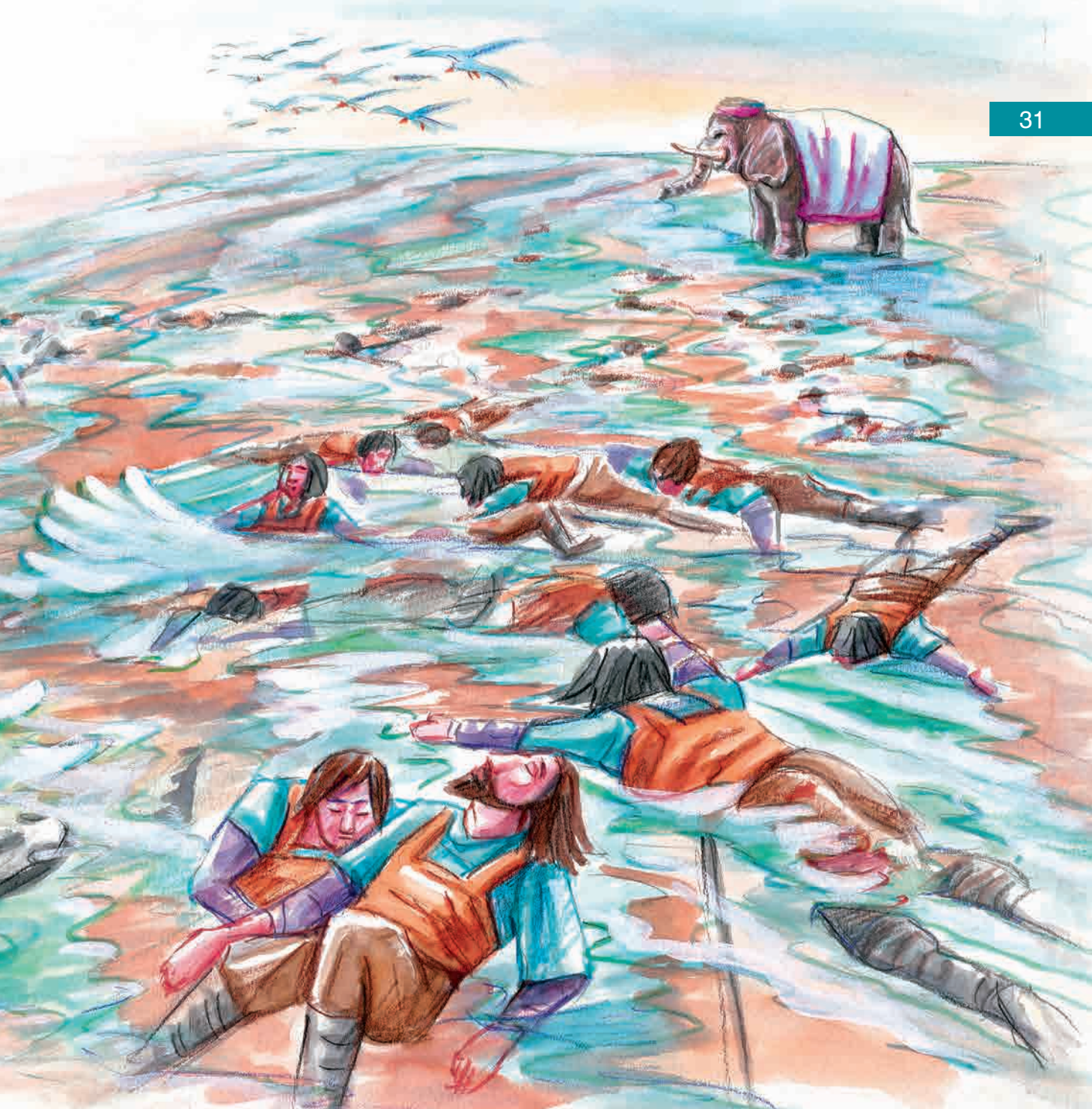
Üzerlerine ehabili, sürü sürü kuşları salıverdi.

Kuşlar, onlara pişkin tuğladan yapılmış taşlar atıyorlardı.

Derken onları kurt yemiş ekin yaprağı hâline çeviriverdi.”

Sevgili Peygamberimiz doğmadan elli beş gün önce yaşanan bu olayı Kur'ân bu şekilde açıklamıştır. Bu olay, Yüce Allah'ın apaçık mucizelerinden biridir.

OĞLUNU GÖREMEYEN BABA

Abdulmuttalib, çok sevdiği oğlu Abdullah'ı evlendirdiği için oldukça mutluydu. Her dede gibi o da yeni kurulan ailenin meyveleri olacak torunlarını hayal etmeye başladı. Belki Abdullah'ın birçok çocuğu olacağını, onları sevip koklayacağını düşünüyordu.

Düğünden kısa bir süre sonra Abdullah'ın alnındaki nur, hanımı Âmine'ye geçti. Demek ki kutlu anne artık Peygamber Efendimiz'e hamileydi. Bütün kâinat, Efendiler Efendisinin dünyaya gelmesini bekliyordu.

Baba Abdullah, ailesinin geçimini sağlamak için ticaretle uğraşıyordu. Peygamberimiz'in doğumuna dört ay kala yine ticaret için Şam tarafına gitmişti. Geri dönerken Medine'de hastalandı ve yola devam edemedi. Bunun üzerine Abdullah'ı Medine'de dayılarının yanına bıraktılar.

Kervan Mekke'ye gelmiş ve Abdullah'ın haberi Abdulmuttalib'e ulaştırılmıştı. Bunun üzerine Abdulmuttalib, diğer oğlu Haris'i derhâl Medine'ye gönderdi. Haris, kardeşine eşlik ederek onu Mekke'ye getirecekti. Mekke ve çevresindeki en iyi doktorlar onun tedavisiyle uğraşacaktı. Fakat oradan gelen haber, ilk

gelenden daha da acıydı. Peygamber Efendimiz dünyaya gelmeden önce babasını kaybetmişti. Babası da Nur Muhammed'i (sallallahu aleyhi ves-sellem) göremeden, bir kere kucağına alıp sevmeden göçüp gitmişti. Efendiler Efendisi böylelikle doğuştan yetim kalıyordu.

Bu acı haber, sadece Abdulmuttalib'i ve Âmine'yi değil bütün Mekke'yi üzmüştü. Çünkü Abdullah herkes tarafından çok sevilen, dürüst, namuslu ve doğru sözlü biriydi. Üstelik henüz çok gençti. Ama Allah'ın takdiri böyle gerçekleşmişti.

Kederli Âmine'nin günlerce gözyaşları dinmedi. Yemeden içmeden kesildi. Âdeta yanan bir mum gibi eridikçe eridi. Onun gözyaşlarını iki ay sonra dünyaya gelecek olan Peygamber Efendimiz Hazreti Muhammed (sallallahû aleyhi vesellem) dindirecekti.

Doğumdan üç ay önce Âmine annemiz bir rüya görmüştü. Yine üzgün ve kederli olduğu günlerden birinin gecesiydi. Tek tesellisi doğacak olan çocuğuydu. Rüyada karşısına çıkan biri ona, "Ey Âmine! Bil ki sen âlemlerin en hayırlı insanına hamilesin. O'nu doğurunca adını Muhammed (Aleyhis-selâm) koy." dedi.

KUTLU DOĞUM

Bu rüyadan sonra Âmine annemiz, kendisiyle teselli olacağı bebeği beklemeye başladı. Doğacak kutlu bebeği düşündükçe biraz olsun Abdullah'ın acısını, üzüntüsünü unutabiliyordu.

Beklenen gün, canlı-cansız bütün varlıkların beklediği gün nihayet gelmişti. Efendiler Efendisi dünyaya şeref verecekti artık. Kutlu an iyice yaklaşmış, Âmine annemizin doğum sancısı başlamıştı.

O sırada Âmine annemiz büyük bir ses duydu. Bu sestten dolayı çok korkmuştu. Sonra beyaz bir kuş gelip onun sırtını ovdu. O andan itibaren korku ve keder duymamaya başladı. Sonra kendisine beyaz bir kâse içinde sunulan şerbeti içti. Şerbeti içer içmez bedeni nurla doldu ve sancısı da kayboldu. Evin içi de parlak bir ışıqla doldu. Bu ışık sebebiyle evin duvarları

görünmez olmuştu. O anda şimdiki İran'da bulunan Kisra Sarayı, Bağdat ve Şam'da bulunan konaklar bile göründü. Peygamber Efendimiz artık dünyaya gelmişti.

O'nun doğduğunu anlayan Âmine annemiz, nur bebeği görmek istedi. Biraz kendini kaldırıp baktığında O'nun secde ve şahadet parmağının da havada olduğunu gördü.

Doğum anında orada bulunan Peygamberimiz'in ebelerinden Fatıma Hatun, bütün bu olanları hayretle izliyordu. Peygamber Efendimiz'i kundağa sarmak için uzandığında bir melek ona,

– Ey Fatıma! O'nu biz kundağa sardık ve temizledik, dedi.

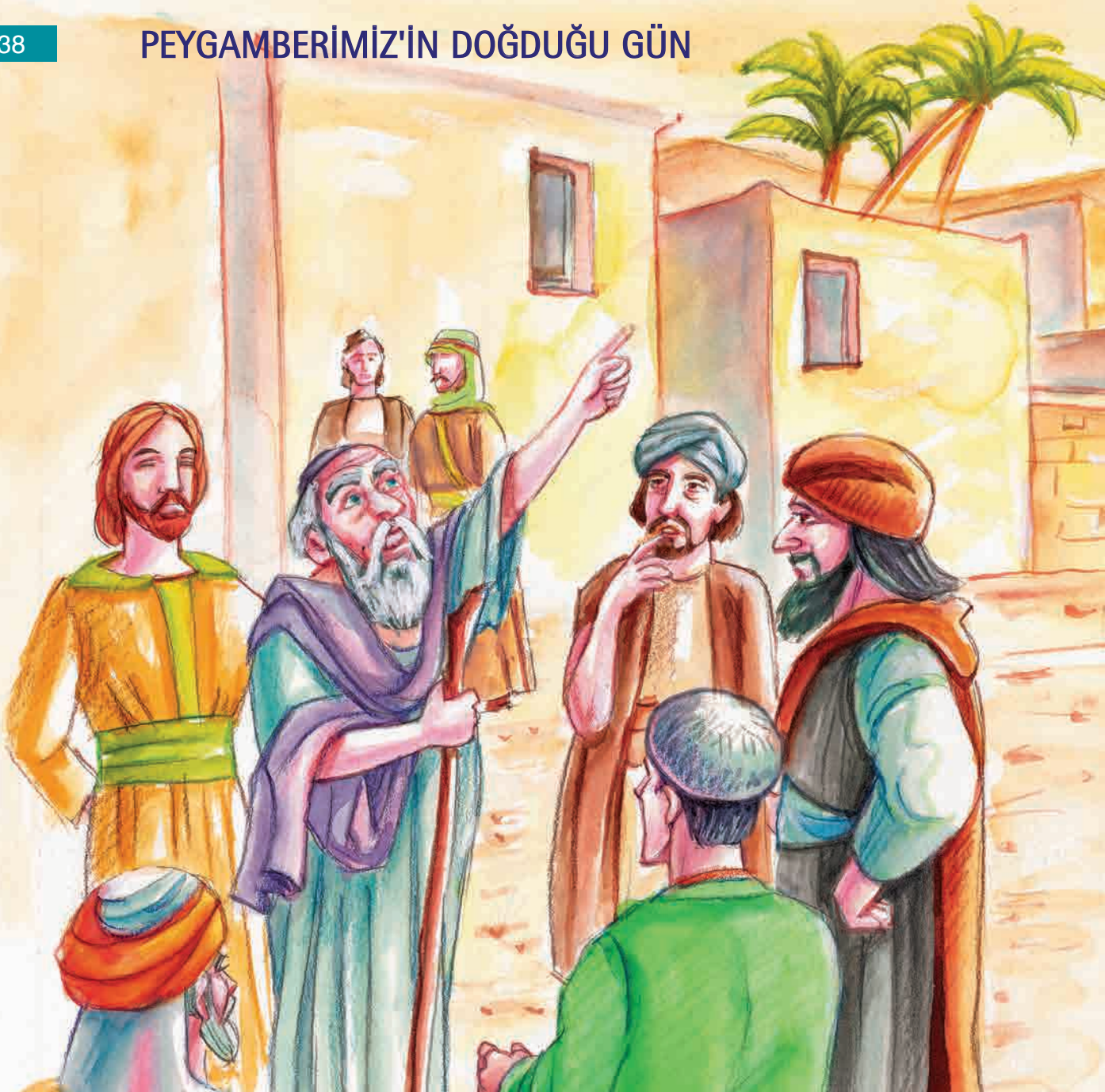
Sonra başka bir ses,

– Muhammed doğdu! O'nu alın ve doğudan batıya her yeri gezdirin. Kâinat O'nu görsün, dedi.

Bunun üzerine bir melek kundağa sarılı olan Peygamber Efendimiz'i alıp gözden kayboldu. Aradan çok zaman geçmeden geri döndü.

O gece evin içi ve bütün dünya nurla dolmuştu. Gökteki yıldızlar yere o kadar yaklaşmıştı ki Fatıma Hatun onların yere düşeceğini zannetmişti. Etrafta çok güzel kokular vardı. Bütün bunları Peygamber Efendimiz'in annesinden başka O'na ebelik yapan iki kadın da görmüştü.

Nur bebeğin sırtında, kalbinin hizasında peygamberlik mührü vardı. Bu, ahir zamanda geleceği söylenen son peygambere ait bir işaretti. O gün, günlerden pazartesi ve nisan ayının yirminci günü idi. Vakit sabahın erken saatleriydi. Fil vakasının üzerinden elli-elli beş gün geçmişti. Yıl 571'di. İnsanlığın Efendisi o sabah dünyaya şeref verdi.

Peygamber Efendimiz'in doğumu sırasında meydana gelen harika olaylar evin içiyle sınırlı değildi. Gökyüzünde de olağanüstü şeyler oluyordu. Mekke'de yıldız ilmiyle uğraşan bir Yahudi âlimi vardı. Bu âlim Peygamber Efendimiz'in doğduğu gece yeni bir yıldızın parladığını görmüştü. Sabah olunca Kureyşlilerin yolunu keserek,

– Bu gece kabilenizde doğan bir erkek çocuk var mı, diye sordu.

– Bilmiyoruz, diye cevap verdiler.

– O zaman hemen gidip araştırınız. Bu gece Son Peygamber'in yıldızı doğdu. O'nun sırtında peygamberlere ait olan bir

işaret olacak, dedi.

Sonra Kureyşliler durumu araştırıp tekrar Yahudi'nin yanına geldiler ve,

– Evet, kabilemizden Abdullah'ın bu gece bir erkek çocuğu olmuş. Üstelik sırtında söylediğin işaret de var, dedi.

Kulaklarına inanamayan Yahudi, gidip nur bebeği kendisi de görmek istedi. Yanına varıp sırtındaki peygamberlik mührünü de görünce delirir gibi oldu. Bir yandan oradan koşarak uzaklaşıyor, bir yandan şöyle bağıırıyordu:

– Kureyşlilere öyle bir devlet gelecek ki, haberi doğudan batıya her yere ulaşacak. Peygamberlik artık İsrailoğullarından gitti, gitti.

Doğumdan sonra dedeye müjdeli haber verildi. O sırada Kâbe'de bulunan Abdulmuttalib, koşarak eve geldi. Torununu kucağına aldı. Onu öptü, sevdi. Kundağa sarılı kutlu bebek ile Kâbe'nin içine girerek Allah'a şükretti. Geri döndüğünde Âmine annemiz bebeğe verilecek isimle ilgili gördüğü rüyayı anlattı. O da Sevgili Peygamberimiz'e Muhammed adını koydu.

Doğum sırasında yaşanan bir başka olay ise İran'daki Kisra sarayının çok sağlam olan on dört burcunun Peygamber Efendimiz'in doğduğu dakikalarda çatırdayarak yıkılmasıydı. Hem Kisra hem halk neler olduğunu anlamak için sabah olmasını beklediler. Gün ağarınca dehşetle gördüler ki o çok sağlam burçlarının on dört tanesi yıkılmış. Kisra, hemen din adamlarını toplayarak neler olduğunu sormayı düşündü. Din adamları henüz toplanmışlardı ki tozu dumana katan bir haberci çıkageldi. Ateşe tapan İranlıların yüzyıllardır sönmeyen meşaleleri o gece sönmüştü. Heyecandan gözleri kocaman olan Kisra başkadiya,

– Ne anlama geliyor bütün bunlar, diye sordu.

Başkadı da yakın zamanda çok ilginç bir rüya gördüğü için,

– Arap ülkesinde çok önemli işler olacağı benziyor, dedi.

Sonra sorup soruşturup bu durumu çözebilecek birini buldular. Bu kişi Şam'da yaşayan, kemikleri olmayan, başı gövdesinin üzerinde Satih adında bir kâhindi. Onun cevabı çok kesin ve netti:

– Gökten vahiy inmeye başlayacak ve peygamberlerin sonuncusu gelecek. Kisra da şu andan itibaren on dördüncü başkanından sonra tarihten silinecek, dedi.

Gerçekten de bu olaydan sonra tam altmış yedi yıl geçti. On dördüncü Kisra devletin başındayken Satih'in verdiği haberler aynen çıktı.

Bunlardan başka o gece Kâbe'nin içindeki putların çoğu baş aşağı düşüp kırıldı. Yine aynı gece gökyüzünden salkım salkım yıldız döküldüğü görüldü. Öyle ki bazı insanlar bu yıldızların yere indiğini sandı.

SÜTANNENİN DİYARINDA

Mekke'deki sıkıcı ve boğucu hava, çocukların sağlıklı büyümesini engelliyordu. Oysa çölde hava temiz, sular daha tatlı ve ortam daha serbestti. Üstelik çöldeki bu köylerde çok güzel Arapça konuşuluyordu. Bunlardan dolayı Mekke'deki küçük çocuklar sütanneye verilirdi. Sütanneler, çöldeki köylerde yaşırdı. Para, hediye ve birtakım mal karşılığı küçük çocuklara belli bir süre sütannelik yaparlardı.

Her yıl çöldeki yaylalarda yaşayan kabileler, iki-üç kez Mekke'ye inerdi. Buradan aldıkları çocuklara iki-üç yıl bakarlardı. Mekke'ye yakın bir yayla vardı ki orada çok güzel Arapça konuşulurdu. Beni Bekir denilen bu yerde çocuklara güzel ahlak kazandırılırdı. Fakat o sene yaylalarında görülmemiş

bir kuraklık vardı. Otlamaya çıkan hayvanlar bile çok az ot bulabiliyordu. Sütannelerin sütleri de oldukça azdı.

Beni Bekir kadınları o sene de Mekke'ye inmişlerdi. Biraz olsun geçimlerine faydası olur düşüncesiyle yanlarına çocuk alacaklardı. Bu kadınlardan biri de Halime idi.

Sütanneler kalabalık bir grup halinde Mekke'ye inmişlerdi. Halime'nin yaşlı bir eşiği olduğu için Mekke'ye en son o girebildi. Halime vakit kaybetmeden kendisine uygun bir çocuk aradı. Fakat geciktiği için bütün çocuklar sütanneye verilmişti bile. Halime ve kocası Haris bu duruma çok üzüldüler. Ama Mekke'nin en güzel, en tatlı bebeği henüz kimseye verilmemişti.

Biraz sonra Halime, sokaklarda üzgün bir şekilde dolaşmaya başladı. Varlıklı ailelerin çocuklarını diğer kadınlar çoktan paylaşmışlardı. Yanına bir çocuk almadan geri dönmek de istemiyordu. Böyle dalgın bir şekilde

yürürken karşısına Peygamber Efendimiz'in dedesi Abdulmuttalib çıktı. Ona,

- Sen kimlerdensin, diye sordu.
- Beni Bekir kadınlarından.
- Adın ne?
- Halime.

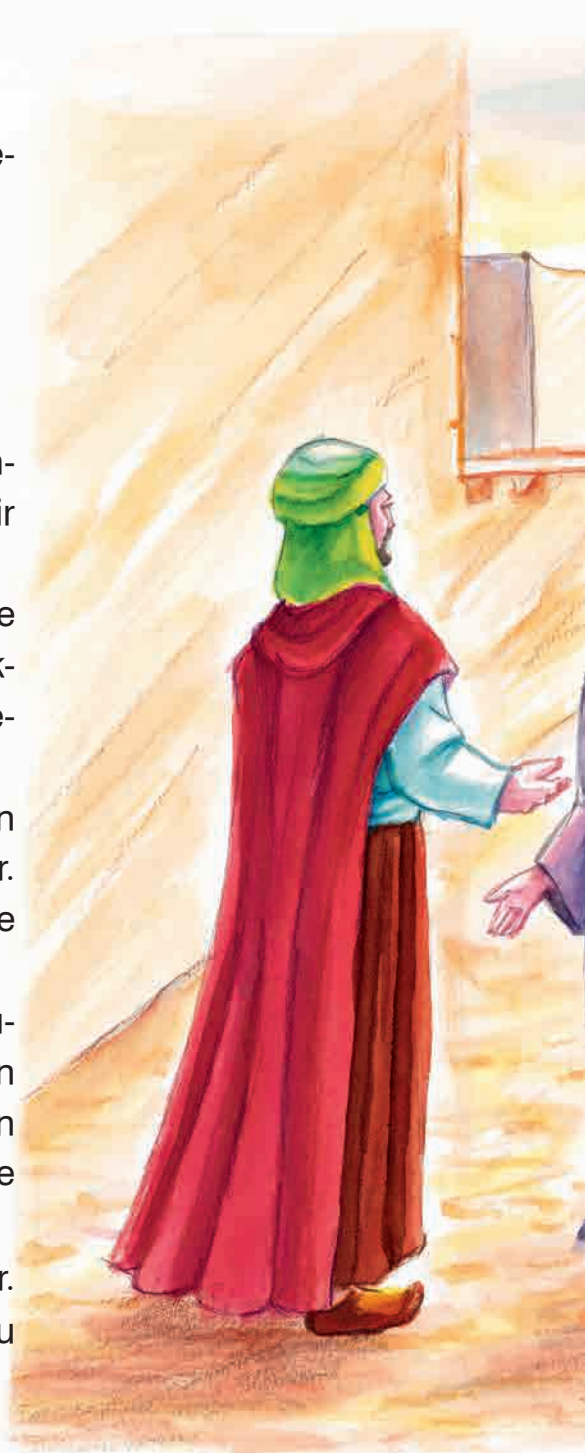
– Beni Bekir'de çocuklara çok iyi bakılır. Onlara güzel ahlâk öğretilir. Ey Halime sana bir teklifim olacak!

Halime, merakla Abdulmuttalib'in yüzüne bakıyordu. Bir cevap vermeden yapılacak teklifi beklemeye başladı. Peygamberimiz'in dedesi içini çekerek devam etti,

– Benim yetim bir torunum var. O'nu senden önce başka kadınlara teklif ettim, almadılar. Bari gel O'na sen sütannelik yap. Hem böylece belki Allah evinize bolluk, bereket getirir.

Yurduna çocuksuz dönmek istemeyen Halime, bu teklifi içinden kabul etti. Yalnız kocasının fikrini almak istediğini söyleyerek oradan ayrıldı. Olanları anlattıktan sonra kocası Haris'e şöyle dedi:

– Benim niyetim gidip o çocuğu almaktır. Yurduma çocuksuz dönmek istemiyorum. Bu

şekilde geri dönersem kabilemin kadınları beni ayıplar. Şimdi sen de fikrini söyle!

Haris de,

– O çocuğu almamızda bir sakınca yok. Belki de Allah, o çocuk sayesinde evimizi bereketlendirir, dedi.

Böylece karı koca Abdulmuttalib'in yanına geldiler. Teklifi kabul ettiklerini söylediler. Peygamber Efendimiz'in dedesi bu durumdan oldukça memnun oldu. Hemen Halime'yi Âmine annemizin evine getirdi.

O sırada Sevgili Peygamberimiz yatağında idi. Yünden beyaz bir kumaşa sarılıydı. Yeşil iplikten bir örtünün üzerinde mışıl mışıl uyuyordu. Etrafta çok güzel kokular vardı. Bu güzel bebeğe Halime'nin anında içi ısındı. Daha önce bu kadar tatlı bir bebek görmemişti. O'nu uyandırmaya kıyamadı. Fakat daha fazla dayanamayarak O'nun yorganını hafifçe kaldırdı. Sonra pamuk ellerinden öptü. Bu öpücükle uyanan Peygamber Efendimiz, Halime'ye bir gülücük attı. O anda Halime Peygamberimiz'den daha çok başka bir bebeği sevmediğini

zannetti. Artık kendisini kimsenin kabul etmediği yetim bebek de bir stan-neye kavuşmuştu. Bebek bulamadığı için üzülen sütanne de kutlu bebeğe.

Halime, Kâinatın Efendisini emzirmeye başlar başlamaz azıcık olan sütü hemen çoğalmıştı. Bu duruma hem kendisi hem kocası çok şaşıldılar. Halime artık Nur Bebeğe o kadar ısınmıştı ki O'nu kucağından bırakmadan annesinden izin isteyip ayrıldılar.

Âmine annemiz, Nur Yavrusundan gözyaşlarıyla ayrıldı. O'nun peşinden uzun uzun baktı, ağladı.

Mekke'nin dışında geçirilen geceden sonra Halime ve kocası Haris yola devam ettiler. Halime yine yaşlı eşeğinin üzerindeydi. Nur Bebek de kucağında. O zayıf, cılız ve gelirken onların en arkada kalmasına sebep olan eşek dönüşte adeta uçuyordu. Hem de öyle gidiyordu ki yolda bütün kadınları geride bıraktılar. Bu durumu kavrayamayan kadınlara, Halime'ye şöyle seslendiler:

– Ey Halime, bu eşek senin buraya gelirken bindiğin eşek değil mi yoksa? O, çok zayıf ve güçsüz bir eşek değil miydi?

– Evet, eşeğim aynı eşek ama bu durumu ben de anlamadım. Hem baksanıza ben onu srmyorum bile. Kendisi böyle hızlı gidiyor.

Kâinatın Efendisini daha bebekken canlı cansız bütün varlıklar tanıyordu. Bu yüzden bu zayıf eşek

de Peygamber Efendimiz'i taşımanın şerefiyle böyle coşmuştu. İnsanlar bilmeseler de yaşlı eşek neden hızlandığını gayet iyi biliyordu.

Yaşlı eşeğin hızlı adımlarıyla çabucak yaylaya gelinmişti. Nur Bebeğin geldiği bu evde bir sürü olağanüstü şeyler olmaya başlamıştı. Halime'nin hayvanları nereye giderse gitsin karınları doymuş, sütleri bol bir şekilde eve geliyordu. Bu evdeki bolluk bereket diğer evlerin hiçbirinde yoktu. Hatta bu yüzden diğer aileler kendi çobanlarını azarlıyorlardı,

– Baksanıza şu Halime'nin hayvanlarına! Memeleri süt dolu ve karınları tam doymuş. Bizimkilerinse açlıktan kemikleri sayılıyor. Yoksa siz hayvanları aynı yerde otlatmıyor musunuz, diyorlardı.

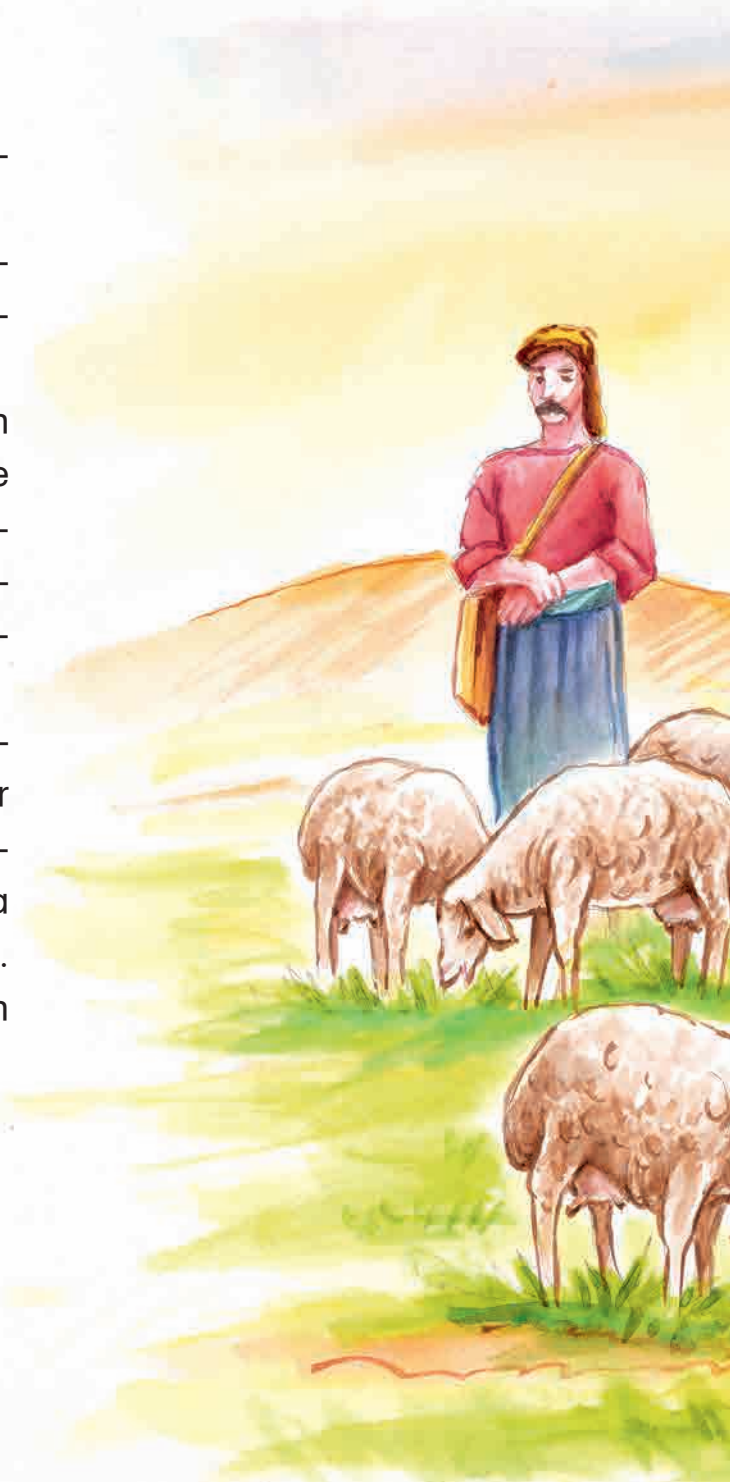

Buna karşılık çobanlar her seferinde şöyle söylüyordu:

– Vallahi sürüleri aynı yerde otlat-
tık. Akşama kadar Halime'nin çoba-
nıyla beraberdik.

– Yalan söylüyorsunuz. Halime'nin
çobanı güzel otlaklara gidiyor. Siz de
akşama kadar eğleşip geri geliyorsa-
nuz. Bundan böyle onun çobanı sü-
rüsünü nereye götürürse siz de ora-
ya gideceksiniz, anlaşıldı mı?

Hemen hemen her gün çobanlar-
la sahipleri arasında buna benzer
konuşmalar oluyordu. Ama Nur Ço-
cuğun evinin hayvanları o kuraklıkta
daima karınları doymuş geliyordu.
Diğer hayvanlar ise adeta zayıflıktan
ölecek gibiydi.

NURLU BEBEKLE YAĞMUR DUASI

Kuraklık ve kıtlık o kadar artmıştı ki bir gün yağmur duasına çıkılmasına karar verildi. Günlerden cumaydı. Kadın erkek, çoluk çocuk ve hayvanlar hep birlikte yüksek bir tepeye çıkmışlardı. Yaşlı bir rahibin eşliğinde saatlerce dua ettiler. Ama, gökten tek bir damla bile düşmüyordu. Bu duruma yayla halkı oldukça üzülmüştü. Yaşlı bir kadın, rahibe yaklaşıp,

– Rahip efendi, biz bu kadar dua ettik, kabul olmadı. Demek ki içimizde hayırlı bir insan yok.

Bu sözlere rahibin canı oldukça sıkılmıştı. Fakat yaşlı kadının söylemek istediği başka bir şey vardı. Sözlerine devam etti:

– Bizim komşumuz Halime'nin evinde Mekkeli bir çocuk var. O'nun geldiği günden beri o eve bolluk, bereket yağı. Diyorum ki o çocuğu

buraya getirip O'nu vesile ederek dua etsek. Belki o zaman Âlemlerin Rabbi bize yağmur verir.

Bu fikir rahibin aklına yatmıştı. Zaten bundan başka ümitleri de kalmamıştı. Yaşlı kadın kalabalığın içinde arayıp Halime'yi buldu. Durumu ona anlattı. Halime, hava çok sıcak olduğu için Nur Bebeği yanında getirmişti. Yaşlı kadınla birlikte eve döndüler.

Halime, nur bebeği bir örtüye sardı. Güneşten etkilenmesin diye de yüzüne bir bez örttü. Vakit kaybetmeden dua edilen yere varmak istiyorlardı. Evden çıktıkları zaman onlara küçük bir bulutun gölgelik yaptığını fark ettiler. Fakat bu durumu önemsemediler. Ancak yola devam ettikçe gördüler ki bulut, onları takip ediyordu. Bunun üzerine Halime, Efendimiz'in yüzündeki bezi kaldırdı. O an göz göze geldiler ve Efendiler Efendisi sütannesine tebessüm etti. Halime'nin O'na karşı sevgisi ve şefkati daha da arttı.

Dua edilen yere geldiklerinde küçük bulut, hâlâ onları gölgeliyordu. Bu durumu evden çıktıkları andan itibaren rahip de fark etmişti. Bu çocuğun oraya bereket getireceğine o da inanmaya başlamıştı. Rahip, nur çocuğu Halime'nin kucağından alarak kalabalığa seslendi,

– Ey insanlar! Rabbinizden bu çocuğun hürmetine yağmur isteyin. Umulur ki bu çocuk Allah'ın katında sevgili biridir, dedi.

Rahip ise gözlerini Peygamber Efendimiz'in siyah gözlerinden bir türlü ayıramıyordu. O'nun farklı biri olduğunu hissetmişti. Bu arada dualar edilirken Peygamberimiz'i gölgeleyen küçük bulut büyüyerek gözün gördüğü yerleri kaplamaya başladı. Daha da büyüyüp karardı. Beklenen an geldi. Bütün insanlar sevinç içinde bağırmaya başladı,

"Yağmur, yağmur, yağmur! Şükürler olsun, yağmur yağıyor!"

Bu yağmur aralıklı olarak tam bir hafta devam etti. Otlaklar tekrar yeşerdi. Su kaynakları doldu, ağaçlar yeni sürgünler verdi. Hayvanların karnı doydular, sütleri arttı. Halime'nin evinde olan bereket artık bütün yaylaya dağıldı.

ÇOCUKLUĞU BİLE FARKLI

Kâinatın Efendisinin büyümesi de diğer çocuklardan çok farklıydı. Yayla havası küçük çocuklara iyi geliyordu. Peygamber Efendimiz'in büyüüp olgunlaşması yayladaki diğer çocuklardan daha hızlı oluyordu. O, daha sekiz aylıkken konuşmaya başlamıştı. Dokuz aylıkken pürüzsüz konuşuyordu. Onuncu ayında ise diğer çocuklarla ok atacak kadar büyümüştü.

Sevgili Peygamberimiz, iki yaşına gelince sütten kesildi. Henüz küçük bir çocuk olmasına rağmen çok edepli, yüksek ahlâklı ve ağırbaşlı idi.

TEKRAR SÜTANNEYLE BERABER

Aradan geçen iki yılla birlikte süt çocuklarının geri verilme zamanı gelmişti. Bu sebeple Halime'nin üzüntüsüne diyecek yoktu. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Ama verilen söz gereği O'nu öz annesi Âmine'ye geri götürdüler. Âmine sevinç gözyaşları, Halime ise keder gözyaşları döküyordu. Biri uzun zamandır ayrı kaldığı yavrusuna kavuşmanın sevincini yaşıyordu. Diğeri öz evlâdından ayırmadığı nur çocuktan kopacağına üzü-lüyordu. Sonunda Halime dayanamayarak,

– Oğlumu biraz daha bende bırakamaz mısınız? Ben O'nun Mekke'deki salgın hastalıktan etkilenmesinden çok korkuyorum, dedi.

Bu samimi yalvarışa dayanamadılar. Hem o anda Mekke'de bulunan salgın hastalıktan onlar da korkuyordu. Böylece Nur Çocuk sütannesiyle birlikte tekrar geri dönüyordu. Halime muradına ermişti. Kâinatın Efendisi bir süre daha yaylada onlarla kalacaktı.

Halime, kendi çocuklarından asla ayırmadığı Peygamber Efendimiz'i bazen kuzu otlatmaya gönderiyordu.

Yine Efendimiz'in, sütkardeşi Abdullah ile kuzu otlattıkları günlerden bi-riydi. Nur Çocuğu sürekli bir bulut takip ediyordu. Sabah vakti biraz geçmişti. Mevsim bahar olduğu için etraf çok güzeldi. Yerde çimenden yeşil bir halı serili gibiydi. Kuzuları otlatarak evden biraz uzaklaştılar. Bir ağacın gölgesinde tatlı tatlı sohbet ederlerken Abdullah uyuyakaldı. O anda yanlarından uzaklaşmış olan kuzuları geri çevirmeye Peygamberimiz gitti. Bu sırada yüzleri tebessüm eden, beyaz kıyafetli iki kişiyle karşılaştı.

KARLA DOLU TAS

Peygamber Efendimiz, bu insanlardan kendisine bir zarar gelmeyeceğini anlamıştı. Adamlardan birinin elinde altından bir tas vardı. Tasın içi karla doluydu. Efendimiz'i çimenlerin üzerine yatırarak mübarek göğsünü açtılar. O sırada Abdullah uyandı ve olanları gördü. Çılgın gibi koşarak eve gitti. Bir nefeste,

– İki adam gelip kardeşimin göğsünü açtılar. Kalbini çıkarıp bir şeyler yaptılar, dedi.

Halime ve kocası Haris o anda akıllarını kaçıracak gibi oldular. Derhâl koşarak Abdullah'ın dediği yere geldiler.

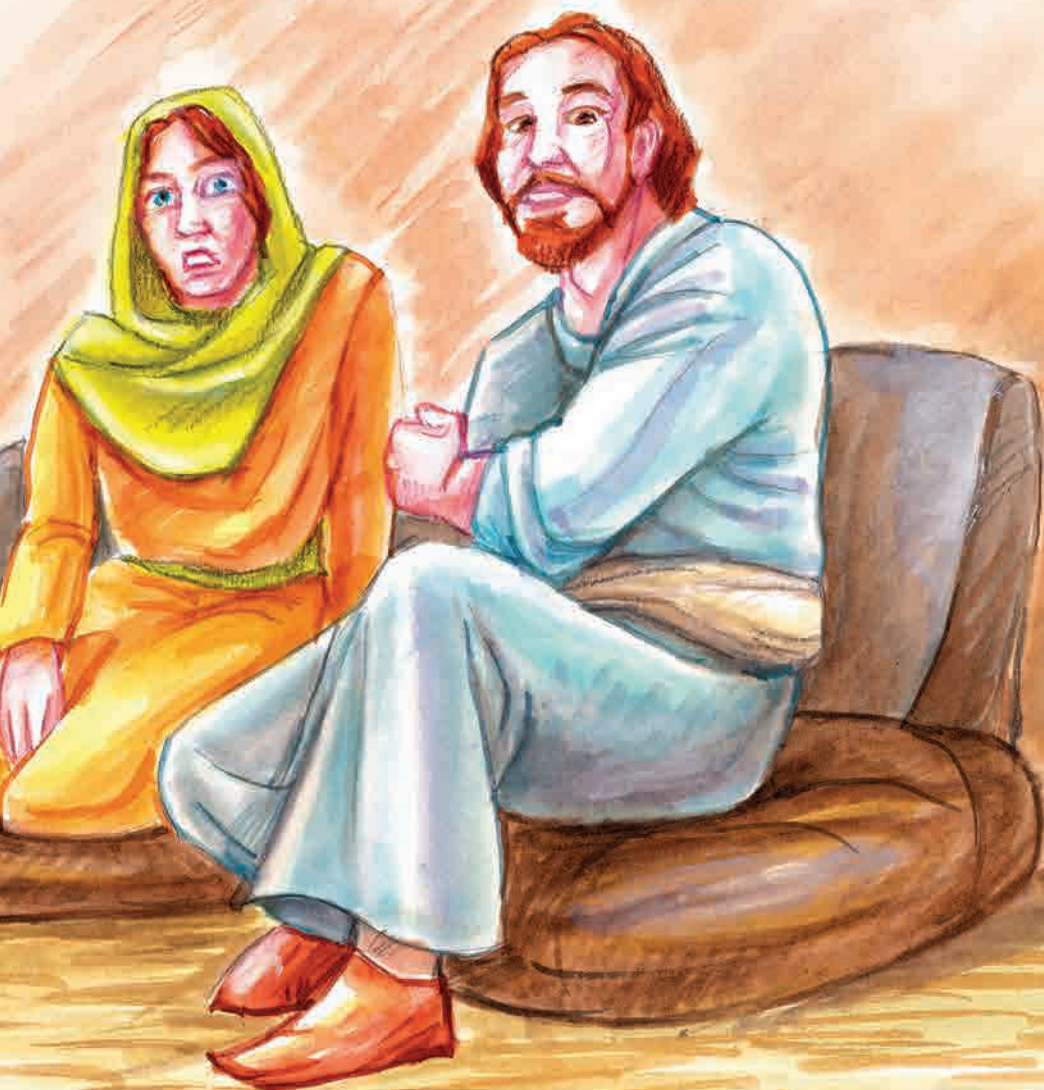
Peygamber Efendimiz hâlâ çimenlerin üzerinde yatıyordu. Tebessüm ediyordu. Rengi biraz kaçmıştı. Oldukça telâşa kapılan Halime ve kocası,
– Yavrucuğum, sana ne oldu? Haydi anlat bize, dediler. Efendimiz de,
– Yanıma beyaz elbiseli iki kişi geldi. Birinin elinde içinde kar olan bir tas vardı. Sonra beni yere yatırıp göğsümü yardılar. Ondan sonra da kalbimi çıkarıp yardılar. Onun içinden siyah bir kan pıhtısı çıkararak attılar. Sonra da göğsümü ve kalbimi o karla temizleyip, göğsümü kapatıp gittiler, dedi.

Bu olayla Peygamber Efendimiz'in kalbi, ileride kendisine gönderilecek olan vahiylerle hazırlanmış oluyordu. Fakat hem bu olay hem de Efendimiz'i dışarı çıktığında bir bulutun sürekli takip etmesi, sü-tanneyi endişelendiriyordu. Bu sebeple kocası Haris'e yüreği yanarak şöyle dedi:

– Muhammed'i başına bir iş gelmeden ailesine geri vermeliyiz.

– Haklısın, O'nunla ilgili hep ilginç şeyler oluyor. Bunlar alışılmış şeyler değil. Ben de senin fikrine katılıyorum. Bir an önce O'nu Mekke'ye götürelim.

PEYGAMBERİMİZ ANNESİNİN YANINDA

Halime ile Haris, Peygamber Efendimiz'i, dört yaşını bitirdiği sıralarda Mekke'ye getirip annesine teslim ettiler. Sonra da hüznünde evlerine geri döndüler.

Efendiler Efendisi artık öz annesinin yanındaydı. Henüz yeni evliyken kocasını kaybeden Âmine annemiz, artık oğluyla teselli oluyordu. Bu arada O'na yetim olduğunu hissettirmemeye çalışıyordu.

Artık evin neşesi, bereketi, sevinci O idi. Hele temizliğine dikkat edişine annesi bile hayrandı. Büyüklerine karşı saygısını herkes takdir ediyordu. Arkadaşlarına karşı hiçbir fedakârlıktan çekinmiyordu. Onunla birlikte oyun oynamak, gezmek, sohbet etmek bir ayrıcalıktı.

KUTLU ANNENİN SON ANLARI

Peygamber Efendimiz altı yaşına gelmişti. Âmine annemiz, kocası Abdullah'ın kabrini ziyaret etmek istedi. Abdullah'ın kabri Medine'de, dayılarının köyündeydi. Bu düşünceyle yanına hizmetçisi Ümmü Eymen ve oğlu Nur Muhammed'i alarak yola çıktı. Uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra Medine'ye vardılar. Bir müddet dinlendiler. Daha sonra Abdullah'ın kabrine gittiler. Âmine, Abdullah'ın kabrinin başında uzun uzun ağladı. O anda Peygamberimiz de ilk defa yetimliğini hissederek ağlıyordu. Bu gözyaşları, Abdullah'ın kabrini ıslattı.

Sevgili Peygamberimiz burada bir süre kaldılar. O süre içinde Efendimiz yüzmeyi öğrendi. Yaşlılarıyla birlikte güzel vakit geçirdi. Daha sonra Mekke'ye dönmek üzere yola çıktılar.

Hem hava çok sıcak hem de yol çok uzundu. Bir ara Âmine hastalandı ve hastalığının şiddeti giderek arttı. Bu şekilde yola devam edemezlerdi. Orada durup Âmine annemizin biraz iyileşmesini beklediler. Bu sırada Ümmü Eymen, Âmine annemize içecek bir şeyler getirdi. Fakat aradan geçen zamanda o daha da kötüleşti. Başı, Efendiler Efendisi'nin dizlerinin üzerindeydi. Peygamber Efendimiz gözyaşlarını durduramıyor, sürekli,

– Nasılsın anneciğim, diye soruyordu.

Bu manzara karşısında Âmine'nin yüreği yandı. Oğlunu teselli etmeye çalıştı. En son olarak ona,

– Ey babası yüz deve ödenerek kurban olmaktan kurtulan kişinin oğlu! Eğer rüyamda gördüklerim doğru ise Allah, Sen'i peygamber olarak görevlendirecektir. Yüce Allah seni putlara tapmaktan koruyacaktır. Her yaşayan ölür, her yeni eskir. Ben de öleceğim. Ama insanlar beni asla unutmayacak. Çünkü arkamda Sen'in gibi hayırlı bir evlât bırakıyorum.

Bunlar onun son sözleriydi. Başî Efendimiz'in dizi üzerinde iken bu dünyaya gözlerini yumdu, gitti. Artık Kâinatın Efendisi hem anadan öksüz hem babadan yetimdi. Efendiler Efendisi'ne bu zamana kadar babasızlığını hissettirmemeye çalışan kutlu anne de artık yoktu. Biricik Peygamberimiz'in yanaklarından peş peşe yaşlar dökölüyordu. Sanki O'nunla birlikte bütün kâinat da ağlıyordu. Bu arada Ümmü Eymen küçük yavrunun üzülmemesi için elinden geleni yapıyordu.

Çevredeki insanların yardımıyla bir mezar kazdılar. Âmine annemizi kabrine yerleştirdikten sonra Ümmü Eymen, öksüz yavruyu Mekke'ye getirdi. Yolda gelirken sürekli O'nu teselli etmeye, annesinin yokluğunu hissettirmemeye çalıştı. O'nu dedesine teslim ederek yolda olanları anlattı. Gelini Âmine'nin vefatına Abdulmuttalib de çok üzüldü. Biricik torununun küçücük bir çocukken yaşadıkları onu da ağlatmıştı.

DEDESİNİN GÖZ BEBEĞİ

Nur Muhammed (Aleyhisselâm), bundan böyle dedesiyle yaşayacaktı. Abdulmuttalib, Mekke'nin en şerefli insanlarından biriydi. Fakirleri doyurmayı sever, komşularına iyi davranırdı. Diğer cahil Araplar gibi faiz vermez ve almazdı. Ayrıca Allah'a inanırdı.

Önce oğlunu, ardından da gelinini kaybedince torununu yanından ayırmaz oldu. Nereye gitse O'nu yanında götürüyordu. Mekke'nin ileri gelenleriyle yaptığı toplantılara O'nu da sokuyordu. Hatta bazen torununun fikrini sorup ona göre karar aldığı bile oluyordu. Efendiler Efendisi, son derece ağırbaşlı olduğundan dedesinin gittiği her yere gidebiliyordu. Dede ile torun, sadece bir defa ayrı kaldılar. O da Abdulmuttalib'in Yemen tarafında bir valiyi tebrik etmeye gittiği zaman oldu.

Yanına gidilen vali Hristiyan'dı. Valilik görevine yeni atanmıştı. Bu yüzden hemen her gün kalabalık insan grupları onu tebrik etmeye geliyordu.

Tebrik sırası Abdulmuttalib ve yanındakilere gelmişti. Onlar da valinin yanına varıp Mekke'den geldiklerini söyleyince, vali onlarla yakından ilgilenmeye başladı. Hatta bir akşam Abdulmuttalib'le sohbet ederlerken aralarında şöyle bir konuşma geçti,

– Kutsal kitaplarda okuduğuma göre son peygamber sizin oralardan çıkacak. Bu günlerde O'nun gelmiş olma ihtimali var.

Abdulmuttalib,

– Kitaplarınızda onunla ilgili ne gibi işaretler var, diye sordu.

Yemen valisi,

– Dur anlatayım, dedi ve devam etti. O, doğmadan önce babası vefat edecek. Çocukluğu döneminde de annesi vefat edecek. Böylece O, dedesiyle beraber yaşamaya başlayacak. Dedesi de vefat edince amcası O'nu himayesine alacak. Ayrıca sırtında peygamberlik mührü olacak.

Heyecandan donup kalmış olan Abdulmuttalib,

– Bunların hepsi kutsal kitaplarınızda var öyle mi, dedi.

– Var elbette. O'nun getireceği din bütün dünyaya yayılacak. Kavmi, O'nu Medine'ye hicret etmek zorunda bırakacak. Bir de Yahudiler, O'nun düşmanı olacak. Eğer geldiğin yerde böyle bir çocuk varsa O'nu Yahudilerden korumalısın. Ve eğer tahminlerim beni yanıltmıyorsa o çocukla senin bir ilgin olmalı.

– Vallahi anlattığın özelliklerin hepsi kendisinde bulunan bir çocuk var. O, benim torunumdur. Babası, o doğmadan önce, annesi ise daha yeni vefat etti. Üstelik O'nun sırtında mühür gibi bir şey de var.

– Bak Mekke'nin reisi. Bu habere çok sevindim. O çocuğa çok iyi bak ve O'nu Yahudilerden koru. O, ileride çok büyük işler yapacak.

Bu konuşmadan birkaç gün sonra Mekke'ye dönen dede, hasretle torununa sarıldı. O'nu doyasıya kokladı, öptü. Özlem giderdi. Bu yaşadıklarından sonra O'nunla ilgili her şeye daha bir özen gösterdi.

Fakat ne var ki Abdulmuttalib yaşlı biriydi. Hastalanıp da yatağa düşünce aklına takılan tek şey oldu, biricik torunu, Kâinatın Efendisi ne olacaktı? Kendisinden sonra O'na kim bakacaktı? Bu düşünceyle yatıp kalkıyordu. Sonunda çocuklarını tek tek zihninden geçirdi. Biraz fakir olsa da oğulları içinde Ebu Talib torununu emanet etmek için en uygun kişiydi.

Vakit kaybetmeden çocuklarını yanına çağırdı. Artık dakikalarının sayılı olduğunu hissediyordu. Vefatından sonra Nur Muhammed'i kimin himaye edeceğini açıklayacaktı. Çocuklarına bazı tavsiyelerde bulunduktan sonra Ebu Talip'e,

– Ben ölünce Muhammed'i sen yanına alacaksın. O'nu kendi çocuklarından asla ayırmayacaksın. O'na yetimliğini hissettirmeyeceksin. Ne olursa olsun O'na her zaman yardım edeceksin. Bana bu konuda söz verir misin, dedi.

– Elbette babacığım. Sen şimdi böyle ölecekmişsin gibi konuşma. Muhammed'i ben elbette en güzel şekilde himaye ederim.

– İyi öyleyse, artık gönlüm rahat.

Bu konuşmanın üzerinden çok geçmeden dede Abdulmuttalib vefat etti. Efendiler Efendisi, en sevdiği insanları sırayla kaybetmenin acısını yaşıyordu. Doğmadan önce babası, sonra annesi, şimdi de dedesi. Dedesi öldüğünde O'nu amcası teselli etti. Çok hüznüydü. Mübarek gözyaşları yanaklarından damla damla akıyordu.

EBU TALİB'LE GEÇEN YILLAR

Sevgili Peygamberimiz, amcasıyla birlikte yaşamaya başladığında sekiz yaşındaydı. O dönemde zengin olmayan insanların toplumda söz hakkı yoktu. Fakat Ebu Talib fakir olmasına rağmen Mekke'de en çok saygı duyulan insanlardan biriydi.

Ebu Talib'in ailesi çok kalabalıktı. Birkaç devesinden başka malı yoktu. Ebu Talip ve eşi Fatıma Hatun, Peygamber Efendimiz olmadan asla sofrada yemeğe başlamıyorlardı. O'nu, kendi çocuklarından daha fazla sevip kolluyorlardı. Hatta bir gün sofrada Efendimiz'in olmadığını gören amcası,
– Muhammed nerede? O'nu hemen çağırın gelsin, diyerek kimseyi yemeğe başlatmamıştı.

Çünkü Kâinatın Efendisi'nin oturduğu sofradan kimse aç kalkmıyordu. Bu durum, Peygamber Efendimiz'in, Allah'ın izniyle ileride göstereceği bereket mucizesinin bir işaretinden başka bir şey değildi.

Bir ara Mekke'de aşırı sıcak oldu. Sıcaklarla birlikte kıtlık yaşanmaya başladı. Bunun üzerine Peygamber Efendimiz'in amcası Ebu Talib'e gelen Mekkeliler,

– Ey Ebu Talib! Bu sıcağın ve kuraktan dolayı hayvanlarımız ölmeye başladı. Çocuklarımız ise gündün güne zayıflıyor. Büyüğümüz olarak bir yağmur duasına çıksan olmaz mı, dediler.

Teklifi kabul eden Ebu Talib, yanına Peygamber Efendimiz'i alarak Kâbe'ye gitti. Yeğenin evine getirdiği berekete şahit olan Ebu Talib, O'nun Mekke'ye de bereket getireceğini tahmin etmişti. Ellerini açıp yağmur yağdırması için Yüce Allah'a yalvarmaya başladı. O sırada Kâinatın Efendisi, Kâbe'nin örtüsüne sarılmış ve şahadet parmağını yukarı kaldırmıştı. Az sonra öyle bir yağmur yağdı ki insanlar evlerine zor kaçtılar. Ebu Talib tahmininde yanılmamış, henüz dua bitmeden bardaktan boşalır gibi yağmur yağmaya başlamıştı.

Efendiler Efendisi'nin on yaşına geldiği günlerdi. Peygamberimiz, amcasının geçim derdini hafifletmek için onun koyunlarını gütmek istedi. Böylece çobana para vermeyeceklerdi. Ebu Talib bu fikre ne kadar karşı çıktıysa da Efendimiz onu ikna etti. Fakat bu kez Ebu Talib'in eşi Fatma Hatun, Peygamberimiz'in çobanlık yapmasını kabul etmedi. Ama Sevgili Peygamberimiz onu da ikna etmeyi başardı.

Günler bu şekilde ilerlerken Kâinatın Sultanı on iki yaşına gelmişti. Nur saçan bir yüzü vardı. Büyük insanlar gibi ağırbaşlıydı. Arkadaşları oyun, oyuncak peşindeyken O sürekli etrafını gözlemliyor, kâinatın Yüce Yaraticısı'nı düşünüyordu.

Ebu Talib, geçim sıkıntısı sebebiyle o günlerde Şam'a gidecek ticaret kervanına katılmayı düşünmüştü. Belki bu ticaret sayesinde eline geçecek parayla evinin geçimini biraz rahatlatıbi-

lirdi. Ancak bu yolculuk sırasında Sevgili yeğeninden ayrı kalacak olması onu çok üzüyordu. O'nu yanında götürse başına bir iş gelir diye endişe ediyordu. Ancak bir gün Efendiler Efendisi, yol hazırlıklarını tamamlayan amcasının yanına gelerek,

– Ey amca! Beni burada kime bırakıyorsun? Hâlbuki benim ne annem var ne de babam, diyerek ağlamaya başladı.

Yeğenin gözyaşlarına eşlik eden amca bu manzaraya dayanamayarak,

– Peki, Muhammed'im. Sen de benimle geliyorsun. Artık ağlama olur mu, dedi.

Çok geçmeden yola çıkıldı. Nihayet kervan Busra denen yerde mola verdi. Busra, Şam'a çok yakın bir yerdi. Bu kervanı uzaktan izleyen Bahira isimli bir rahip vardı. Bahira, bu yörenin ileri gelen din âlimlerindendi. Kutsal kitapları çok iyi biliyordu.

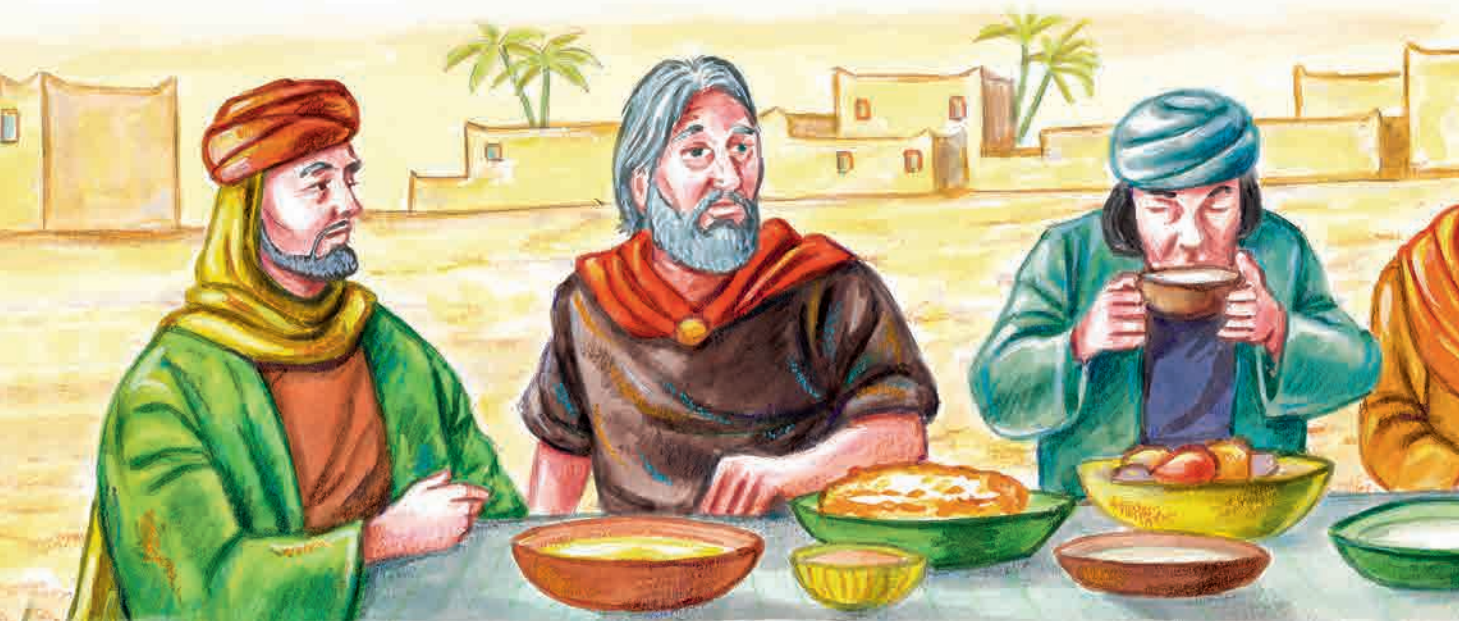
RAHİP BAHİRA'NIN GÖRDÜKLERİ

Rahip Bahira, kafilende o ana kadar hiç görmediği bazı garipliklere şahit olmuştu. Manastırın penceresinden oraya gelen kafilayı izlerken bir bulutun sürekli onları takip ettiğini görmüştü. Bu kafilende çok farklı biri olmalıydı.

Bunun üzerine Busra'ya gelen kervanın tamamını ziyafete çağırdı. Onlara bol ikramda bulundu ve insanlarla güzel sohbetler etti. Ama gözleri birini arar gibiydi. Aradığı kişinin misafirler arasında olmadığını düşünüyordu. Bu arada Kureyşliler bu ziyafetin sebebini anlamaya çalışıyorlardı. Çünkü buradan kervanlarıyla sürekli geçiyorlardı. Ama daha önce kendilerine böyle ziyafet çekilmemişti. Sonunda içlerinden biri şöyle dedi:

– Ey Bahira! Bu ziyafetin bir sebebi mi var? Biz buradan sürekli geçtik ama böyle ziyafet görmezdik.

– Hayır, hiçbir sebebi yok. Sizler benim misafirimsiniz. Misafirlerime ikramda bulunmak istedim, dedi Bahira.

– Öyleyse sağ ol. Sen gerçekten çok cömert bir insansın.

– Bu ikramdan bütün kafilenin istifade etmesini istiyorum. Yaşlı genç, köle efendi herkes burada değil mi?

– Evet, herkes burada. Mallarımızın başında bıraktığımız bir çocuk hariç. İçimizde en küçük O olduğu için O’nu nöbetçi bıraktık.

– Rica etsem O’nu da çağırır mısınız?

– Elbette, diyerek İnsanlığın Efendisi’ni sofraya çağırdılar.

Bahira, Peygamber Efendimiz’i görünce âdeta çarpılmış gibi oldu. Nur yüzüne bakmaya kıyamıyordu. Daha önce hiç bu kadar güzel bir insan görmemişti. Yemeğin sonuna kadar O’nu seyretti. Oturuşu, yemek yemesi, konuşması, bakışları çok farklıydı. Bu gözlemlerinden sonra Bahira, Ebu Talib’in yanına geldi.

– Şu çocuk senin neyin olur, diye sordu.

Ebu Talib,

– Oğlumdur, dedi.

– Hayır, o senin oğlun olamaz. O’nun babasının vefat etmiş olması gerekir.

– Evet, doğru söyledin. O, benim oğlum değil. Öz yeğenim olur.

– Peki, babasına ne oldu?

– O, çocuğu doğmadan önce vefat etti.

– Doğru söyledin. Bu çocuk ileride son peygamber olarak ortaya çıkacaktır. Sen

80 Şimdi geldiğin yere geri dön. Eğer benim fark ettiğim Şeyleri Yahudiler de fark ederlerse O'na zarar verebilirler.

– Peki, bütün bunları sen nereden biliyorsun?

– Bizim kitaplarımızda O'nun özellikleri aynen yazılı. Sırtındaki peygamberlik mührünü ben gözlerimle gördüm. Bir de yol boyunca bir bulutun sizi gölgelediğini izledim. O bulut siz buraya gelince kervanın bulunduğu yeri gölgelemeye devam ediyordu.

Bahira'nın bu sözlerinin ardından Ebu Talib mallarını orada sattı. Kutlu yeğeniyle Mekke'ye geri döndüler.

Efendimiz Şam'a ikinci yolculuğunu yirmi beş yaşında yapacaktı. Aradan geçen zamanda herkes O'nu doğru sözlülüğü ve dürüstlüğü ile tanıdı. Mekkeliler kendi aralarında O'na, " En g venilenimiz" anlamında "Muhammed- l Emin!" diyorlardı. O, asla putlara bir ilgi göstermedi. Tersine onlardan çok nefret etti. O'nun çok sağlam bir Allah inancı vardı. O devirde hem genç olup hem bu kadar yüksek ahl kl  kimse yoktu.

ŞAM'A İKİNCİ YOLCULUK

O günlerde zengin bir kadın olan Hadice'nin kervanının Şam'a gideceği duyulmuştu. Yüksek âhlaklı ve asil bir hanım olan Hadice, kervana güvenilir birinin başkanlık etmesini istiyordu. Bu işe en lâıyk kişinin Muhammed-ül Emin olduğunu düşündü. O'nun Mekke'deki en dürüst ve ahlâklı insan olduğunu biliyordu. Sultanlar Sultanı Efendimiz'den kervanına başkanlık etmesini istedi.

Kâinatın Sultanı kendisine yapılan teklifi kabul etti. Elde edeceği gelirle amcasının geçim sıkıntısını hafifletmek istiyordu. O yörenin en güvenilir insanıyla kervanını Şam'a gönderecek olan Hadice de son derece mutluydu. Mallarının sağ salim götürölüp satılacağından zerre kadar şüphesi yoktu. Bu arada Meysere adlı kölesini Peygamber Efendimiz'in hizmetine verdi. Ona,

– Muhammed'in sözünden asla çıkma.
Ne derse derhâl yerine getir. O'nunla ilgili ne gözlersen dönünce bana anlatacaksın, dedi.

Nihayet yola çıkılmış ve üç aylık bir yolculuktan sonra Busra'ya varılmıştı. Rahip Bahira bu süre içinde vefat etmişti. Şimdi onun yerine manastıra Rahip Nastura bakıyordu. Nastura o gün manastırın penceresinden gelen kervanı izliyordu. Çevredeki zeytin ağaçlarından birinin gölgesine oturan şahıs dikkatini çekti. Bu ağaç çok yaşlı bir ağaçtı ve gölgesinde sadece peygamberlerin dinlendiği söylenirdi. Nastura, daha önceden tanıdığı Meysere'yi yanına çağırdı ve,

– Şu zeytin ağacının altında oturan zat kimdir, diye sordu.

– O, Mekke halkından, Kureyş'ten biridir.

Bir süre derin düşüncelere dalan Rahip Nastura sordu:

– O ağacın altına bu zamana kadar peygamberlerden başkası oturmamıştır. Onun gözünde hafif bir kırmızılık var mı?

– Evet, var.

– O zaman şu sözlerimi iyi dinle. O şahıs peygamberdir. Hem de peygamberlerin sonuncusudur.

Bu konuşma Meysere'yi çok heyecanlandırdı. Artık yerinde duramaz hâle geldi. Gözünü bir an olsun Kâinatın Efendisi'nden ayırmıyordu. Mekke'ye döndüğünde Hazreti Hadice'ye anlatacağı çok şey vardı.

Alışveriş bitince kervan, Mekke'ye dönmek üzere yola koyuldu. Çok kârlı bir ticaret yapılmıştı. Bu ticaretten bu kadar kazanç elde edileceğini Hazreti Hadice bile tahmin etmiyordu. Busra'dan çıkarken bulut şeklindeki iki melek, Kâinatın Sultanı Peygamber Efendimiz'i gölgeliyordu. Meysere, gözlerini tekrar tekrar ovuşturarak baktı. Evet, yanlış görmüyordu. İki tane melek El Emin'i gölgeliyordu.

Bu durum, kızgın çöllerde devam eden yolculuk boyu sürdü. Meysere gördüklerini, yaşadıklarını efendisi Hadice'ye anlatmak için sabırsızlanıyordu. Nihayet kervan Mekte'ye yaklaşmıştı. İnsanlar yüksek yerlere çıkarak kervanı beklemeye başladılar. Hadice de evinde kervanın yolunu gözlüyordu. Efendimiz'i gölgeleyen melekleri o da görmüş ve yanındaki kadınlara,

–Bakın, bakın! İkitane melek Muhammed'i gölgeliyor, demişti.

Kervanı, satın alınan mallarıyla birlikte Hadice'ye teslim eden Peygamber Efendimiz onun çok para kazanmasına vesile olmuştu. Efendiler Efendisi evinden ayrıldıktan sonra Hadice derhâl Meysere'yi yanına çağırdı:

– Neler gördün, neler yaşadın? Anlat, dedi.

O da yolculuğun başından itibaren şahit olduklarını teker teker anlatmaya başladı. Rahip Nastura'nın sözlerini eksiksiz aktardı. Meleklerin, Peygamber Efendimiz'i gölgelediğine şahit olduğunu söyledi.

Bu anlatılanlar Hadice'yi çok etkilemişti. Hemen bir Hristiyan âlimi olan amcasının oğlu Varaka Bin Nevfel'in yanına gitti. Duyduklarını ona aktardı. Varaka, iyi bir âlimdi. Hadice'ye,

– Bu söylediklerin doğru ise Muhammed bir peygamberdir. Ben de bu zamanlarda bir peygamberin geleceğini kitaplarımızda okuyordum. İşte şimdi tam o zamandır, dedi.

Bu sözlerden sonra Hadice'nin, Efendimiz'e ilgisi iyice arttı. Son peygamber olduğu müjdelenen bu kutlu insana daha yakın olabilmeyi çok istiyordu.

PEYGAMBERİMİZ'İN EVLİLİĞİ

Hazreti Hadice, Peygamberimizle ilgili birçok güzelliğe şahit olmuştu. Kervanına Efendimiz'i başkan yaparak O'nu yakından tanıma fırsatı bulmuştu. O'nunla ilgili verilen müjdeyi de biliyordu. O'na yakın olmanın ancak evlilikle mümkün olacağını düşündü. Bütün bunlardan dolayı çok dürüst ve yüksek ahlâklı biri olan Peygamberler Sultani'yla evlenmek istedi. Sonra da bu isteğini en yakın arkadaşı Nefise'ye açtı. Onun Muhammed-ül Emin'le bu işi görüşmesini istedi.

Nefise, Hadice'nin bu teklifiyle Efendimiz'in yanına gelerek,

- Ey Muhammed! Sen neden evlenmiyorsun, diye sordu.
- Elimde evlenecek kadar para yok, diye cevapladı Peygamber Efendimiz bu soruyu.

Sonra aralarında şöyle bir konuşma geçti:

- Eğer para temin edilse ve sana zengin, güzel ve de şerefli biri teklif edilse kabul eder misin?
- Kimdir bu?
- Huveylid'in kızı Hadice.
- Ama bu nasıl olabilir?
- Orasını bana bırak.
- Öyleyse ben de senin dediğini yaparım.

Dul bir kadın olan Hazreti Hadice çok zengindi. Dul kaldığı zamandan bu yana kendisine zengin, şerefli birçok insan evlilik teklif etmiş, ama o hiçbirini kabul etmemişti. Çevresindeki insanlar onun artık evlenmeyeceğini düşünüyordu.

Nefise, Efendimiz'in bu evliliğe sıcak baktığını Hazreti Hadice'ye gecikmeden ilettili. Bu haber karşısında Hazreti Hadice çok sevinmişti. Daha sonra Peygamberimiz'e, "Sen benim akrabam ve doğru sözlü, güzel huylu biri olduğun için seninle evlenmeyi arzu ettim." diye haber gönderdi. İleride peygamber olacağını düşündüğü Sevgili Peygamberimiz'e eş olmayı çok istiyordu. O'na hizmet etmek, O'nun davasına yardım etmek, O'nu hep desteklemek için O'nun yanında olmalıydı.

Bu güzel haberi Sevgili Peygamberimiz de yanına giderek amcasına söyledi. O sırada evinde olan Ebu Talib bu habere çok sevindi.

Vakit kaybetmeden aile büyüklerinden Hazreti Hadice istendi. Bu istek olumlu karşılandı ve Peygamber Efendimiz'le Hazreti Hadice kısa bir süre sonra evlendiler. Evlendiği sırada Kâinatın Efendisi yirmi beş, Hazreti Hadice ise kırk yaşındaydı.

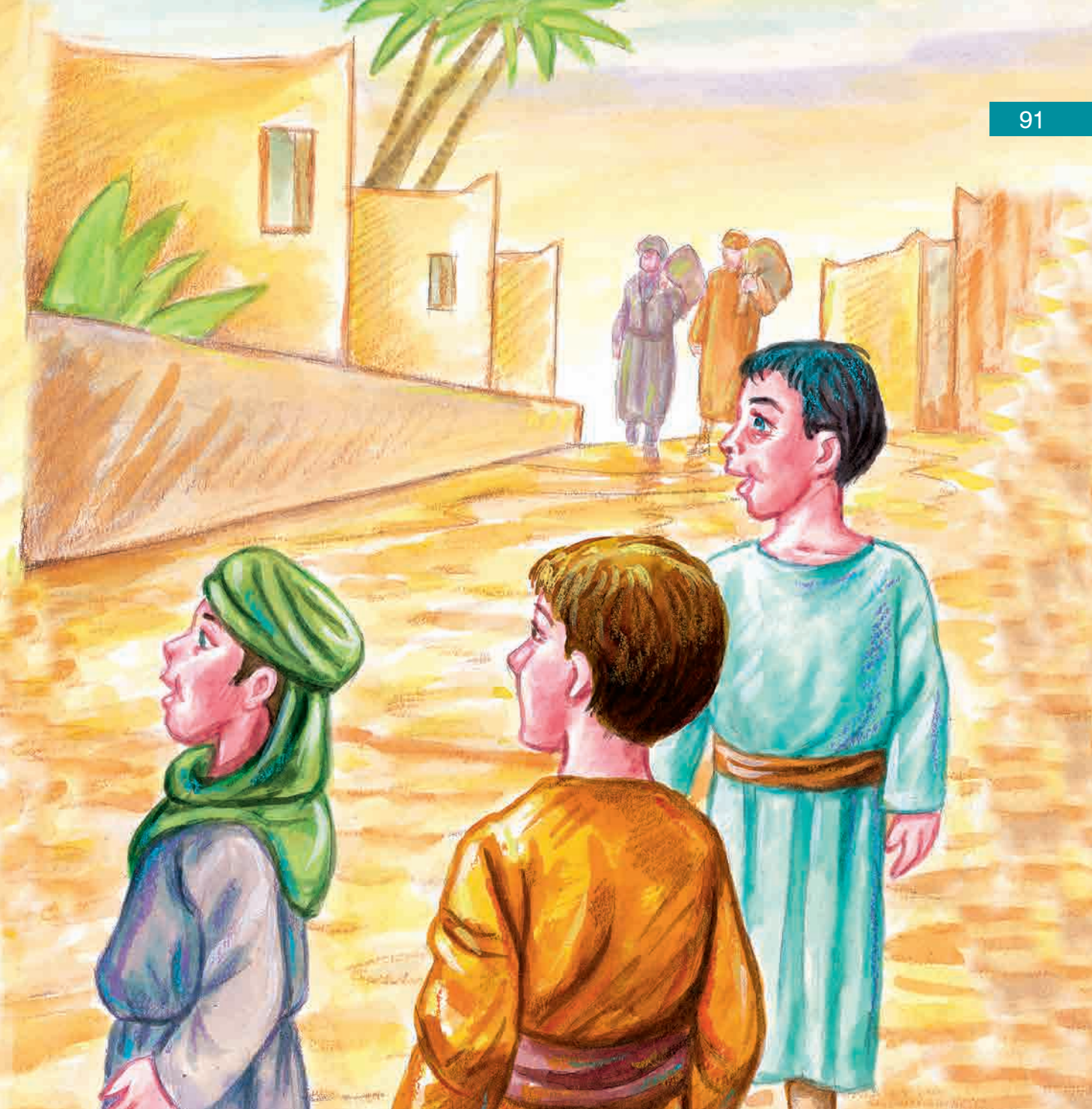
Hazreti Hadice yaşça Efendimiz'den daha büyüktü. O'nu incitecek bir söz söylemedi. O'na saygıda en ufak bir kusur işlemedi. O, Efendimiz'i çok sevmiş; Efendiler Efendisi de onu çok sevmişti. Peygamberimiz'in sekiz çocuğundan yedisi, bu kutlu evlilikten olacaktı.

HAZRETİ ALİ PEYGAMBERİMİZ'İN YANINDA

Yıllar abuk ilerliyordu. Efendimiz'in amcası Ebu Talib'in fakirliğı ise artarak devam ediyordu. Amcasını çok seven Peygamberimiz, onlara her zaman yardımda bulunuyordu. Gönderdiği yardımlar da Ebu Talib ve çocuklarını oldukça mutlu ediyordu. Sevgili Peygamberimiz, Ebu Talib'e yine bir yardım düşüncesiyle diğerk amcası Abbas'la görüştü. Ona,

– Amcam ve kardeşin Ebu Talib'in geçim sıkıntısı çektiğini biliyorsun. Senin ve benim durumum ondan çok iyi. Gel, biz seninle onun çocuklarından bazılarını yanımıza alalım, ne dersin?

– İyi olur. Ben de senin dediğine uyarım, dedi Hazreti Abbas.

Bu konuşmanın ardından Peygamber Efendimiz, amcası Abbas'la diğer amcası Ebu Talib'in yanına gitti. Hazreti Abbas oraya gelme niyetini açıklarken Ebu Talib de çocuklarına bakıyordu.

Peygamberimiz, o zaman henüz çocuk olan Hazreti Ali'nin kendisiyle kalmasını istedi. Ebu Talib bu teklifi sevinerek kabul etti. Hazreti Abbas da Hazreti Ali'nin ağabeyi Hazreti Cafer'i yanına aldı. Bu olay olduğu sırada Efendimiz otuz altı yaşına gelmiş bulunuyordu. Hazreti Ali, böylece daha çocuk yaştan itibaren Sevgili Peygamberimiz'le birlikte yaşama şerefine ulaşmış oluyordu.

Devam eden hayat içerisinde Efendimiz'i rahatsız eden çok şeyler vardı. Ahlâksızlık iyice artmıştı. İçki, kumar ve faiz sıradan şeyler olmuştu. Toplumda kadınların hiçbir değeri yoktu. Pazarda herhangi bir mal gibi parayla alınıp satılıyorlardı. Kız çocukları hor görülüyor, hatta canlı canlı toprağa gömülüyordu.

Doğduklarında aralarında hiçbir fark olmayan insanlar hür, köle, asil gibi sınıflara ayrılmıştı. Hakkı yenmeyen kimse yoktu. Çok basit şeylerden savaşlar çıkıyor, bir sürü insan ölüyordu. Çarşıdaki insanların çoğu sahte-kârdı. Yalan konuşmayan insanların sayısı oldukça azdı. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi insanlar bir de kendi elleriyle yaptıkları putlara tapıyorlardı.

Bütün bunlar, Efendiler Efendisini çok üzüyordu. Sürekli insanları bu rezilliklerden kurtarma adına çözümler düşünüyordu. Bir gün böyle insanların kurtuluşunun nasıl olacağını düşünürken bir ses duydu. Ses, "Ya Muhammed!" dedi.

Sesin nereden geldiği, kimin seslendiği belli olmuyordu. Bu sesi Efendiler Efendisi farklı zamanlarda tekrar tekrar duydu. Bazen de kendisine parlayıp görünen bir ışık oluyordu. Bu hâl, aralıklı bir şekilde tam bir yıl devam etti.

Bu arada Kâinatın Sultanı otuz dokuz yaşına gelmişti.

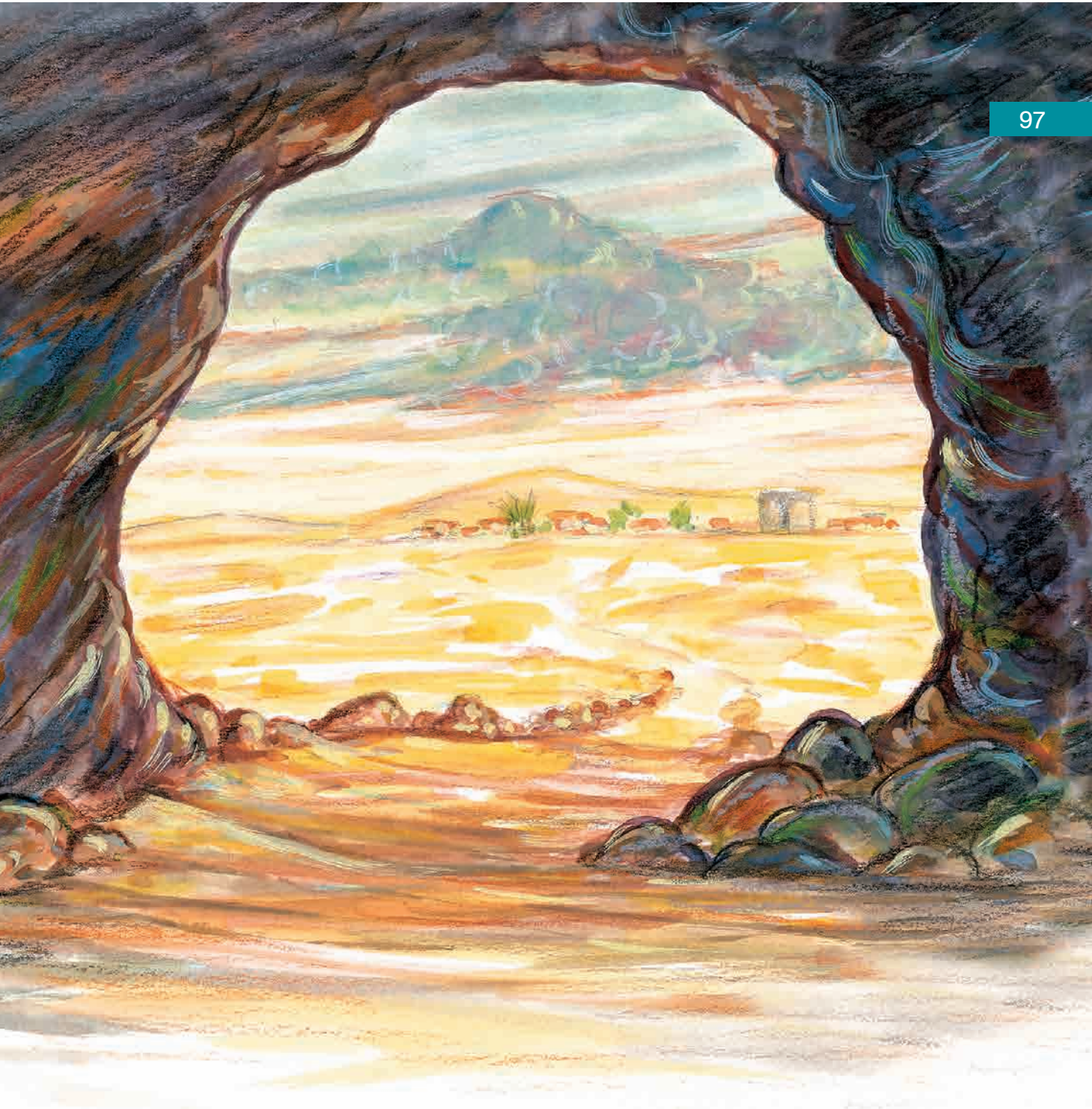
HİRA MAĞARASI

Sevgili Peygamberimiz'in yaşı kırka yaklaşmıştı. Bazen parlak ışık görüyor bazen de kendisine seslenildiğini duyuyordu. Bu ışık ve ses olayları yeni bitmişti ki bu defa Peygamber Efendimiz sık sık rüya görmeye başladı. Gece, uyku ile uyanıklık arası bir hâldeyken gündüz olacak işler kendisine gösteriliyordu. Gece rüyasında ne gördüyse gündüz apaçık onların gerçekleştiğini görüyordu.

Bu rüyalar altı ay kadar sürdü. Efendiler Efendisi, bir yandan yaşadığı bu olağanüstü hâllerin sırrını çözmeye çalışıyordu. Bir yandan da sürekli evrenin Yüce Yaratıcısı'nı ve insanların dünyaya gönderiliş gayesini düşünüyordu. Bütün bunları sakince düşünebilmek için toplumdan uzaklaşıp yalnız kalmayı tercih etti.

Peygamber Efendimiz'in yıllardır devam ettiği bir âdeti vardı. Her sene Ramazan ayını Nur Dağı'nın tepesindeki Hira Mağarası'nda geçiriyordu. Burada Yüce Allah'ı düşünüyor, Hazreti İbrahim'in getirdiği dine göre ibadet ediyordu.

Kırk yaşına geldiği bu Ramazan ayında da yine Hira'ya gidecekti. Hadice validemizin hazırladığı aızı elindeydi. Hira, Mekke'ye yaya iki saatlik mesafedeydi. Hava sıcak, yol zorluydu. Ama Peygamber Efendimiz'in bunları düşündüğü yoktu. O, sadece Rabbini düşünüyordu. Nihayet mağarasına vardı.

Mağaranın girişi, Kâbe'ye bakıyordu. Bir kişinin başını eğmeden girebileceği büyüklükte ve uzunlukta idi. Efendimiz orada gece gündüz ibadet ediyordu. Gündüzleri Hadice validemiz kendisini ziyaret ediyor, O'na yiyecek bir şeyler getiriyor, hatırını sorup ayrılıyordu.

Ramazan ayının on yedinci günü sabahın seher vaktiydi. Günlerden pazartesi idi. Ortalık çok sessizdi. Âdeta her yer Kâinatın Sultanı'na söylenecek şeyleri beklemekteydi. Güzel bir insan şekline bürünmüş olarak vahiy meleği Cebrail mağaraya geldi. Her taraf nurla ve misk gibi kokularla dolmuştu. Cebrail, Peygamber Efendimiz'e selâm verdikten sonra O'na sıkıca sarıldı ve bıraktı. Tebessümle ve gür bir sesle,

– Oku, dedi.

Peygamber Efendimiz, bu durum karşısında çok heyecanlanmıştı. Korku ve hayret içerisinde,

– Ben okuma bilmem, diye karşılık verebildi.

Cebrail Aleyhisselâm tebessüm ederek tekrar O'na sıkıca sarılıp bıraktı ve yine,

– Oku, dedi.

Peygamberimiz aynı cevabı verince vahiy meleği isteğini üçüncü kez tekrarladı. Peygamberimiz,

– Söyle ne okuyayım, diye sordu.

Bunun üzerine Cebrail, Allah Resûlû'ne Allah'tan getirdiği Alâk sûresinin ilk âyetlerini okudu:

– Oku! Seni yaratan Rabbinin adıyla oku! Ki O, insanı pıhtılaşmış bir kandan yarattı. Oku! Senin Rabbin kalemle yazmayı öğreten, insana bilmediğini bildiren, bol ihsan ve kerem sahibidir.

Peygamber Efendimiz büyük bir heyecanla bu âyetleri tekrar etti. Âyetler kalbine ve diline iyice yerleşmişti ki Cebrail, geldiği gibi aniden ortadan kayboluverdi.

Efendiler Efendisi, ne yaşadığını anlamaya çalışıyordu. Kalbi heyecandan duracak gibiydi. Mağaradan derhâl çıkarak evine doğru koşmaya

başladı. Yolda giderken dağ taş, canlı cansız ne varsa hepsi Efendimiz'i selâmlıyor ve O'na " Esselâmü aleyke ya Resûlûllah!" diyordu. Heyecanı büsbütün artan Peygamberimiz nihayet evine gelmişti.

İçeri girer girmez Hadice annemize, "Beni örtüver!" dedi. Hazreti Hadice, Efendimiz'deki farklı durumu hemen sezmişti. Buna rağmen neler olduğunu sormadan Efendimiz'i yatağına yatırıp üzerini örttü. Merakla eşinin kalkmasını beklemeye başladı. Bir müddet sonra uyanan Peygamberimiz başından geçenleri eşine bir bir anlattı. Sonra da,

– Korkuyorum ey Hadice, dedi.

Hadice annemiz, tebessüm ederek Efendiler Efendisi'nin yanına oturdu. Sonra O'na,

– Hiçbir korku ve endişe duyma. Hiç üzülme! Allah Sen'in gibi bir kulunu asla utandırmaz. Ben biliyorum ki Sen sözün doğrusunu söylersin. Akrabalarına yakın ilgi gösterir, emaneti sahibine ulaştırırsın. Fakirlere yardım eder, kabilene iyilikte bulunursun. Ben Sen'in, bu ümmetin peygamberi olacağını ümit ediyorum, dedi.

Daha sonra bu olağanüstü olayların ne anlama geldiğini birilerine sormaya karar verdiler. Bu düşünceyle Hazreti Hadice'nin amcasının oğlu Varaka'ya gittiler. Çünkü Varaka, o dönemin din âlimlerinden sayılırdı. Tevrat ve İncil'i okumuş bilgili biriydi. Oldukça yaşlı biri olan Varaka'nın artık gözleri de görmez olmuştu. Efendiler Efendisi'ni sonuna kadar dinledi. Dinlerken renkten renge giriyordu. Efendimiz sözlerini bitirince Varaka kollarını iki yana açıp,

– Bu senin gördüğün Allah'ın Musa Peygambere gönderdiği melektir. O melek vahiy getiren melektir, Cebrail'dir. Sen de bu ümmetin peygamberisin. Ah keşke ben de halkı bu yeni dine çağırdığın günlerde yaşasam da Sana bütün gücümle yardım etseydim, dedi.

Kur'ân'dan önceki kutsal kitapları bilen Varaka, o günlerde bir peygamber geleceğini biliyordu. Bu anlatılardan sonra son peygamberin artık geldiğini ve O'nun karşısında duran Hazreti Muhammed Aleyhisselâm olduğunu anlamıştı.

İlk vahiyden kırk gün sonra Kâinatın Efendisi bir gün evine doğru giderken gökten bir ses işitti. Mübarek

başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Orada bir kürsüye oturmuş olan Cebrail'i gördü. Ürpererek yere çöktü. Çok heyecanlanmıştı. Derhâl eve gelip, Hazreti Hadice'ye "Beni örtünüz!" dedi.

Peygamber Efendimiz örtünün altındayken Yüce Allah, " Ey örtüsüne bürünen peygamber! Kalk da insanları uyar! Rabbinin büyüklüğünden bahset. Elbiseni temiz tut. Putlara tapmamakta devam et." âyetlerini indirdi. Bu olaydan sonra da Kur'ân tamamlanana kadar yıllar boyu âyetler inmeye devam etti.

İLK İNANANLAR

Kâinatın Efendisi, son gelen âyetle birlikte dünyadaki bütün insanları uyarmakla görevlendirilmişti. Yüce Allah, insanlar için din olarak İslâm'ı, peygamber olarak da Hazreti Muhammed'i (sallallahu aleyhi vesellem) seçmişti.

Sevgili Peygamberimiz, Allah'tan aldığı emirleri ilk olarak eşi Hazreti Hadice'ye anlattı. Ondan peygamberliğine iman etmesini istedi. Bu teklifi

Hadice annemiz hiç tereddüt etmeden kabul etti. Böylelikle Peygamber Efendimiz'e ilk inanan insan olma şerefi onun oldu.

Sevgili Peygamberimiz eşinin iman etmesine çok sevinmişti. Bu olaydan kısa bir süre sonra Sevgili Peygamberimiz'in Hira'dan döndüğü bir gün, karşısına Cebrail Aleyhisselâm çıkmıştı. Güzel bir insan kılığında olan Cebrail Aleyhisselâm ayağının topuğuyla yere vurunca yerden su kaynadı. Cebrail bu suyla abdest aldı. Sonra Peygamber Efendimiz de aynen onun gibi abdest aldı. Sonra da Cebrail Aleyhisselâm, Sevgili Peygamberimiz'e iki rekât namaz kıldırıldı. Ayrılmadan önce de Kâinatın Sultanı Efendimiz'e,

– Ey Muhammed! Bundan sonra abdesti benim öğrettiğim gibi al. Namazı da benim öğrettiğim gibi kıl, dedi.

Peygamber Efendimiz de bu abdest ve namazı eşi Hazreti Hadice'ye öğretti. Bundan sonra birlikte iki rekât namaz kıldılar. Böylece Peygamberimiz'in arkasında ilk namaz kılan kişi de hanımı Hazreti Hadice olmuştu.

Bu abdest ve namaz günümüzde aldığımız abdest ve kıldığımız namazla aynıdır.

Yine bir gün Peygamberimiz, Hadice annemizle namaz kılarlarken Hazreti Ali onları gördü. Namaz bitene kadar merakla onları izledi. Namaz bitince Efendimiz'e,

– Bu yaptığınız nedir, diye sordu.

Efendimiz ona,

– Ey Ali! Bu Allah'ın seçtiği, beğendiği dindir. Ben seni bir olan Allah'a iman etmeye davet ediyorum. İnsana hiçbir fayda ya da zararı olmayan putlara tapmaktan da seni sakındırırım, dedi.

Bu teklif karşısında küçük Ali şaşırılmıştı. Düşünmek için süre istedi. Ertesi sabah erkenden Peygamberimiz'in yanına gelerek iman ettiğini söyledi. Daha o günlerde on yaşlarında bir çocuk olan Hazreti Ali'nin iman etmesi, Peygamber Efendimiz'i fazlasıyla sevindirdi. Artık üç kişi olmuşlardı. Efendiler Efendisi, Sevgili eşi ve yeğeni.

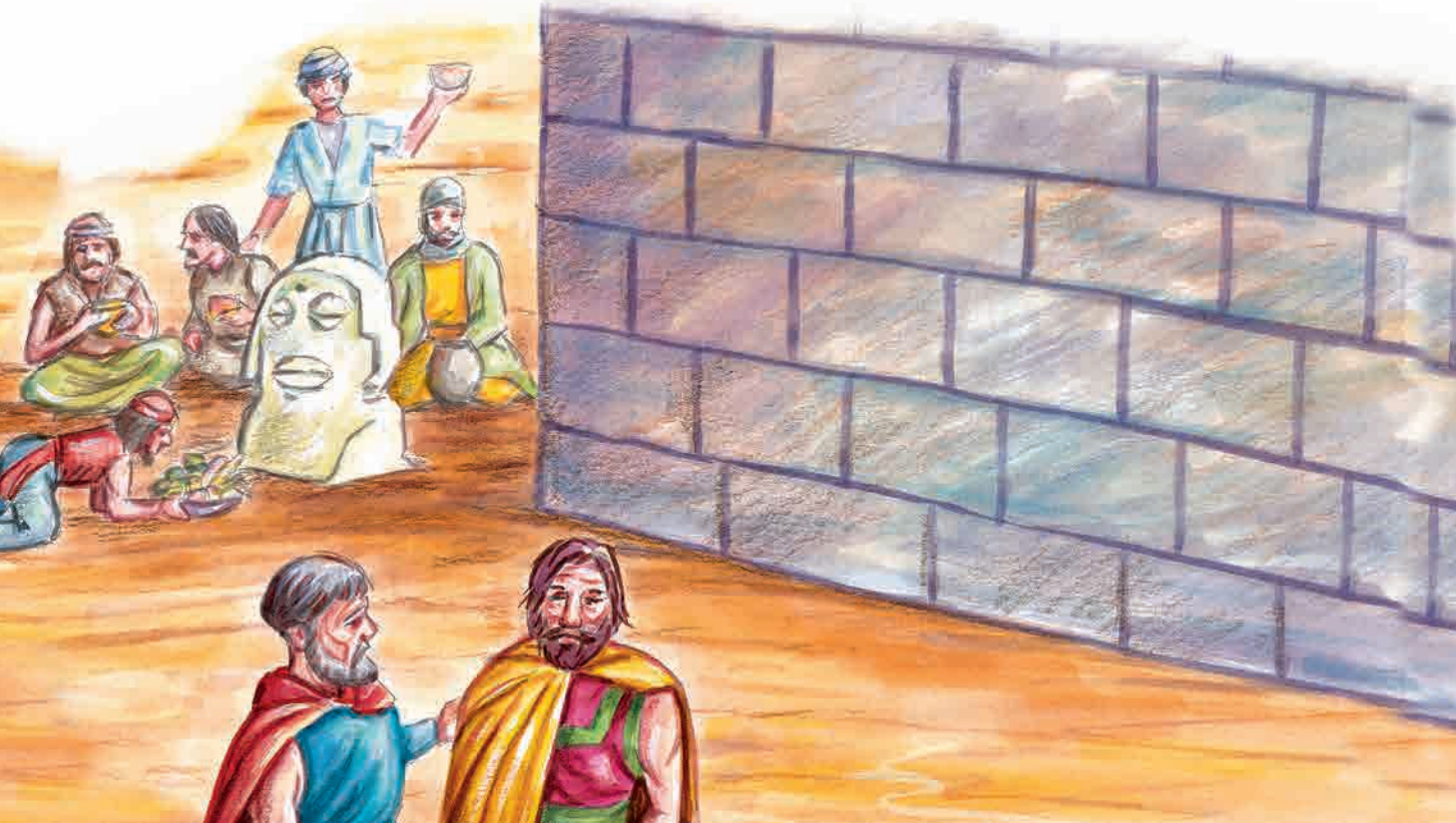
O dönemde yeni bir dinden bahsetmek oldukça zordu. Putlara ve ateşe tapılıyordu. Bu ortamda bir olan Allah'tan ve getirdiği dinden bahsetmek ölümü göze almak demektir. Efendimiz, bu sebeple İslâm dinini gizli gizli anlatmaya başladı.

İnananlar, kendilerini her ne kadar gizleseler de müşrikler, Efendimiz'in peygamber olarak görevlendirildiğini duydular.

Putlara taparak Allah'a ortak koşan müşriklerin bu habere verdikleri tepki çok sertti. Bu hadise onlar açısından olacak şey değildi. Şimdi putlar bırakılıp tek bir tane Yaratıcı'ya mı ibadet edilecekti? Kendi aralarında Efendimiz için olmayacak şeyler söylemeye başladılar. O'na inanmıyorlardı.

Kavminin kendisine inanmaması Sevgili Peygamberimiz'i çok üzüyordu. Üstelik müşriklerin kimi, O'nun için delirmiş derken kimi de O'nun şair olduğunu söylüyordu. Hâlbuki Efendimiz'in o güne kadar şaka için bile yalan söylediğine şahit olan yoktu.

HAZRETİ EBUBEKİR İMAN EDİYOR

Efendiler Efendisinin en yakın arkadaşı Hazreti Ebubekir, gençlik yıllarından itibaren kervanlarla Mekke dışındaki şehirlere giderdi. Gençlik yıllarında yine ticaret için Şam'a gitmişti. O zaman henüz on sekiz yaşında bir delikanlı idi. Şam'da bulunduğu gecelerden birinde bir rüya gördü.

Rüyasında bir ay Mekke'ye iniyordu. Mekke'ye inen bu aydan her eve bir parça giriyordu. Sonra da parçalar hâlindeki ay bir araya gelerek kendi evinde toplanıyordu. Bu rüyadan çok etkilenen Hazreti Ebubekir, sabah olur olmaz rüyasını bir Hristiyan bilgini olan Rahip Bahira'ya anlattı. Bahira ona,

- Buraya hangi şehirden geldin, diye sordu.
- Mekke'den geldim, diye cevap verdi Hazreti Ebubekir.
- Mekke'de kimlerdensin? Hangi kabiledensin?
- Kureyş kabilesinden.
- Peki, ne iş yapıyorsun?
- Tüccarım. Ticaretle uğraşıyorum.
- Allah rüyanı doğru çıkarırsa senin kavminden bir peygamber gelecek. Sen de sağlığında O'na çok yardım edeceksin. O, vefat edince de O'nun halifesi olacaksın.

Hazreti Ebubekir bu yaşadıklarını, bir sır olarak sakladı ve kimseye söylemedi. İşlerini tamamlayıp Mekke'ye geri döndü.

Bu rüyanın üzerinden tam yirmi yıl geçmişti. Arada geçen sürede Hazreti Ebubekir bu rüyayı ve Rahip Bahira'dan dinlediği yorumu kimseye anlatmadı.

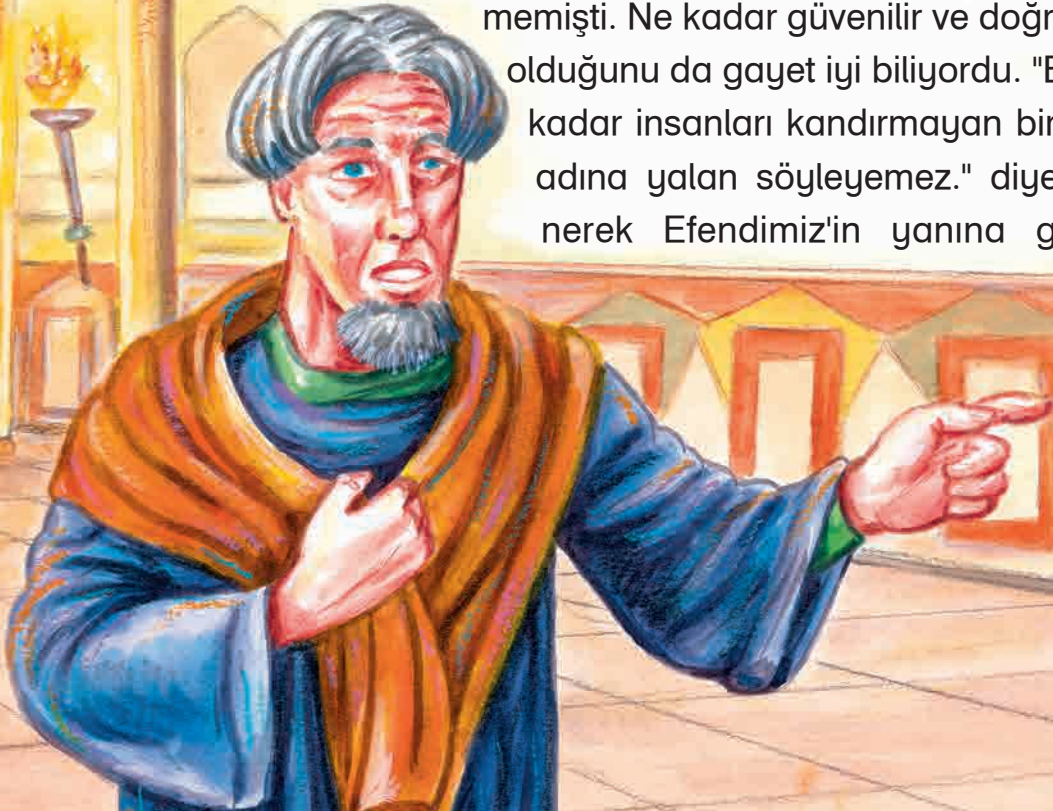

Ticaret için gittiği Şam'dan yeni dönmüştü. Arkadaşlarının yanına giderek onlara,

- Ben yokken Mekke'de yeni bir gelişme var mı, diye sordu. Onlar,
- Evet ya Ebubekir! Yeni bir gelişme var. Hem de çok korkunç bir gelişme.

Senin yakın dostun Muhammed, peygamber olduğunu söylüyor. Bundan sonra tek olan Allah'a ibadet edip, putlara tapmaktan vazgeçecekmişiz. Eğer arada sen olmasan O'nun icabına çoktan bakacaktık. Seni bekledik, belki sen O'nu bu davadan vazgeçirirsin, dediler.

Hazreti Ebubekir, Peygamberimiz'le çocukluğundan beri samimi arkadaştı. O'nun yalan söylediğini hiç görmemişti. Ne kadar güvenilir ve doğru sözlü olduğunu da gayet iyi biliyordu. "Bugüne kadar insanları kandırmayan biri, Allah adına yalan söyleyemez." diye düşünerek Efendimiz'in yanına gitmeye

karar verdi. Hem zaten uzun zamandır yakın dostunu göremediğinden dolayı çok özlemişti. Kafasında bu düşüncelerle ilerlerken yolda Efendiler Efendisi Sevgili Peygamberimiz'le karşılaştı. İlk olarak Peygamberimiz söze girdi:

- Nereye gidiyorsun ey Ebubekir?
- Sana geliyordum ya Muhammed. Peki, sen nereye gidiyordun?
- Ben de sana geliyordum.
- Ey arkadaşım. Bana bazı yakınlarım Sen'inle ilgili haberler verdiler.

Bunlar doğru mu?

- Konuştuğun kişiler sana neler söyledi ey Ebubekir?
- Ya Muhammed! Sen'in için atalarının dininden döndü. Putlara tapmıyor.

Yeni bir din getirmiş ve bu dinin peygamberiymiş diyorlar. Bütün bunlar doğru mu, dedi.

Sevgili Peygamberimiz bu sözlere tebessüm etti. Sonra ona,

– Ey Ebubekir! Ben sana ve bütün insanlara gönderilmiş Allah Resûlüyüm. İnsanları tek olan Allah'a iman etmeye çağırıyorum. Haydi, sen de bunlara iman et, dedi.

– Peki, bu söylediğin şeylere delilin nedir?

– Yıllar önce Şam'da görmüş olduğun ve Bahira'ya yorumlattığın rüyadır, diye cevap verdi Peygamberimiz.

Hazreti Ebubekir'in kafasında o anda bir şimşek çaktı. Yıllar önce gördüğü rüyayı ve yorumunu hatırladı. Üstelik bu rüyadan kimseye de bahsetmemişti. Zaten Kâinatın Sultanı'nı çocukluğundan beri tanıyor ve O'na her bakımdan güveniyordu. O anda hiç tereddüt etmeden iman etti. Bu olay Peygamber Efendimiz'i dünyada en çok sevindiren olaylardan biri oldu.

Hazreti Ebubekir'in de büyük gayretleriyle inananların sayısı günden güne artmaya başladı. Artık Mekke'de bu gelişmeleri duymayan kalmamıştı. Fakat bu durum müşrikleri oldukça tedirgin ediyordu. Sonunda aralarında yaptıkları bir toplantıda Sevgili Peygamberimiz'i öldürme kararı aldılar. Fakat bunu kim yapacaktı? Nasıl yapacaktı?

EFENDİMİZ'İ ÖLDÜRME PLÂNLARI

Toplantıyı başından sonuna kadar dinleyen ve sessiz duran biri vardı. Bu kişi develerle güreşir, aslan avına çıkardı. Çok yiğitti. Kimse ona karşı kılıç kullanmaya cesaret edemezdi. Uzun boylu, güçlü, tam bir savaşçı. Gür sesiyle,

– Ben, dedi. Bu işi ben yaparım. Yeni bir din getirmek, putlarımız hakkında ileri geri konuşmak neymiş ben O'na gösteririm.

– Evet, gerçekten içimizde bu işi yapabilecek en cesurumuz sensin, dediler sevinçle.

Efendiler Efendisini öldürmeye niyetlenen bu insan Hattaboğlu Ömer'di. Silâhlarını kuşandı ve hızlı adımlarla Peygamber Efendimiz'in kaldığı yere doğru yürümeye başladı. Yolda, Allah'a ve Resûlü'ne inanan ama imanını gizleyen Nuaym bin Abdullah ile karşılaştı. Hazreti Nuaym ona,

– Ey Ömer, böyle sert adımlarla nereye gidiyorsun, diye sordu.

– Yeni bir din getirdiğini söyleyen şu Muhammed'i öldürmeye. Üstelik putlarımıza da dil uzatıyormuş. “Onlar hiçbir fayda vermez.” diyormuş, diye cevap verdi Ömer.

– Bence sen O'ndan önce kendi kız kardeşini yola getirsen iyi olur. Duyduğuma göre kardeşin Fatıma ve kocası da O'na inananlardanmış.

– Doğru mu söylüyorsun be adam? Eğer bu söylediklerin yalansa bil ki seni öldürürüm.

Yolda Ömer'le karşılaşan bu sahabi, durumu Peygamber Efendimiz'e haber vermek için zaman kazanmak istemişti. Ömer, kız kardeşinin evine

doğru yolunu değiştirince Hazreti Nuaym da Efendimiz'in yanına giderek gördüklerini O'na anlattı.

Ömer, o hızla kız kardeşinin evine gitti. Evi dışarıdan dinledi. İçeride sesli bir şekilde bir şeyler okunuyordu. Bu sözler şiire ya da başka bir şeye benzemiyordu. Daha fazla bekleyemeyen mer kapıyı yumruklayıp tekmeledi.

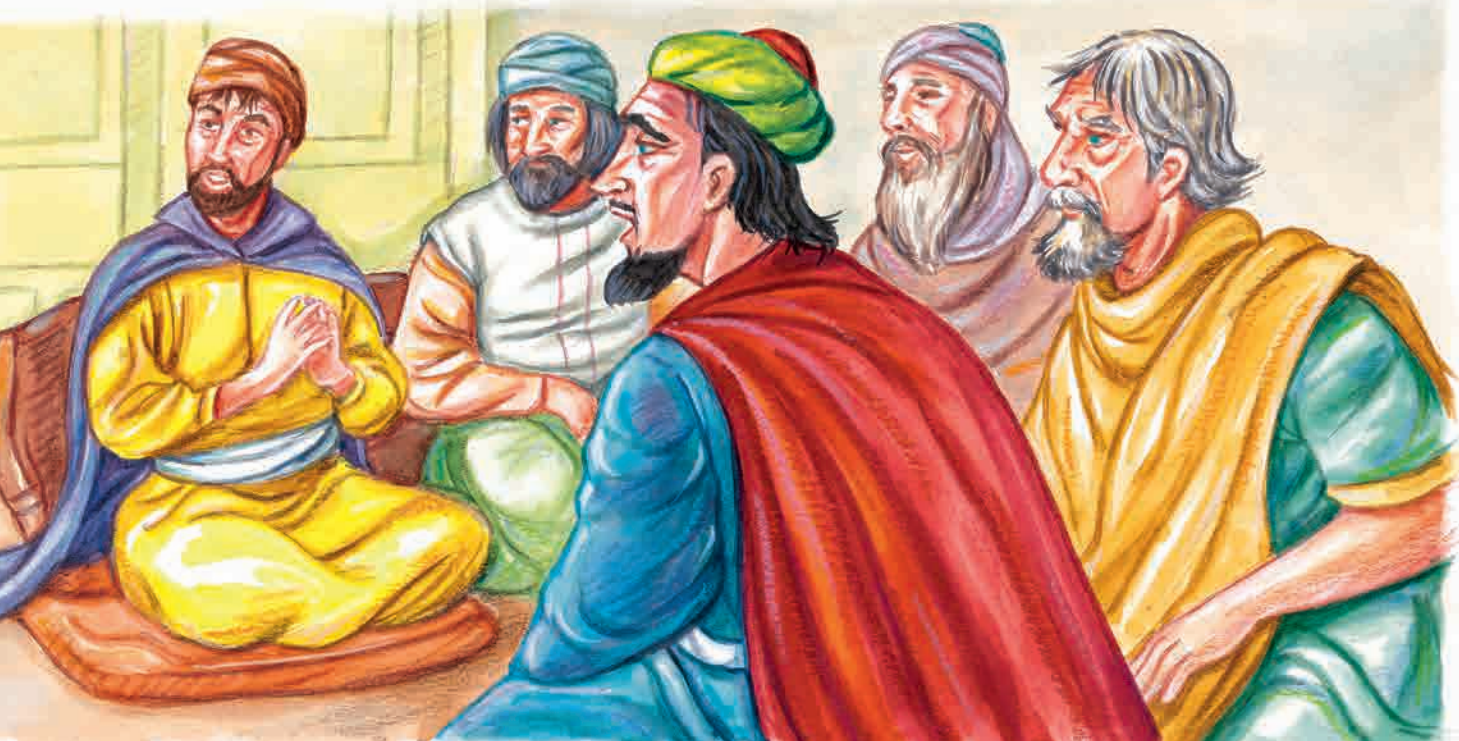
Kırdığı kapıdan içeri dalarak,

– Demek siz de Muhammed'in getirdiği dine girdiniz öyle mi, dedi.

Kız kardeşi Fatıma ve eniştesinden bir ses çıkmayınca,

– Ben sizi yola getirmesini bilirim, diye gürlledi.

Sonra her ikisini de kötü bir şekilde dövdü. Yerde acıyla kıvranan Fatıma içinden gelen imanla haykırdı:

– Evet, biz bu yeni dine iman ettik. İnsanın kendi eliyle yaptığı putlardan hiçbir fayda gelmeyeceğine inandık. Bir olan Allah'a iman ettik. Muhammed'in Allah'ın resûlü olduğuna da iman ediyoruz. Artık bizi öldürsen bile bundan vazgeçmeyeceğiz.

Kız kardeşinin ve eniştesinin bu kararlı tutumu Ömer'i çok etkilemişti. Kalbinde onlara karşı bir yumuşama hissetti. Sonra yumuşak bir sesle,

– Biraz evvel okuduğunuz şeyler ne idi, diye sordu.

Okunan şeyler Kur'ân âyetleriydi. Okuyan kişi de Fatıma ve kocasına İslâmı anlatmak için gelen Hazreti Habbab'tı. Ömer'in kapıyı yumrukladığı sırada bir köşeye saklanmıştı. Onun ses tonundan âyetleri gerçekten merak ettiğini anladı. Birden ortaya çıkan Habbab,

– Onlar, Allah Resûlü'ne inen Kur'ân âyetleridir ey Ömer, dedi.

Şaşkın bir şekilde Habbab'a bakan Ömer ona,

– Sen de kimsin, diye sordu.

– Ben, Habbab. Kardeşinle eniştene Kur'ân'ı öğretmek için buradaydım.

– O âyetleri bana verir misin? Okumak istiyorum.

– Ama senin abdestin yok ki! Kur'ân'ı sadece abdesti olanlar okuyabilir.

Bunun üzerine Ömer abdest aldı. Sonra yavaş yavaş, tane tane âyetleri okumaya başladı. Bir âyet okuyor sonra düşünüyordu. Sonra bir âyet daha. Bütün bunlardan sonra Ömer'in kalbi yumuşadı ve iman etmek istedi. Sonra Hazreti Habbab'a dönerek,

– Beni O'na götürür müsün, dedi.

Bunun üzerine beraber doğruca Peygamber Efendimiz'in yanına gittiler. Fakat O'nu öldürmek için değil O'na iman etmek için.

Efendimiz'in yanına giderken Habbab sevinçten uçacak gibiydi. Arkasını dönüp Fatıma ve kocasına tebessüm etti. Sonra da ilerlemiş olan Ömer'e yetişmek için hızlandı. Sevgili Peygamberimiz, Ömer'in iman etmesini çok istiyordu. Çünkü o, Mekke'de hatırı sayılır, güçlü bir insandı. O, Müslüman olursa inananların gücü daha da artacaktı. Böylece Müslümanlara yapılan eziyetler biraz olsun azalacaktı. Sonunda Peygamber Efendimiz'in yanına girdiler ve Ömer iman etti. Sonra Efendimiz'in yanından ayrılarak Kâbe'ye gidip tavaf yaptı. Onun bu hâlini gören müşrikler, "Artık işimiz daha da zor. Ömer de onların tarafına geçmiş." demekten kendilerini alamadılar.

Hazreti Ömer'in iman etmesiyle Müslümanların sayısı kırkı bulmuştu. Bundan sonra İslâm gizli değil, açıktan anlatılacaktı. Bu iş iğne ile kuyu kazmaya çalışmak gibiydi. Peygamber Efendimiz, etrafındaki bu bir avuç insanla bütün bir insanlığın kurtuluşu için gece gündüz sabırla çalışacaktı.

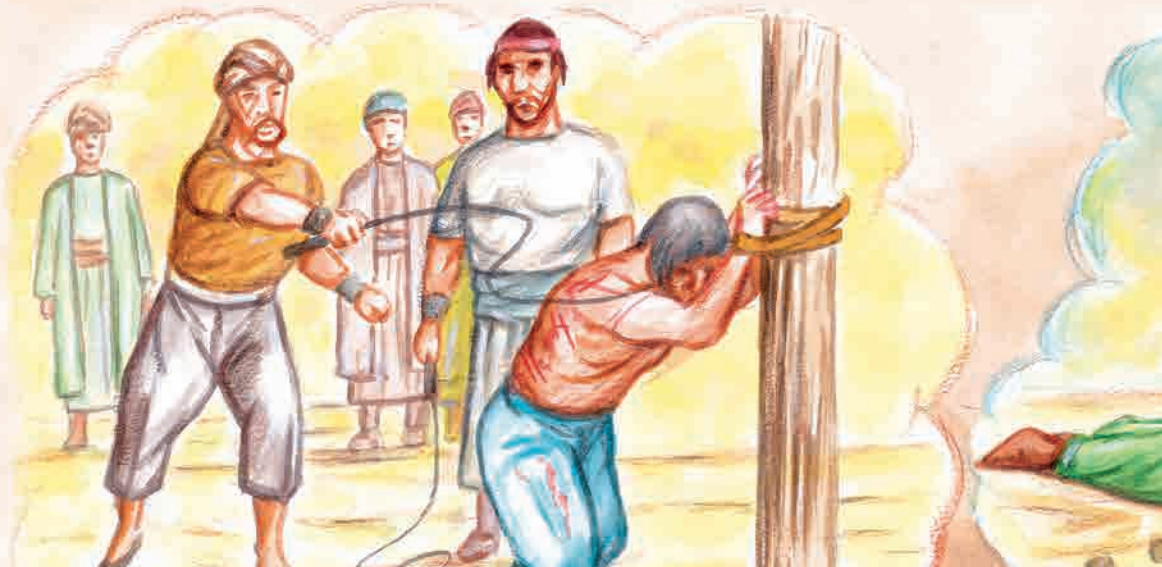

MEKKE'DE DURMAK ZORLAŞIYOR

Müslümanlar çok zor durumdaydı. Onlar için sabah evden çıkıp akşam eve dönememe tehlikesi vardı. Artık Müslümanlar için hakaret görmek sıradan bir şey olacaktı. Artık işkencenin en ağırları onlarla beraberdi. Artık kimi kendi annesi kimi kendi babası tarafından işkencelere uğratılacaktı.

Zaten bu zamana kadar kiminin sırtında kırbaçlar parçalanmıştı. Kimi kızgın kumlara gömülerek aç ve susuz bırakılmıştı. Hem de üzerine koca kaya parçaları yığılarak. Kimi, yanan ateşin üzerine yatırılarak ateş sönene kadar sırtüstü bekletilmişti. Kimi, akrabaları tarafından direklerle bağlanarak kalın sopalar sırtlarında kırılana kadar dövülmüştü. Ancak bütün bunlara rağmen bir kişi bile imanından dönmemişti.

Bu kadar ağır şartlar oluşunca Peygamber Efendimiz, inananların bir kısmının Habeşistan'a hicret etmelerini istedi. Fakat Mekkeliler oraya gidenleri de rahat bırakmamış, takip etmişlerdi. Ancak sahil kenarına geldiklerinde Müslümanların kısa bir süre önce gemiyle ayrıldıklarını gördüler. Elleri

boş bir şekilde Mekke'ye geri döndüler. Habeşistan'a gidenler, İslâm dinini oralara da yayarlar diye endişeye kapıldılar. Onları geri getirme adına plânlar yaptılar.

Habeşistan'a giden Müslümanlar, orada dinlerini rahat yaşamaya başladı. Ancak geride kalanlar için sıkıntı, büyüyerek devam ediyordu. Mekke'de kalan Müslümanlara bu kez de boykot uygulanmaya başlandı. Böylece inananlar, Mekke'nin dışında bir yerde çadır hayatı yaşamaya mecbur kaldı. Artık onlarla alış veriş yapılmıyordu. Kız alma-verme olayı ortadan kaldırılmıştı. Hazreti Hadice'nin bütün malı bu boykot yıllarında tükendi. O, bütün servetini Peygamberler Peygamberi'nin yolunda harcamıştı.

Boykot henüz sona ermişti ki Efendimiz'i müşriklere karşı koruyan amcası Ebu Talip öldü. Bu duruma Efendiler Efendisi çok üzüldü. O, artık

Mekke'de sahipsiz kalmıştı. Müşriklere karşı yeğenini koruyan şefkatli amca bundan böyle olmayacaktı. Bu üzüntünün üzerinden daha üç gün geğmişti ki bu defa Efendimiz'in çok sevdiği eşi Hazreti Hadice annemiz vefat etti.

Peygamber Efendimiz'i peş peşe gelen bu ölümler çok üzdü. Ölenlerden biri, kendisini malıyla canıyla her zaman Allah'a ve Resûlüne adanmış Hazreti Hadice idi. Diğeri ise Efendiler Efendisi'ni çocukluğundan beri Mekke müşriklerinden koruyan Ebu Talib. Biri çok sevilen bir eş, diğeri çok sevilen bir amca.

Kısa bir süre sonra Efendimiz, Mekke'de kendisini dinleyen kimse kalmayınca Mekke'ye yakın bir yer olan Taif'e gitmeye karar verdi. Belki orada kendisini dinleyip, iman edecek insanlar olabilirdi. Fakat Efendiler Efendisi umduğunun tam tersini bulmuştu. Taif'te kendisine hakaretler edildi, tükürükler savruldu. O'nu yalanlayıp alaya aldılar. Bunlar yetmiyormuş gibi Taif'in serserileri bir araya gelerek Sevgili Peygamberimiz'i taş yağmuruna tuttular.

Peygamber Efendimiz'le birlikte bulunan Zeyd, Sevgili Peygamberimiz'in bir önüne bir arkasına geçerek taşların O'na isabet etmesini engellemeye çalışıyordu. Buna rağmen Kâinatın Sultanı'nın ayakları kanlar içinde kaldı. Hatta mübarek ayakları o kadar acıdı ki yürüyemez oldu. Kime, ne yaptığını bilmeyen bu cahil sürüsü Efendimiz'i zorla ayağa kaldırıp yürümeye mecbur ediyordu. Sonra da insafsız elleriyle taş yağmuruna devam ediyorlardı. Biricik Peygamberimiz ve Hazreti Zeyd, nihayet Taif'in dışına çıkınca serseri sürüsü onların peşinden gelmeyi bıraktı. Bu acımasız, talihsiz olay Taif'in içinden dışına kadar üç kilometre boyunca devam etmişti.

Sevgili Peygamberimiz, amcasını ve eşini daha yeni kaybetmişti. Mekke'de kendisine sahip çıkılmadığı için Taif'e gelmişti. Onlara Allah'ın varlığını anlatacaktı. Peygamberimiz, Yüce Allah'ın en çok sevdiği insandı. O, bütün dünya için rahmet kaynağı olan biriydi.

Yaşadıkları karşısında Sevgili Peygamberimiz gözyaşlarını tutamıyordu. Üzgün ve yorgun bir şekilde yürürken Cibrail Âleyhisselâm, yanında dağlar meleğiyle Efendimiz'in yanına geldi. Her ikisi de insan kılığındaydı.

Cebrail, Peygamberimiz'e,

– Ey Muhammed! Allah'ın sana selâmı var, üzülme. Yanımdaki bu melek dağlar meleğidir. Sana yapılanların tamamını Allah gördü. Eğer istersen dağlar meleği, şu büyük dağı alıp Taif'in üzerine kapatacak. Böylece orada canlı kimse kalmayacak, dedi ve dağları işaret etti.

Bu sırada onlardan biraz uzakta olan Hazreti Zeyd de Taif'e doğru bakıp kalmıştı. Hem çok üzgün hem de çok kızgındı. Sevgili Peygamberimiz'e yapılanları bir türlü kabullenememişti. Ancak Efendiler Efendisi, en zorda kaldığı bu anda bile kendisine kötülük yapan bu insanları affetti. Cebrail'in sözlerine şöyle karşılık verdi,

– Hayır, böyle bir şey istemem. Onlar şimdi ne yaptığını bilmeyen cahillerdir. Umulur ki ileride bu insanların içinden bir kişi iman eder.

İnsanlığın en merhametlisi olan Sevgili Peygamberimiz, en zor anında bile kendisine düşmanlık edenlerin kötülüğünü istemiyordu. Zaten O, rahmet peygamberiydi. Böylece şefkatini bütün dünyaya bir kere daha gösteriyordu.

Taif olayının üzerinden çok az bir zaman geçmişti ki Miraç olayı gerçekleşti. Peygamber Efendimiz, bir gece vahiy meleği Cebrail ve Burak adlı bir binek tarafından Mekke'den alındı. Oradan Kudüs'e, Mescid-i Aksa'ya götürüldü. Oradan da göğe yükselerek bütün peygamberlerle görüştü. Onlara imam olup namaz kıldırıldı. Son olarak Yüce Allah'ımızla yüz yüze görüştü.

Her şeyin sahibi yüce Mevla'mız bu olayla âdeta en Sevgili kulu Peygamberimiz'i teselli ediyordu. Çünkü Peygamberimiz, çok kısa bir süre önce amcasını, hemen ardından eşini kaybetmişti. Bu acı kayıplara rağmen davasını anlatmaya Taif'e gitmiş ve orada da kendisini çok üzmüşlerdi. Yüce Allah, Miraç olayıyla Sevgili Peygamberimiz'e âdeta, "Ey Muhammed, sakın üzülme! Dünyada yaşadığın sıkıntıların hiç biri Sen'i üzmesin. Bak, Ben Sen'in yanındayım." diyordu.

HİCRET ZAMANI

Sevgili Peygamberimiz'in amcasının ölümünden sonra Mekke müşrikleri Efendimiz'e daha çok eziyet etmeye başladılar. Her gördükleri yerde Kâinatın Sultanı'na hakaret ediyor, mübarek yüzüne tükürüyorlardı. Kâbe'de ibadet ederken başına hayvan işkembesi koyuyorlardı. Efendiler Efendisi kimle konuşsa hemen o kişinin yanına gidip, "Demin sizinle konuşan şu adamın sözlerine aldırış etmeyin. O, buraların delisidir. Biz, yalancı olduğum için O'nu aramızdan kovduk." diyerek Efendimiz'i yalanlıyorlardı.

Bu eziyetleri yapanların başında Ebu Cehil ve Sevgili Peygamberimiz'in öz amcası Ebu Leheb geliyordu. Ebu Leheb'in eşi Ümmü Cemil de kocasından aşağı kalmıyordu. Efendimiz'in geçeceği yollara dikenli çalılar taşıyarak O'nun mübarek ayaklarının acımasına, hatta kanamasına sebep oluyordu. Bu kadar hakaret ve işkencenin sonunda Yüce Allah hem Ebu Leheb'in hem de eşinin Cehennem'e gideceğini âyetle Efendimiz'e bildirdi.

Müşrikler bunlarla da yetinmeyip O'nun mübarek bedenini ortadan kaldırmayı denediler. Kaç kez öldürmeye çalıştılsa da Yüce Allah, Peygamber Efendimiz'i müşriklerden korudu. Bu eziyetler, sadece Efendimiz'e değil diğer inananlara da fazlasıyla yapılıyordu. Bu kadar zulüm dayanılmaz olunca Allah, Müslümanların hicret etmesine izin verdi.

Daha önce Müslümanların bir kısmı Habeşistan'a gitmişti. Şimdi gidilecek yer ise Medine idi. Medine'de Efendimiz'e iman etmiş epey insan vardı. Sevgili Peygamberimiz'in çektiği sıkıntıları da iyi bildiklerinden, "Ya

Resûlallah! Ne olur bizim yanımıza Medine'ye gelin. Biz sizi her türlü tehlikeye karşı korumaya hazırız. Sizin için hepimiz seve seve canımızı vermeye razıyız." diyorlardı. Bu tekliflerini birkaç defa yapmışlardı.

Sevgili Peygamberimiz, bunun üzerine Mekke'deki Müslümanların Medine'ye gitmelerini emretti. İnananların hemen hepsi Medine'ye gince sıra kendisine gelecekti. Müslümanlar, küçük gruplar hâlinde ve geceleri Mekke'den birer ikişer ayrıldılar. Sonunda Mekke'de sadece Sevgililer Sevgilisi Efendimiz, Hazreti Ali ve Efendimiz'in sadık dostu Hazreti Ebubekir kaldı.

Bu gelişme müşrikleri dehşete düşürdü. Kendi aralarında hemen bir toplantı yaptılar. Toplantıda daha önce Mekke'de hiç görmedikleri zayıf, sivri sakallı ve tıpsız bir ihtiyar da vardı. Onu görünce,

– Sen de kimsin, diye sordular.

– Ben Mekke'ye yakın bir kabilenin reisiyim. Duydum ki Muhammed'i durdurmak için burada bir toplantı yapılmış. Ben de gelip fikirlerimi söylemek istedim, diye cevap verdi.

– İyi o zaman, geç sen de kendine oturacak bir yer bul, dediler.

Bu yeni gelişmeyi durdurmak için neler yapmaları gerektiğini konuşuyorlardı. Konuşmaları bulundukları yerin dışından bile duyuluyordu. Oldukça kızgın ve endişeli bağrışmalar oluyordu. İçlerinden biri şöyle dedi:

– Şimdi bu yeni dine inananlar Medine'de kendilerine bir sürü taraftar toplayabilirler. Onlardan hiçbirinin Medine'ye ulaşmaması lazım. Aksi hâlde sonumuz çok kötü olur. Bir diğeri,

– Öyle diyorsun ama hepsi Medine'ye varmış bile. Burada sadece Muhammed ile arkadaşı Ebubekir kalmış.

– Öyleyse biz de bu ikisinin Mekke'den ayrılmasına engel olmalıyız.

– Engel olup ne yapacağız, dedi biri.

– Onları hapse atarız. Ölene kadar hapiste kalırlar.

Konuşmalar böyle sürüp giderken Ebu Cehil söze girdi:

– Sanki arkadaşları O'nu hapiste bırakırlar. Gerekirse gelip bizimle O'nu kurtarmak için savaşsınlar bile. Bundan daha güzel bir fikrim var.

– Nedir o, diyerek merakla Ebu Cehil'e baktılar.

– Muhammed'i öldürmek. Böylece O da davası da bitmiş olur. O ölünce yandaşları başsız kalacağından hepsi dağılır.

Bu fikir hepsinin hoşuna gitti. Hatta Efendiler Efendisi'nin nasıl öldürüleceğini de bizzat Ebu Cehil anlattı. Bu suikast ekibinin başında kendisi bulunacaktı. Duydukları karşısında tipsiz ihtiyar Ebu Cehil'e,

– Bu fikirler dâhice. Seni tebrik ederim. En güzel çözümü sen buldun. Doğrusu bu, benim bile aklıma gelmemişti, dedi.

Talihsiz bir insan olan Ebu Cehil'e bu sözleri söyleyen ihtiyar, kılık değiştirmiş şeytandan başkası değildi. İlk insan yaratıldığı gün lânetlenen şeytan, Peygamber Efendimiz'in öldürölme kararının alındığı toplantıya bizzat katılmıştı.

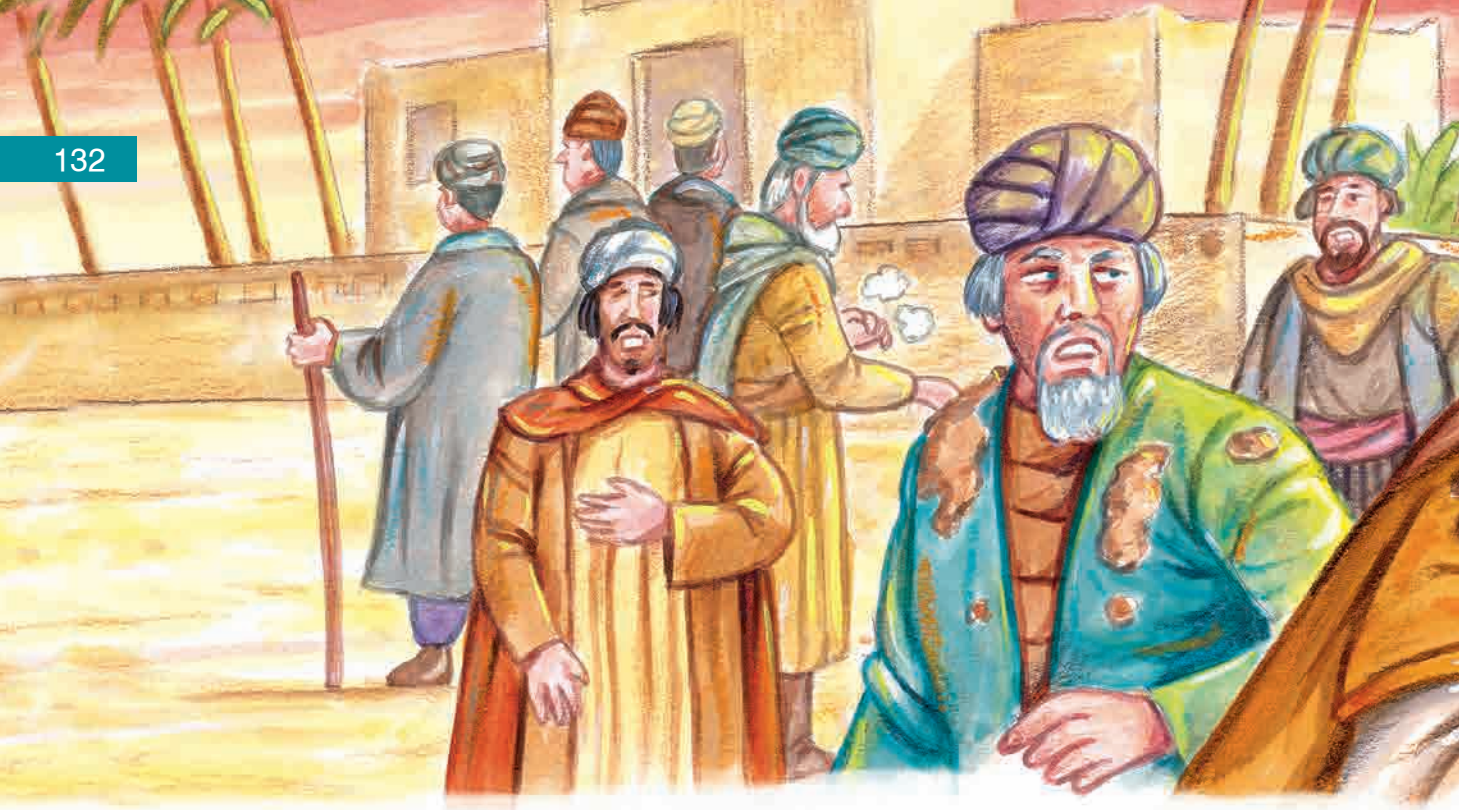

Yüce Allah, bu toplantıyı ve toplantıda alınan kararı Efendimiz'e bildirdi.

Sevgili Peygamberimiz o gece Medine'ye yola çıkacaktı. Yeğeni Hazreti Ali'yi yanına çağırarak kendisine emanet edilen malları gösterdi. Hepsini sahiplerine teslim etmesini istedi. Ne garip bir durumdu bu! Müşrikler, hem Peygamber Efendimiz'i öldürmeyi plânlıyorlardı hem de içlerindeki en güvenilir insanın O olması sebebiyle mallarını Peygamberimiz'e emanet ediyorlardı. Hazreti Ali o gece Efendiler Efendisi'nin yatağında yatacaktı. Nihayet gece yarısı oldu.

Başlarında Ebu Cehil'in bulunduğu suikast çetesi Efendimiz'in evini sarmışlardı. Sayıları kırk kişiyi buluyordu. Hepsi silâhlarını kuşanmış kırk sevimsiz savaşçı. Plânlarına göre Sevgili Peygamberimiz, evinden çıkar çıkmaz O'nun üzerine hep birlikte saldıracaklardı. Sonra da hançerleriyle Kâinatın Sultanı'nın hayatına son vereceklerdi.

İnsanlıktan nasibi olmayan suikastçılar, evin etrafındayken Efendimiz evden çıktı. Yerden bir avuç toprak aldı. Yasin sûresinin bir kısmını okuyarak mübarek avucundaki toprağı müşriklerin üzerine attı. Sonra da kötülükleri yüzlerine yansıyan bu adamların arasından yürüyerek geçip gitti. Bu sırada Sevgili Peygamberimiz'i öldürmeye gelen adamların hiçbiri Allah'ın izniyle O'nu göremediler.

Yolda giderken Peygamber Efendimiz bir adama rastladı. Evinin etrafında bekleyen adamlara kendisini gördüğünü haber vermelerini istedi. Adam, Efendimiz'in evinin yanına geldi. Gerçekten evin etrafını sarmış bir sürü adam vardı. Onların başı olan Ebu Cehil'e,

- Şaşarım sizin aklınıza. Evin içinde olmayan birini bekliyorsunuz, dedi. Ebu Cehil'in suratı morardı. Hırıltılı sesiyle,
- Sen ne demeye çalışıyorsun be adam, diye karşılık verdi.
- Sizler burada Muhammed'i bekliyorsunuz, ama boşuna! Çünkü ben, buraya gelmeden önce O'nu yolda gördüm. Üstelik bana sizlerin burada beklediğinizi söyledi.

– Yalan söylüyorsun, yalan! Hepimiz burada olduğu hâlde evden çıkmış olamaz. Eğer çıksaydı O'nu mutlaka görürdük.

– O, gideceği yere çoktan gitti. Evden çıkarken üzerinize toprak serpmiş. Bakın hepimizin üstü başı toz toprak içerisinde.

Bunun üzerine müşrikler birbirlerine baktılar. Gerçekten de hepsinin kafası, gözü toprak içerisindeydi. Yüce Allah, bir mucizesiyle Sevgili Peygamberimiz'i onlardan kurtarmıştı. Fakat müşrikler bu duruma inanmak istemediler. Evin kapısını kırarak içeri daldılar. Ebu Cehil,

– İşte yatak! Bu yatakta yatan da Muhammed'in ta kendisi. Haydi saldırın, dedi.

Yatağın yanına varıp örtüyü kaldırdılar. Hep birlikte tam hançerlerini kullanacaklardı ki Ebu Cehil,

– Durun, diye bağırdı. Bu Ali'dir. Sonra ona,

– Muhammed nerede, diye sordular. Hazreti Ali,

– Bilmiyorum, canı nerede olmak istiyorsa oradadır, diye cevap verdi.

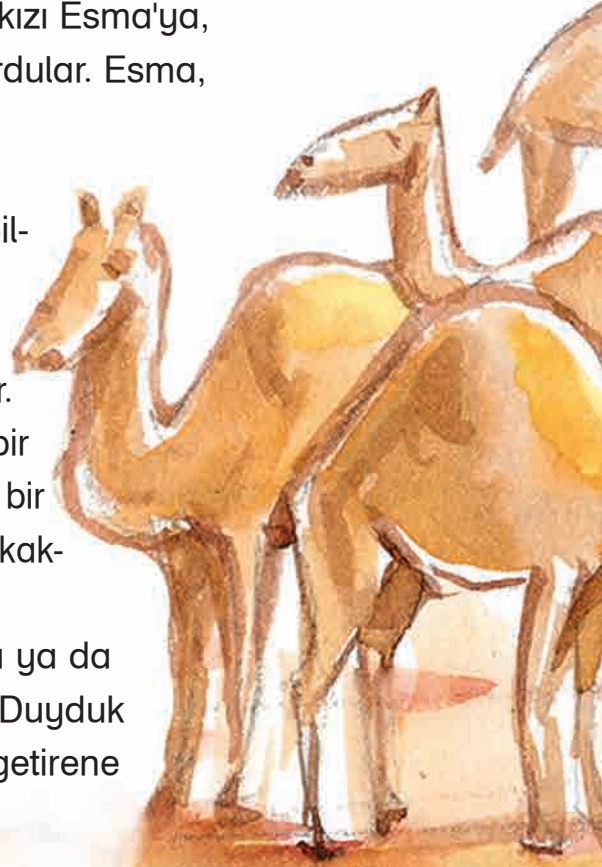
Bunun üzerine müşrikler oradan ayrıлып derhâl Kâbe'de toplandılar. Ne yapıp edip Sevgili Peygamberimiz'i bulmaya karar verdiler. O'nun Medine'ye gidişine engel olmaya çalışacaklardı. Bu düşünceyle derhâl Hazreti Ebubekir'in evine gittiler. Hazreti Ebubekir'in kızı Esmâ'ya,

- Baban ve arkadaşı burada mı, diye sordular. Esmâ,
- Burada değiller, dedi.
- Öyleyse nereye gittiler?
- Nereye gittiklerini bilmiyorum. Hem bil-

sem de söylemem zaten.

Bu cevap, müşrikleri çılgına çevirdi. Esmâ'yı dövdüler ve onu itekleyerek zorla eve girdiler. Evin her yerini aradıktan sonra tekrar Kâbe'de bir araya geldiler. Yaptıkları görüşme sonucunda bir karara vardılar. Aldıkları bu kararı, Mekke sokaklarında tellâl bağırarak duyuruyorlardı:

- Muhammed'i ve arkadaşı Ebubekir'i ölü ya da sağ olarak getirene yüz deve verilecektir! Duyduk duymadık demeyin! Bu ikisini ölü veya sağ getirene yüz deve ve başka hediyeler verilecek!

FARKLI YOL AMANSIZ TAKİP

Biricik Peygamberimiz ve Sevgili arkadaşı Hazreti Ebubekir, Medine'ye doğru yola çıkmışlardı. Fakat Medine'ye her zaman gidilen yerden değil farklı bir yoldan gideceklerdi. Gözü dönmüş, yüz deveyle zengin olmayı düşünen herkes, bu iki Kutlu Yolcu'nun peşine düşmüştü. Ancak ne yöne gitseler elleri boş dönüyorlardı. Fakat içlerinde bir grup Sevgili Peygamberimiz'in gittiği yönü tahmin etmişti.

Silâhlarını kuşanmış, atlı bir ekip Peygamber Efendimiz ve yol arkadaşı Sıddık Ebubekir'in izini bulmuşlardı. İki kutlu arkadaş, Sevr Mağarası'nda saklanıyorlardı. Mağaranın girişine kadar gelen müşrikler birbirlerine seslendiler:

– Gelin, gelin! İzleri burada sona ermiş. O ikisi buradan başka yerde olamaz.

Sevinçle hepsi birden mağaranın ağzına toplandı. Fakat müşrikler oraya gelmeden az önce bir örümcek mağaranın girişine kocaman bir ağ

örmüştü. Hem de öyle bir ağ ki üst üste kat kat. Girişin diğer tarafına ise bir güvercin yuva yapmış yumurtasının üzerinde yatıyordu. Mağaranın içinden dışarıdaki azılı düşmanların dizlerinden aşağısı görünüyordu. Müşrikler eğilip içeriye baksalar, hem Kâinatın Sultanı'nı hem de O'nun kutlu arkadaşını göreceklerdi.

Bu sırada Hazreti Ebubekir korkudan titriyordu. Kendisine değil, Efendimiz'e bir zarar verileceğinden endişe ediyordu. Dışarıdaki konuşmalar sürerken Peygamber Efendimiz'e,

– Anam babam Sana feda olsun ya Resûlûllah! Bana olacaklar umurunda değil. Ancak şu dışarıdakilerin Sana bir zarar vermelerinden çekiniyorum, dedi. Efendimiz,

– Korkma ya Ebubekir! Allah bizimle beraberdir, dedi.

Aynı anda dışarıda çok hararetli konuşmalar sürüyordu. Müşriklerden biri,

– Bence burada boşuna zaman kaybediyoruz. Eğer Muhammed ve arkadaşı, buraya gelmiş olsaydı şu örümcek ağı bozulmuş olurdu, dedi. Bir diğeri,

– Evet, doğru söylüyorsun. Hem bu ağ bozulmuş olurdu hem de şu güvercin uçup giderdi. Bence bu örümcek, bu ağ Muhammed doğmadan önce yapmış. Haydi, daha fazla vakit kaybetmeyelim. Çok fazla uzaklaşmadan onları yakalayalım, dedi. Sonra hep birlikte,

– Haydi o zaman. Burada daha fazla durmayalım, diye bağrışarak atlarına binip Sevr'den uzaklaştılar.

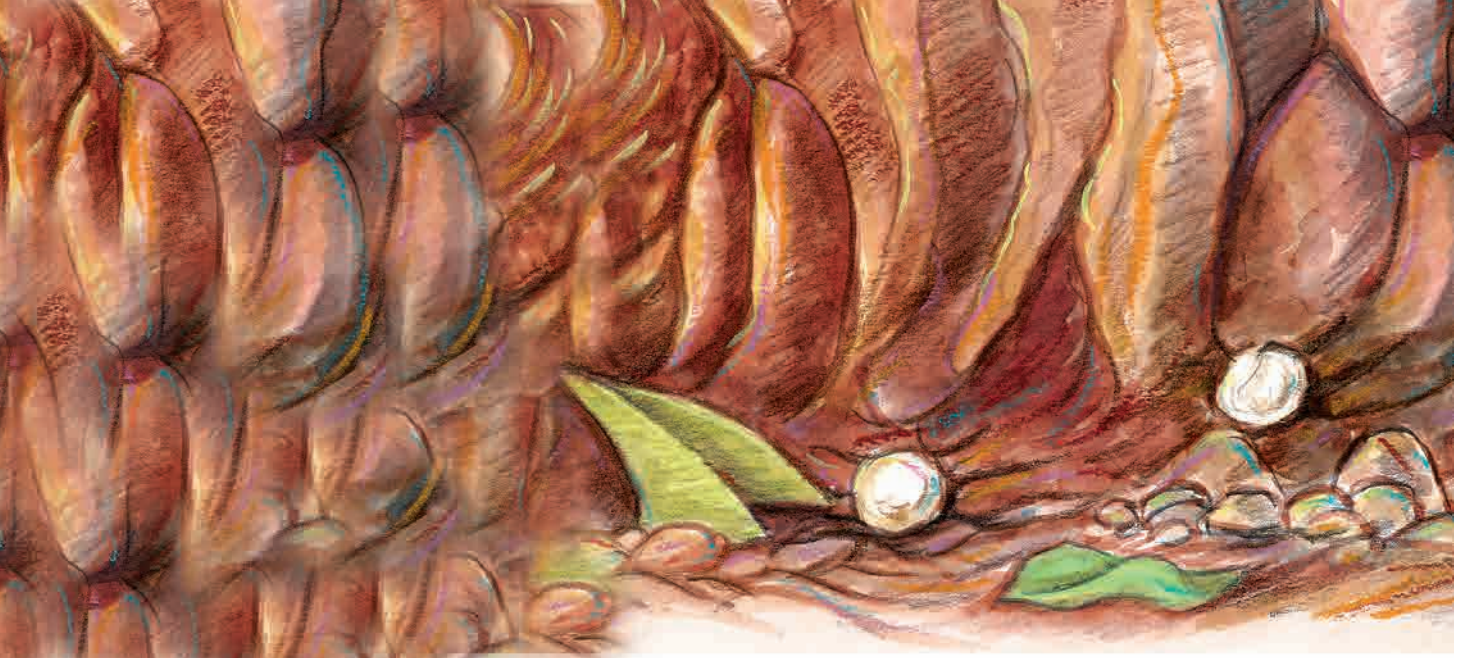
Sevgililer Sevgilisi Peygamber Efendimiz ve arkadaşı, Sevr mağarasında üç gün beklediler. Bu üç günde müşrikler aramadık yer bırakmadılar. Üçüncü gün sabahın erken vaktinde Hazreti Ebubekir'in kölesi onlara iki tane

deve getirdi. Bu develerle birlikte Medine'de son bulacak olan yolculuk başlamış oldu.

Ancak daha yol yarılanmıştı ki müşriklerden Süreka adlı biri onların izini buldu. Gece gündüz atını sürerek onları çölde yakalamıştı. Peşlerinden birinin geldiğini görünce Hazreti Ebubekir çok endişelendi. Peygamber Efendimiz arkadaşına yine,

– Korkma ey Ebubekir! Allah bizimle beraberdir, dedi.

Sonra dönüp Süreka'ya doğru baktı. Efendimiz'in kendisine doğru bakmasıyla Süreka'nın atının ayakları kumlara gömüldü, at adım atamaz hâle geldi. Sevgili Peygamberimiz, önüne dönüp yoluna devam etmeye başlayınca atın ayakları kumdan kurtuldu. Süreka, bunun üzerine tekrar onları takip etmeye başladı. Efendiler Efendisi, tekrar kendisine doğru bakınca atının ayakları yine kumlara gömüldü. Üstelik bu kez atın ayaklarının

gömüldüğü yerden dumanlar çıkmaya başladı. Bütün bunların Allah'ın bir mucizesi olduğunu anlayan Süreka,

– Ey Muhammed! Beni burada böyle bırakma. Sen bizim içimizdeki en merhametli insansın. Başıma gelen bu şeylerin Sen'den kaynaklandığını anladım, dedi. Efendimiz de ona,

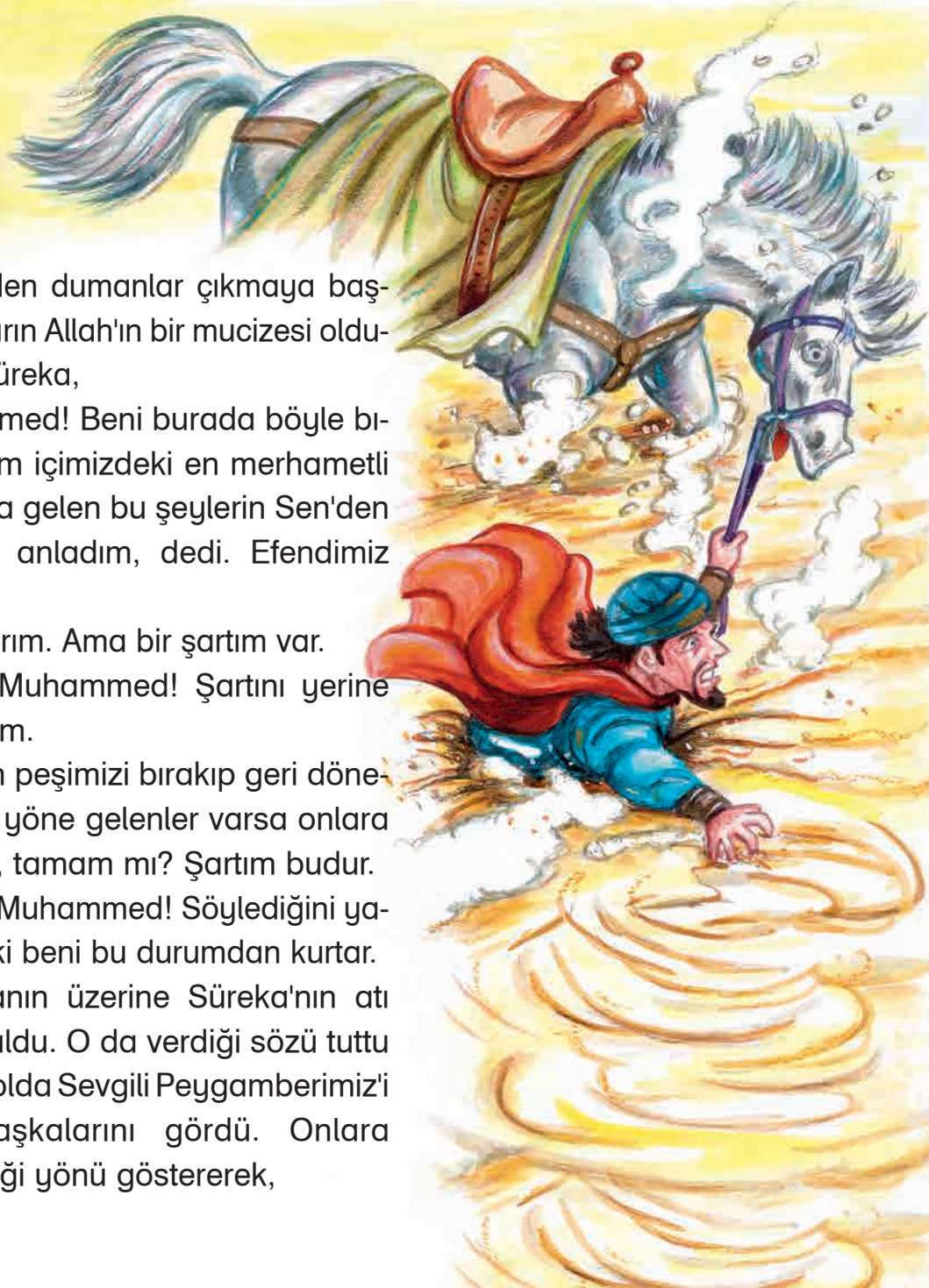
– Seni kurtarırım. Ama bir şartım var.

– Söyle ya Muhammed! Şartını yerine getirmeye razıyım.

– Şimdi bizim peşimizi bırakıp geri döneceksin. Eğer bu yöne gelenler varsa onlara engel olacaksın, tamam mı? Şartım budur.

– Tamam ya Muhammed! Söylediğini yapacağım. Yeter ki beni bu durumdan kurtar.

Bu konuşmanın üzerine Süreka'nın atı kumlardan kurtuldu. O da verdiği sözü tuttu ve geri döndü. Yolda Sevgili Peygamberimiz'i takip eden başkalarını gördü. Onlara Efendimiz'in gittiği yönü göstererek,

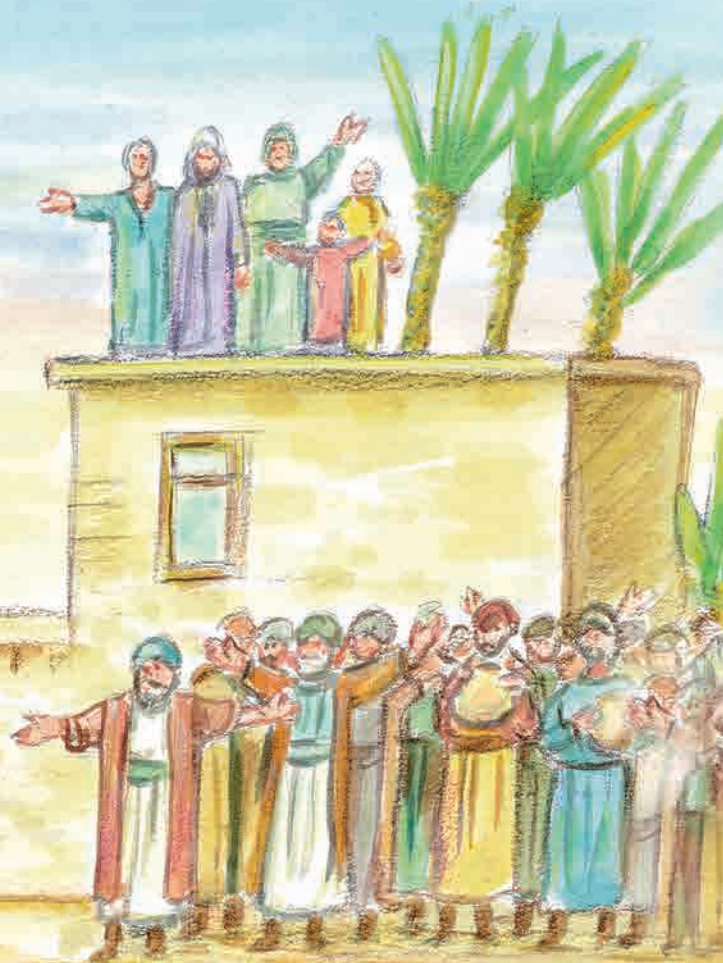
– Ben şu tarafların tamamını dolaştım. şimdi oralardan geliyorum. O yönde yolculuk yapan kimse yok. Haydi, Muhammed ve arkadaşını diğerk taraflarda arayalım, dedi.

Müşrikler, Süreka'ya teşekkür ederek yollarını değıştirdiler. Böylece Sevgili Peygamberimiz'i takip eden kimse kalmadı.

Efendimiz'in, sevgili arkadaşı Hazreti Ebubekir'le hicret ettiğini Medine duymayan kalmamıştı. Heyecanla onların gelişi bekleniyordu. Artık insanlar her gün Medine'nin dışına kadar geliyor, öğle sıcağı artana kadar onları bekliyorlardı. Mekke'den gelecek kadar süre geçmiş olmasına rağmen Allah Resûlü henüz gelmemişti. Onların başına bir şey gelmiş olabileceğinden dolayı çok üzülüyorlardı. Küçük büyük, yaşı genç herkes yollara dökölüp Kâinatın Efendisi'nin yolunu gözlüyordu. Kadınlar evlerin damına, gençler uzun hurma ağaçlarına çıkıp onları bekliyordu. Nihayet bir gün hurma ağacındaki gençlerden biri bağırmaya başladı,

– Geliyorlar! Geliyorlar! Onlar geldi. İşte oradalar!

Bu muştunun üzerine bütün Medine halkı yollara döküldü. Küçücük bebekler bile annelerinin kucağında Peygamberler Peygamberi Hazreti Muhammed Efendimiz'i görmeye koşuyordu. Çocuklar koşuşturuyor, yaşı genç herkes sevinçten ağlaşıyordu. Dillerde ilâhîler, ağızlarda salâvatlar O'na doğru sel gibi akıyorlardı. Canlı cansız, insan hayvan ne varsa âdeta mutluluktan uçuyordu. Yeryüzünde daha önce hiçbir insana bu kadar büyük, bu kadar güzel bir karşılama yapılmamıştı.

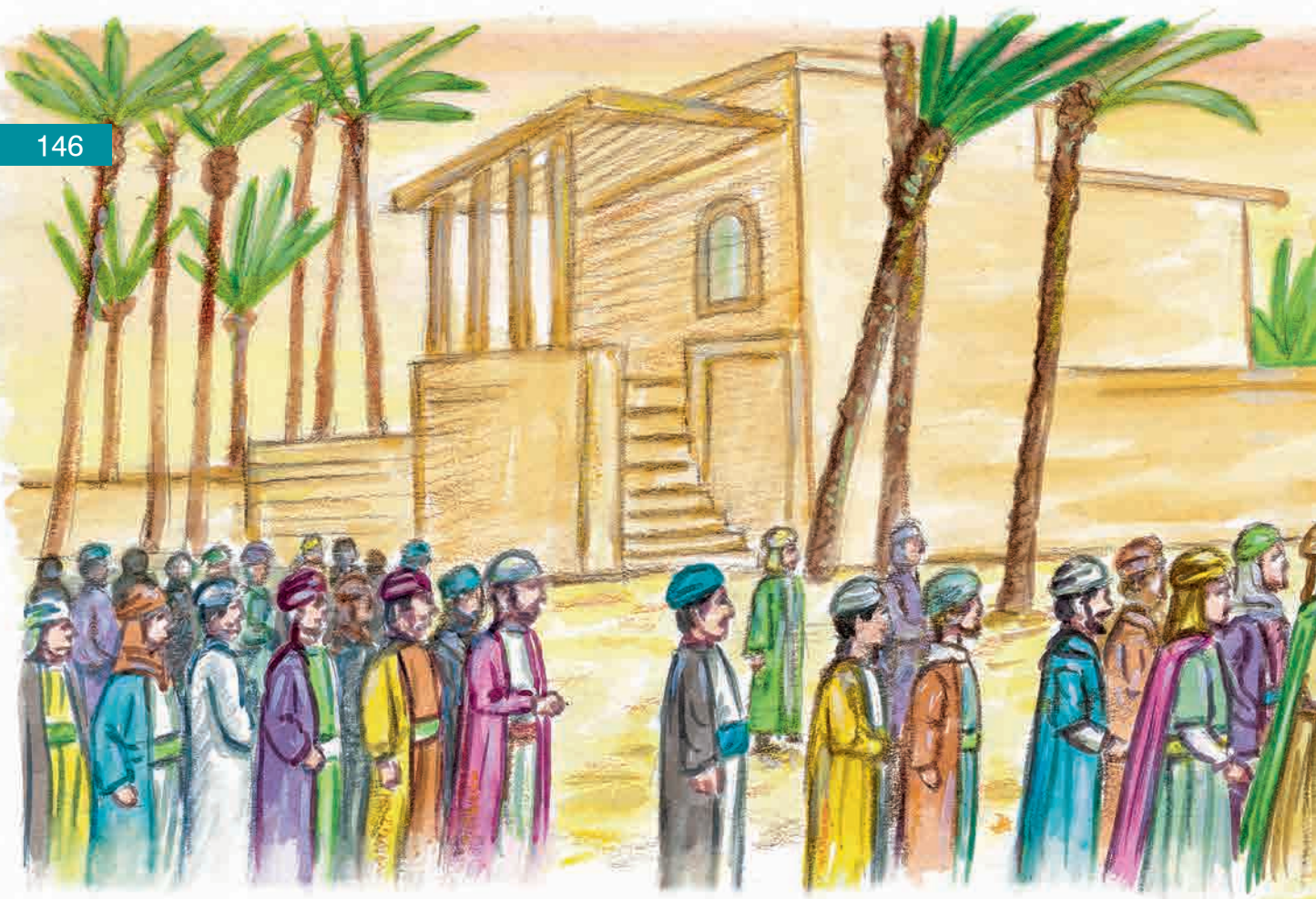

KASVA NEREDE DURACAK?

Kâinatın gururu Resûlûllah Efendimiz devesinin üzerinde Medine sokaklarında ilerliyordu. Müslümanlar sağını solunu, önünü arkasını sarmışlardı. Dillerde ilâhîler, gözlerde sevinç gözyaşları vardı. Efendimiz kimin evinin önünden geçse o kişi, hemen Allah Resûlü'nü evine davet ediyordu. O da kimseyi kırmamak için devesinin yolunu kesmemelerini, deve nerede durursa orada misafir olacağını söylüyordu.

Böylece Peygamber Efendimiz'in devesinin nerede duracağı meraklı gözlerle takip ediliyordu. Bütün Medine halkı oradaydı. Herkes Efendimiz'i misafir etme şerefine kendisinin olmasını istiyordu. Peygamber Efendimiz'in devesi Kavsı da sanki Efendiler Efendisi için en uygun evi bulmaya çalışıyor gibi sağa sola bakarak ilerliyordu. Sonunda adımlarını yavaşlattı, yavaşlattı ve durdu.

Durduğu yer, Hazreti Eyyub El Ensarî'nin evinin önüydü. O gün bütün Medine sevinçliydi. Fakat Hazreti Eyyub herkesten daha mutluydu. Kâinatın Efendisi'ni evinde misafir etme şerefi onun olmuştu. Resûlullah Efendimiz Medine'de yaşadığı ilk yedi ay burada kaldı.

Sevgili Peygamberimiz'in olduğu yere bereket akıyordu. Hazreti Eyyub bir gün Resûlullah Efendimiz ve O'nun en yakın arkadaşı Hazreti Ebubekir'e yemek hazırlamıştı. Peygamber Efendimiz bu iki kişilik yemek için önce

otuz kişi çağırılmasını istedi. Otuz kişi gelip yemeğini yiyip gitti. Sonra altmış kişi daha geldi, onlar da karnını doyurup gitti. Ardından Peygamberimiz yetmiş kişinin daha gelmesini istedi. Onlar da karınlarını doyurdular. Bu kadar insanın hepsi iki kişilik yemekle doyararak sofradan kalktı. İçlerinde imanlı olanların imanı arttı. İman etmemiş olanlar da bu apaçık mucize karşısında hemen orada iman ettiler.

AĞLAYAN KÜTÜK

Efendiler Efendisi, Medine'ye geleli hayli zaman geçmişti. Müslümanların topluca ve rahat ibadet edebilecekleri bir yere ihtiyaçları vardı. Hem de Peygamberimiz'in Medine dışından gelen ve İslâmı öğrenmek isteyen insanlarla daha rahat görüşmesi gerekiyordu. Bir süre sonra Mescid-i Nebevî yapılmaya başlandı. Peygamberimiz de bu mescidin yapılışı sırasında taş taşıdı. O'na sahabeler defalarca,

- Siz oturun ya Resûlullah! Biz bu mescidi en güzel şekilde yaparız. Lütfen yorulmayın, dediklerinde Sevgili Peygamberimiz,
- Çalışmak ibadettir, beni bu sevaplı işten alıkoymayın, diyerek çalışmaya devam etti.

Kendisine ve eşlerine ait odalar da bu mescidin içindeydi. Mescidin inşaatı tamamlandıktan bir süre sonra yeni minber yapıldı. Bu minber yapılmadan önce Peygamber Efendimiz kolunu bir hurma kütüğüne dayayarak hutbe okuyordu. Şimdi bu kütük yeni minberin altında bulunuyordu.

Peygamber Efendimiz'in hutbe okuduğu bir gün bu kütük deve böğürtüsü gibi ses çıkararak ağlamaya başladı. O sırada mescitte bulunan herkes bu ağlama sesini duydu. Bunun üzerine Efendimiz kurumuş kütüğe neden ağladığını sordu.

Kütük de Sevgili Peygamberimiz'den ayrıldığı için ağladığını söyledi. Peygamber Efendimiz onu teselli ederek susturdu. Ona, Cennet'te hayatına devam edeceğini müjdeledi. Bunun üzerine kütük ağlamayı bıraktı. Efendimiz sahabelerine dönerek,

– Eğer ben bu kütüğü sevip, teselli etmeseydim kıyamete kadar böyle ağlayacaktı, dedi.

Sonra da bu kütük Peygamber Efendimiz'in emriyle minberin altına gömüldü.

SAVAŞLAR BAŞLIYOR

Medine' de artık mutlu günler başlamıştı. Peygamberimiz, dinini yaşamak için oraya göç edenlerle, önceden beri burada bulunan Müslümanları kardeş ilân etti. Böylece Medine'ye dışarıdan gelenlere muhacir, onlara ev sahipliği yapıp kardeş olanlara da "Ensar" denildi.

“Allah birdir ve Hazreti Muhammed O'nun kulu ve elçisidir.” diyenler artık Mekke müşriklerinin işkencelerinden korkmuyorlardı. Bütün Müslümanlar bir araya toplanmış ve Sevgili Peygamberimiz'den dinlerini öğreniyorlardı. Böylece günden güne tek olan Allah'a ve O'nun peygamberine inananların sayısı artıyordu. Medine çevresinden de Efendiler Efendisi'nin davetini kabul ederek İslâm dinine girenlerin sayısı her gün artıyordu. Fakat

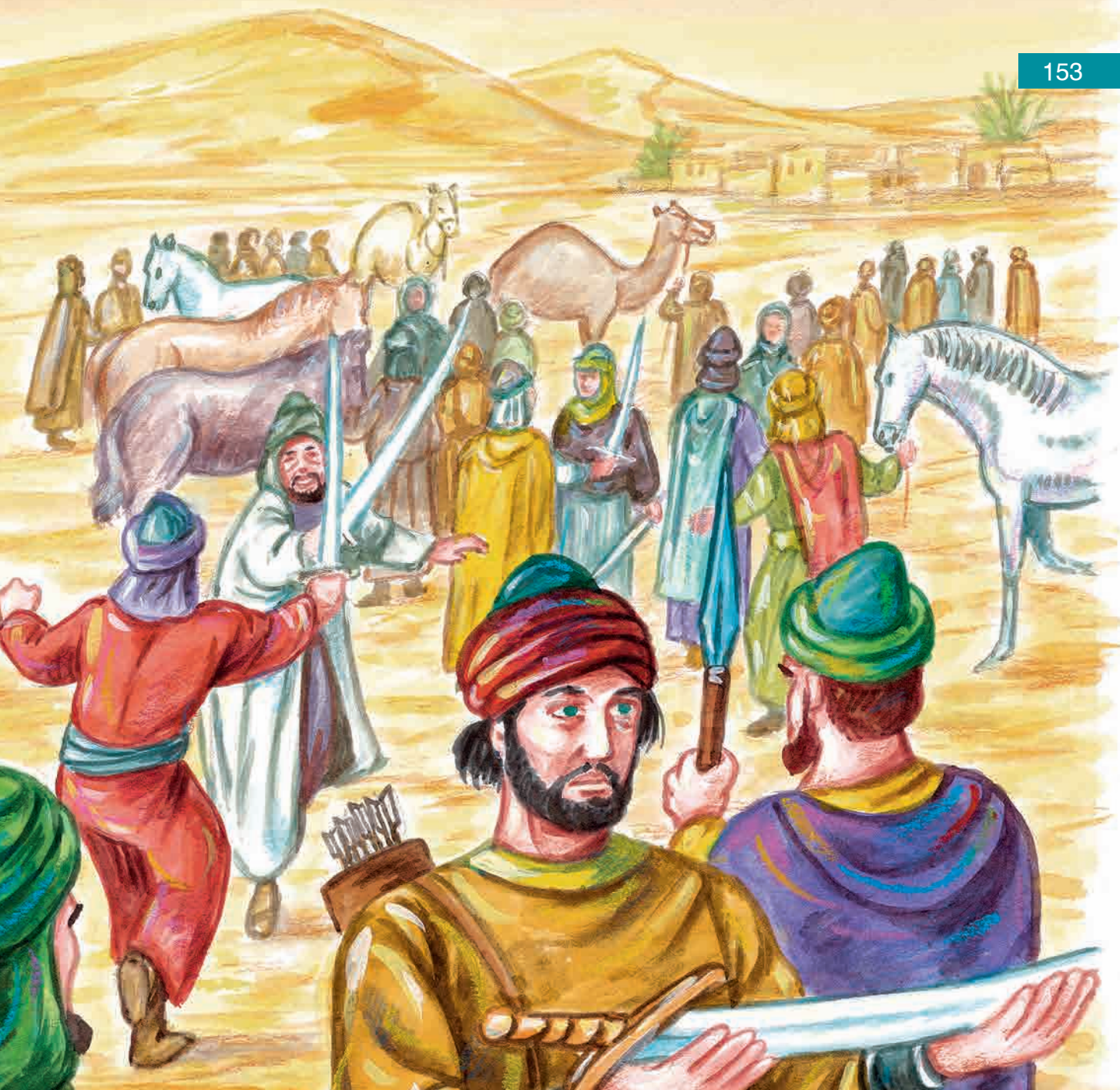
bu durumdan Mekke'li müşrikler son derece rahatsızdılar. İslâmiyetin yayılmasına engel olmak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Oysa Kâinatın Efendisi Sevgili Peygamberimiz, onları hep hayra, en güzel yol olan Allah yoluna davet etti. Ama onlar kulak asmadılar. Ahlâksızlığı bırakmalarını istedi, yapmadılar. “Putlara tapmanın faydası yok.” dedi, dinlemediler. Kız çocuklarını diri diri toprağa gömmeyi yasakladı, uymadılar. Faizi, yalanı, içkiyi kötöledi; dinlemediler. Bütün bunları yapmadıkları gibi Sevgili Peygamberimiz'i yurdundan uzaklara gitmeye mecbur bıraktılar. Sonunda kaba kuvvet, işkence, tehdit, dayak ve ölümle davasından vazgeçiremedikleri Müslümanları, savaşla yok etmeye karar verdiler.

Hatta bu sebeple dini uğruna Mekke'den ayrılan Müslümanların mallarını yağma ettiler. Evler, bahçeler, tarlalar, dükkânlar hep yağma edildi. Bu yolla elde edilen mallar, bir kervanla Şam'a götürölüp satılacaktı. Kervan bin deveden oluşuyordu. Elde edilen gelirle bir ordu hazırlanarak Medine'deki Müslümanlar yok edilecekti. Eğer inananların sayısı bu hızda artmaya devam ederse çok yakında kendilerinin sonu gelebilirdi. En iyisi Müslümanların sayısı daha fazla çoğalmadan buna bir çare bulmaktı.

BEDİR SAVAŞI

Mekkeli müşriklerin kervanı, Müslümanların mallarını Şam'da satmış, Mekke'ye geri dönüyordu. Başlarında Ebu Süfyan vardı. Peygamber Efendimiz onların bu durumunu ve savaş için hazırlık yaptıklarını haber aldı. Sahabeleriyle toplantı yaparak bu durumu değerlendirdi. Sonuçta kervanın yolunu keserek zaten Müslümanların olan malların paralarının alınmasına karar verildi.

Peygamber Efendimiz'in başkanlığında küçük bir ordu hazırlandı. Bu ordu Şam'dan dönen kervanı takibe başladı. Bedir denilen yerde kervanı karşılamayı uygun buldular. Ancak Müslümanların kervanı takip ettiğini haber alan Ebu Süfyan yolu değiştirdi. Bu arada Mekke'ye bir haberci gönderdi. Haberci Mekke'ye gelip, kervanın yolunu Müslümanların kestiğini söyledi. Bunun üzerine müşrikler yedi yüz elli kişilik bir ordu hazırlayarak Bedir'e doğru hareket etti. Bu sayı Müslümanların üç katıydı. Üstelik müşriklerin silâh durumu İslâm ordusundan çok üstündü.

Nihayet müşrik ordusu yolda kervanla karşılaştı. Ebu Süfyan geri dönülmesini istedi. Mallara bir zarar gelmediğini ve savaşa gerek kalmadığını söyledi. Ancak Ebu Cehil,

– Böyle büyük bir orduya sahipken Muhammed'le karşılaşip O'nu ve arkadaşlarını yenmeden asla geri dönmem. Şimdi doğru Bedir'e gidip O'nunla hesaplaşacağım, dedi.

Ebu Süfyan ne söylediyse de onları savaştan caydıramadı. Sonuçta iki ordu, Bedir'deki su kuyularının yanında şiddetli bir savaş yaptı. Savaşın sonunda Müslümanlardan on dört şehit verildi. Müşriklerden ise yetmiş kişi öldü. Bir o kadar da esir vardı. Müşrikler için bu savaş tam bir bozgun olmuştu. Korktukları artık başlarına gelmişti. Bir avuç insan dedikleri ve önemsemedikleri Müslümanlar onlara iyi bir ders vermişti.

Bu savaşın ardından Müslümanlar biraz daha rahatladı. İslâm dininin yüce gerçeklerini daha uzak memleketlere gidip anlatma fırsatı doğdu. Peygamber Efendimiz'in dört bir tarafa gönderdiği elçiler güzel dinimizi anlatmaya devam ettiler. Böylece dinimiz, daha fazla insana anlatılmış ve Müslümanların sayısı artmış oldu. Fakat bu durum müşrikleri endişeye düşürüyordu. Ne yapıp edip İslâm dininin yayılmasını engellemek istiyorlardı.

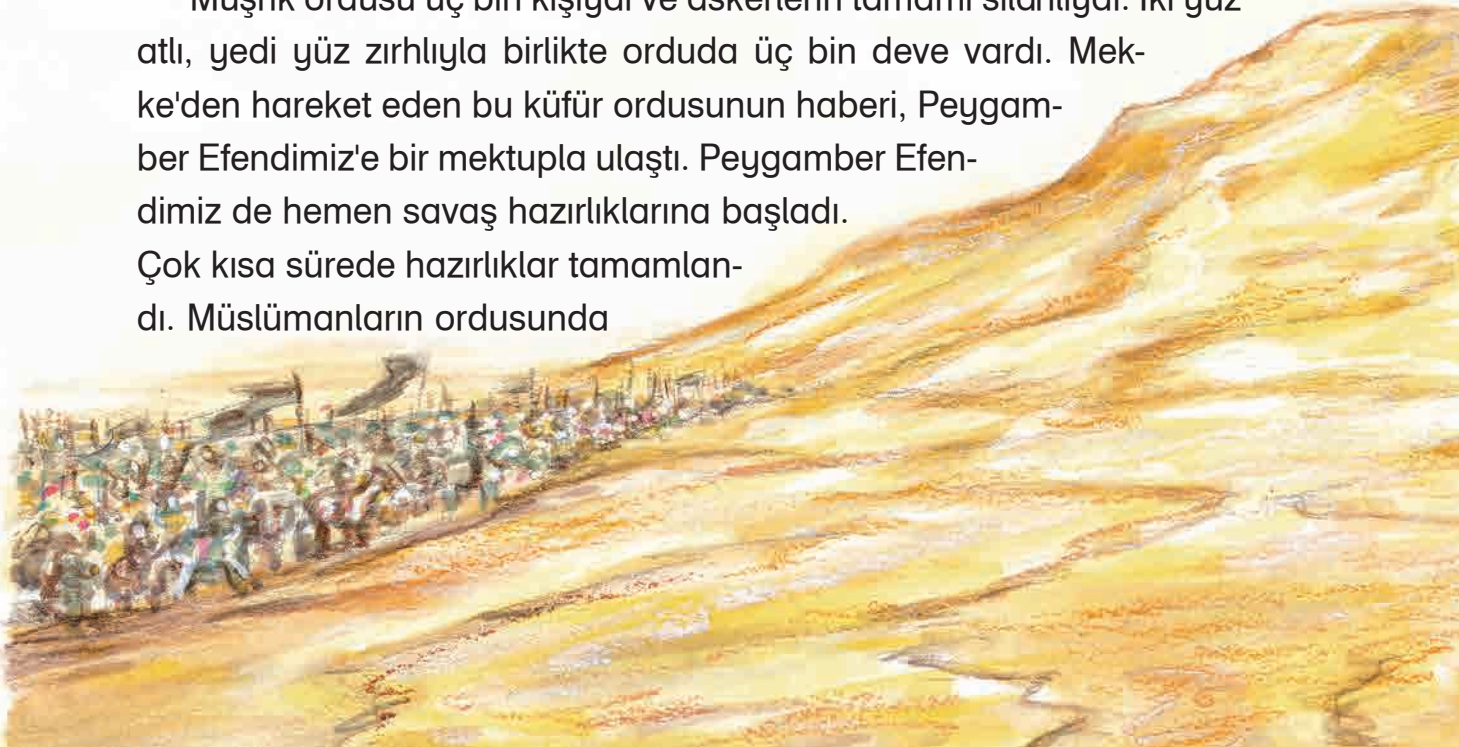
UHUD SAVAŞI

Bedir Savaşı'nda Mekke'nin ileri gelenlerinden birçoğu ölmüőtü. Müşrikler hem Bedir'in intikamını almak hem de Müslümanların çoğalmasını engellemek için yine savaşa karar verdiler.

Bu kez savaş, Medine yakınlarındaki Uhud Dağı'nın eteklerinde yapılacaktı. Çok büyük bir ordu hazırlayarak Müslümanları tamamen yok etme plânu içerisindeydiler. Ama hesaba katmadıkları bir şey vardı. Karőılarında Allah'ın Sevgili kulu ve peygamberi Hazreti Muhammed Aleyhisselâm ile O'nun gökteki yıldızlara benzettiği sahabileri vardı. Allah'ın yardımını her zaman inananların yanındaydı. Üstün olmak için yürekten Allah'a inanmak her zaman ve her yerde yeterliydi.

Müşrik ordusu üç bin kişiydi ve askerlerin tamamı silâhlıydı. İki yüz atlı, yedi yüz zırhlıyla birlikte orduda üç bin deve vardı. Mekke'den hareket eden bu küfür ordusunun haberi, Peygamber Efendimiz'e bir mektupla ulaőtı. Peygamber Efendimiz de hemen savaş hazırlıklarına başladı.

Çok kısa sürede hazırlıklar tamamlandı. Müslümanların ordusunda

yedi yüz kişi bulunuyordu. Bunların silâh durumu müşriklerden çok geriydi. Peygamberimiz, İslâm ordusunun arkadan sarılmaması için de Uhud Dağı'nın üzerine okçularını yerleştirmişti.

Uhud günü, önce teke tek vuruşmalar yapıldı. Bu vuruşmaların hepsini Müslümanlar kazandı. Ardından iki ordu birbirine girdi. Kıyasıya bir savaş oluyordu. Hazreti Ali, Efendimiz'in amcası Hazreti Hamza müşrik ordusunun bir tarafından girip diğerk tarafından çıkmışlardı. Diğerk sahabiler de çok cesurca tekbir getirerek savaşıyorlardı. Aradan çok zaman geçmeden müşrik ordusu dağıldı ve geri çekilmeye başladı. Artık kılıç sesleri azalmış, âdeta kovalamaca başlamıştı.

Bu durumu gören Uhud'daki okçular yerlerini terk ettiler. Onlar yerini bırakınca müşrik atlıları Müslüman ordusunu arkadan sardı. Böylece İslâm ordusu düşmanın ortasında kaldı. Kaçan müşrikler de toparlanıp tekrar saldırıya geçti. Müslümanlar çok zor durumda kaldılar ve birçok şehit verdiler. Efendimiz'in amcası Hazreti Hamza, Mus'ab bin Ümeyir bu şehitlerden ikisi idi.

Savaşın en kızıştığı zamanda müşrikler, Sevgili Peygamberimiz'i öldürmek için üzerine hücum ettiler. O'na canımız, ruhumuz feda olsun. Etrafında O'nu koruyan on beş kadar sahabe vardı. O'na bir zarar gelmemesi için âdeta vücutlarını siper yapmışlardı. Fakat müşrikler bir kılıç darbesi ile Efendimiz'in mübarek başını ve yanağını yaraladılar. Atılan bir taşla da bir dişini kırdılar. Dudağını yaralayıp, başını kanattılar.

Efendiler Efendisinin etrafındaki on beş kahraman sahabe, Peygamberimiz'i Uhud Dağı'nın yuvarlıklarına çıkarmaya çalışıyorlardı. Oraya çıkınca müşriklerin bu kadar kalabalık saldırımları mümkün olmayacaktı. O sırada müşriklerden

bir keskin nişancı, Efendimiz'i hedef alarak okunu yayından bıraktı. Bunu gören Talha bin Übeydullah, gelen oka elini tuttu. Bu ok onun elini deldi ve bu kahraman sahabi çolak kaldı. Peygamber Efendimiz, Hazreti Talha için, "Cennetlik birini görmek isteyen Talha bin Übeydullah'a baksın." buyurdu.

Kahraman mücahitler, Efendiler Efendisi'ni böyle korurken müşrikler ortaya bir yalan attı. Her tarafta bağırarak Peygamberimiz'in öldüğünü söylediler. Bu haber artık Müslümanların bütün takatini bitirdi. Artık hepsi yavaş yavaş geri çekilmeye başladı. Fakat bu çekilme sırasında sahabelerden biri Sevgili Peygamberimiz'i gözlerinden tanıdı. Sonra da,

"Peygamberimiz ölmedi, hayatta. Hem de şurada!" diyerek Peygamberimiz'in bulunduğu yeri gösterdi. Efendimiz ona eliyle "Sus!" işareti yaptı. Sevgili Peygamberimiz'in hayatta olduğunu duyan sahabeler tekrar toparlandılar ve Uhud Dağı'na çekildiler. Müşrikler de Müslümanların toparlanıp tekrar saldırmamasından çindikleri için saldırıyı durdurdular.

Böylece Uhud Savaşı, galibi tam belli olmadan bitmiş oldu. Peygamber Efendimiz'in savaşın sonunda yürüyecek hâli bile kalmamıştı. Talha bin Übeydullah,

"Buyur ya Resulallah, ben kuvvetliyim." diyerek Sevgili Peygamberimiz'i sırtına alarak taşıdı.

Rahmet Peygamberi Efendimiz dinlenirken,

"Allah'ım kavmim beni bilmiyor. Onlar ne yaptığını bilmiyor. Onları affet." diye kendisine bunları yapanlara dua ediyordu.

Allah Resûlü kendisini öldürmeye çalışanlara bile bu kadar şefkatli ve merhametliydi.

Uhud'un ertesi gün Efendimiz müşrik ordusunun takip edilmesini istedi. Aslında kimsenin yürüyecek hâli yoktu. Fakat Müslüman ordusunun bir gün önce ağır darbe aldığını düşünen müşrikler, bu durum karşısında paniğe kapıldılar. Müslümanlarla savaşmayı göze alamayıp korkarak Mekke'ye kaçtılar. Böylece Uhud'un galibi Müslümanlar olmuş oldu.

HENDEK SAVAŞI

Uhud Savaşı'nın sonunda Müslümanlar ağır darbe almıőtı. Bunu fırsat bilen müşrik topluluklar bir araya gelip Mekke'ye gitti. Burada yapılan görüşmelerin neticesinde büyük bir ordu hazırlanmasına karar verildi. Bu defa gaye Müslümanları tamamen ortadan kaldırmaktı. Gül kokulu şehir Medine'ye saldıracak ve inananların tamamını kılıçtan geçireceklerdi. Gözlerini kin bürümüş, kalpleri kapkara olmuş bu insanlar tam on bin kişilik bir orduyla Medine'nin üzerine yürüdüler.

Peygamberler Peygamberi Kâinatın Efendisi bu hazırlığı da haber aldı. Sahabeleriyle görüşerek nasıl bir taktik izlemeleri gerektiğini karara bağladı. Gül şehir Medine, etrafına büyük bir hendek kazılarak savunulacaktı. Düşmanlar gelmeden hazırlık yapıldı ve şehrin etrafına derin ve geniş bir hendek kazıldı. Böylece bu savaşın adı Hendek Savaşı oldu.

Önlerinde bu hendeği gören düşman hayrete düştü. Böyle bir savunma daha önce hiç görmemişlerdi. Hendeğin karşı tarafına yerleşip şehri sardılar. Bu kuşatma bir ay kadar sürdü. Bu süre içerisinde karşılıklı ok atışları ve birkaç teke tek vuruőma haricinde ciddi bir savaş olmadı. Fakat kuşatma çok uzun sürdüğü için su ve yiyecek sıkıntısı inananları zor durumda bırakıyordu. Müşrikler, güzel şehir Medine'yi ele geçirmeden gitmek istemiyor gibiydiler. Şiddetli soğuk da bütün bunlara eklenince hayat gide rek zorlaşmıőtı.

Efendimiz, ağlayan yetim çocukları, gözü yaşlı anneleri ve yaşlıları düşünüyordu. Bir yandan da günlerdir aç susuz düşmanı Medine'ye sokmamaya

alışan sahabelerini. Dinlerini yaşamak ve Allah'a kul olmaktan başka bir řey dūřunmeyen bu insanların çektikleri sıkıntılar O'nu çok yordu. Sonunda mübarek ellerini kaldırdı ve Müslümanları bu sıkıntılardan kurtarması için Allah'a yalvardı.

Yaptığı dualar kabul oldu. Bir akşamüzeri Cebrail Aleyhisselâm gelerek düşman ordusunun bir rzgrle perişan edileceğini müjdeledi. Peygamberimiz de buna çok şükretti. Ertesi gün kış aylarında esen dondurucu bir rzgr ıktı. Atlar, develer birbirine karıştı. Gz gözü görmez oldu. Kum fırtınası koyu bir sis gibi müşriklerin üzerlerine çöktü. Çadırlar, birer mendil parçası gibi havalarda savruldu. Böylece müşrik ordusu dağılarak Mekke'ye geri dönmek zorunda kaldı.

Hendek Savaşı biter bitmez Efendiler Efendisi sahabelerine müjdeli bir haber verdi,

"Artık müşrikler bizim üzerimize bir daha gelemeyecekler. Bundan sonra biz onların üzerine gideceğiz."

Bu habere bütün sahabeler son derece sevindiler. Bu savaştan sonra müşrikler Peygamber Efendimiz'le bir anlaşma yapmaya karar verdiler.

SAVAŞSIZ GÜNLER

Hendek Savaşı'ndan sonra en büyük orduları dağılan müşrikler, bir daha Müslümanların üzerine gitmeye cesaret edemediler. Kendi güvenliklerini sağlamak ve derlenip toparlanmak için anlaşma yapmak istediler. Sonunda bu amaçla Hudeybiye Anlaşması yapıldı. Anlaşmaya göre on yıl boyunca iki taraf birbiriyle savaşmayacaktı.

Anlaşma yıllarında Sevgili Peygamberimiz o dönemde dünya üzerinde bulunan bütün devletlere elçiler gönderdi. Ahir zamanda gelmesi beklenen son peygamberin kendisi olduğunu duyurdu. Getirdiği dine ve yüce kitaba iman edilmesini istedi. Efendiler Efendisi'nin çağrısına uyup Allah'a ve İslâm dinine iman edenler oldu. Bu teklifi kabul etmeyenlerin tamamı çok zaman geçmeden yok olup gittiler.

Ne yazık ki müşrikler hiçbir sözlerinde durmadıkları gibi Hudeybiye'de verdikleri sözlerinde de durmadılar. Yapılan anlaşmayı bozdular. Sevgili Peygamberimiz bunun üzerine büyük bir ordu hazırladı. Hazırlanan ordu ana vatanına, Mekke'ye gidiyordu; yıllar önce ayrıldıkları, doğup büyüdüğüleri şehre. Allah'ın evinin olduğu, Kâbe'nin bulunduğu kutsal şehre. Zorla bırakmak zorunda kaldıkları, gözlerinde tüten, sevilen şehre.

KUTSAL ŞEHİR MEKKE

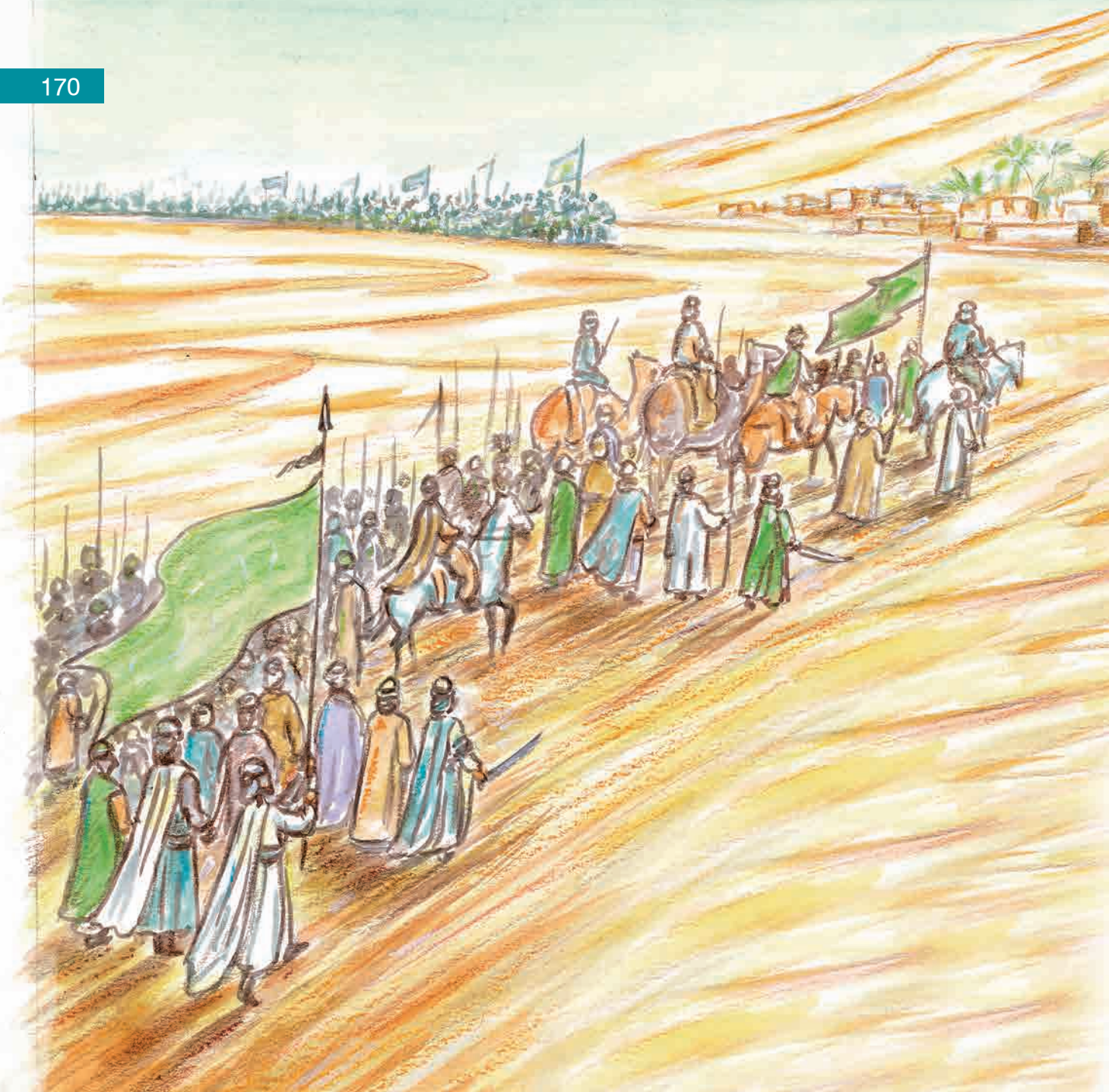
Efendiler Efendisi'nin kararlaştırdığı gün gelmişti. Ordu, gül şehir Medine'den hareket etti. Kısa bir süre sonra Mekke'ye geldi. Kâbe'nin görüldüğü bir tepede karargâh kuruldu.

Gece yakılan on bin ateşi Mekke müşrikleri korkuyla seyretti. Zaten dağılmış olan ordularıyla İslâm ordusunun karşısında duracak hâlleri yoktu. Endişe ettikleri tek şey vardı. Bunca zamandır yapmadık kötülük bırakmadıkları, hatta öldürmek istedikleri Muhammed-ül Emin acaba onlara ne yapacaktı? Öyle ya, O'nu öz vatanından kovmuşlardı. Savaşlar yaparak O'nu ve arkadaşlarını öldürmek istemişlerdi. Biricik amcası Hazreti Hamza'yı şehit etmişlerdi. Şimdi güç, kuvvet, iktidar Efendiler Efendisi'nin elindeydi. Şimdi onlara ne yapsa yeriidi.

Onları uzak memleketlere sürgün edebilirdi. Esir edip pazarlarda satabilir, köle yapabilirdi. Kendilerinin Müslümanlara yaptıkları gibi onları direklere bağlayıp bayıncaya, hatta ölünceye kadar dövdürtebilirdi. Kızgın kumlara bedenlerini gömdürüp aç susuz bırakarak ölüme terk edebilirdi. Habbab'a yaptıkları gibi yanan ateşlere onları yatırıp ateş söne kadar öylece bekletilmelerini emredebilirdi. “Bize bunları yapanların, Kâbe'de namaz kılarken başıma deve işkembesi koyanların gözleri kızgın demirlerle dağlansın diyebilirdi.”

Canımız yoluna kurban olsun. Allah Resûlü bunların hiçbirini yapmadı. Kendisini defalarca öldürmeye çalışan bu insanların hepsini affetti. Zaten O, bütün insanlığın kurtuluşu için gönderilmişti. O, sadece Allah'ı anlatmasına engel olduklarında, kendisini ve inananları öldürmek istediklerinde müşriklere kılıçla karşılık vermişti. Bunun haricinde her zaman insanlara sevgi elini, dostluk elini uzatmıştı.

O gün istese Mekke'de sağ insan bırakmayabilirdi. Fakat O'nun bu büyük merhameti karşısında Mekke müşrikleri,

"Sen gerçekten Allah'ın peygamberi olmalısın. Bu kadar iyilik ve merhamet olsa olsa Allah'ın peygamberlerinde olacak bir özelliktir. Sen zaten bizim içimizde iyiliği ve güvenilirliği ile bilinen birisin." demekten kendilerini alamadılar.

Böylece kutsal şehir Mekke, savaşmadan Müslümanların eline geçti. Bundan böyle Mekke'de Müslümanlarla savaşacak müşrik olmayacaktı.

PEYGAMBER EFENDİMİZ'İN VEFATI

Allah Resûlü, Mekke'nin alınmasından sonra etraftaki ülkelere elçiler göndermeye devam etti. Böylece İslâma girenlerin sayısı günden güne hızla artıyordu. Fetihten bir süre sonra Peygamberimiz Medine'ye geçti. Bundan sonra Medine'ye ziyaretçi akını başladı. İnsanlar gruplar hâlinde Peygamber Efendimiz'i ziyaret ediyor ve İslâm dinine giriyordu.

Yıllar çok çabuk ilerlemişti sanki. Kutlu insan, son peygamber, Resûlullah Efendimiz altmış üç yaşına gelmişti. Medine'ye hicret edeli on yıl olmuştu.

Bu on yıl içinde Allah, İslâm dinini yüceltmmişti. Dinin dışında ne varsa hepsi hor ve hakir düşmüştü.

O sene Peygamber Efendimiz, hac ibadetini yapmak istediğini söyledi. Kendisiyle birlikte hacca gitmek isteyenlerin Medine'ye gelmelerini istedi. Böylece Medine'de yüz binden fazla insan toplandı. Efendiler Efendisi bu büyük kalabalıkla Mekke'ye hacca gitti. Hacda kendisini dinleyen kalabalığa "Veda Hutbesi" diye bilinen meşhur hutbesini okudu. Bu hutbede İslâm dininin güzelliklerini özetledi. Peygamberlik görevini eksiksiz ve kusursuz yaptığı konusunda inananları şahit gösterdi. Bu hac, Efendiler Efendisi'nin yaptığı ilk ve son hacdı.

Sevgili Peygamberimiz haccını yaptıktan sonra Medine'ye geri döndü. Bu arada güzel dinimizin daha fazla insana ulaşması için gayret etti. Etrafta büyük küçük ne kadar şehir ve ülke varsa hepsine elçiler göndermeye devam etti. Bu şekilde bir yıl daha geçmişti ki Allah Resûlü hastalandı.

Hastalığının şiddeti çok fazlaydı. Ateşi o kadar yükseldi ki görenler hayretlerini gizleyemiyorlardı. Bu şekilde şiddetli hastalıkla günler geçiyordu. Sevgililer Sevgilisi Peygamberimiz, namazları Hazreti Ebubekir'in kıldırmasını istedi. Kendisi Aişe annemizin evindeydi. Mübarek başı Hazreti Aişe'nin kucağındaydı. Günlerden pazartesiydi. Peygamberimiz'in dostu vahiy meleği Cebrail geldi.

– Ya Resûlûllah! Allah'ın selâmı var. Sen'in hatırını soruyor, dedi.

Bunun üzerine Peygamberimiz, Yüce Allah'a kavuşmak istediğini söyledi. Sonra Cebrail,

– Ey Allah'ın Resûlü! Ölüm meleği Azrail de benimle beraber geldi. İçeri girmek için izin istiyor, dedi.

Peygamber Efendimiz onun gelişine müsaade edince Azrail,

– Ya Resûlûllah! Allah, Sen'in emrine tamamen uymamı istedi. İstersen ruhunu şimdi alacağım. İstemezsen bırakacağım, dedi.

Peygamberimiz bunun üzerine yıllarca kendisine vahiy getiren Cebrail'e baktı. Cebrail,

– Ya Resûlûllah! Melekler âlemi sizi beklemektedir, deyince Kâinatın Efendisi, Azrail'e bakarak,

– Ya Azrail, gel vazifeni yerine getir, dedi.

Ruhumuz, canımız, sahip olduğumuz her şeyimiz O'na feda olsun. Peygamberlerin Sultanı, yanındaki su kabına elini daldırdı. Islanan parmaklarını yüzüne sürdü. "Lâ ilâhe illâllah!" diyerek evin tavanına bakarken ruhunu Allah'a teslim etti.

Allah'ım, bizi Sevgili Peygamberimiz'in yolundan ayırma. Bizlere O'nun getirdiği dini yaşamayı nasip et. Bizlere Cennet'te O'nunla beraber olma şerefini lûtfet. O'na benzemeyi, O'nun gibi yaşamayı, O'nu örnek almayı bizlere nasip eyle. Âmin, âmin, âmin. "Allahümme salli âlâ seyyidinâ Muhammed'in ve âlâ âli seyyidinâ Muhammed!"

SÖZLÜK

- ahir zaman** : Dünyanın son zamanları, kıyametin yaklaştığı zamanlar.
- âlim** : Çok bilgili, bilim adamı.
- ata** : Büyükler, geçmişte yaşamış ve günümüze söz ve davranışlarıyla örnek olmuş kişiler.
- azık** : Yolculuk sırasında acıkınca yemek için kişinin yanına aldığı yiyecekler.
- Azrail** : İnsanların canını almakla görevli dört büyük melekten biri.
- boykot** : Bir toplumla veya kişiyle alışverişi kesme.
- bozgun** : Dağılmış, perişan olmuş.
- Burak** : Peygamber Efendimiz'in Miraç'a çıktığı gün O'nu Mekke'den Kudüs'e götüren ve katıra benzeyen bir binek.
- cahil** : Bilgisi olmayan, bir şey bilmeyen.
- Cebrail** : Dört büyük melekten olup, Allah'tan aldığı emir ve âyetleri peygamberlere getirmekle görevli melek.
- cesaret** : Yiğitlik, atılganlık.
- dağlamak** : Vücudun bir yerini kızgın demirle yakmak.
- dehşet** : Yaşanan bir olay yada duyulan bir haber karşısında büyük korkuya kapılmak.
- dil uzatmak**: Lâf söylemek, eleştirmek.

diyet	: Yaralama ya da öldürme olayında karşı tarafın hakkını ödeme.
dürüst	: Söz ve davranışlarında doğruluktan ayrılmayan kişi.
elçi	: Bir devleti ya da kişiyi temsil eden kişi.
emanet	: Başkasına ait bir malı veya sırrı koruma, saklama.
endişe	: Korku, üzüntü.
Ensar	: Medine'de yaşayan ve hicretle Mekke'den gelenlere sahip çıkan Müslümanlar.
esir	: Savaşta düşman eline düşen kimse, tutsak.
evlât	: Çocuk, oğul.
evren	: Kâinat.
eziyet	: Aşırı güçlük ve sıkıntı.
fetih	: 1. Açma, açış, açılma. 2. Bir şehri yada ülkeyi ele geçirme.
gaye	: Amaç, hedef.
gelenek	: Toplumda nesilden nesile geçen söz ve davranışlar.
hakaret	: Aşağılayıcı söz söyleme ve davranışta bulunma.
hakir	: Değeri olmayan, küçük görülen, horlanan.
halife	: Peygamberimiz'den sonra O'nun yerine geçen büyük insanlar.
harap	: Yıkık, bozulmuş, bitkin düşmüş.
hararet	: Heyecanlı, sıcak.
hayret	: Görenlere veya duyanlara şaşkınlık veren durum ya da söz.
heybetli	: Karşısındakine korku ve saygı uyandıran kişi.

heyet	: Topluluk, kurul.
hicret	: 1. İslâm dinini anlatabilme veya daha iyi yaşayabilmek için yapılan kutsal göç. 2. Bir yerden başka bir yere göç etme.
hile	: Sahtekârlık, haksız kazanç elde etmek için baş vurulan yöntem.
hutbe	: İmamların minberde okuduğu dua ve insanlara yaptığı öğüt.
ibadet	: Yüce Allah'a yakın olmak için yapılan maddî manevî her şey.
ihsan	: İyilik, yardım.
iktidar	: Güç, kudret, hükümet.
ilâhî	: Allah'ı övmek ve O'na dua etmek için yazılıp makamı okunan şiirler.
insafsız	: Hiç acıması ve merhameti olmayan, zalim.
intikam	: Öç alma.
İncil	: Hazreti İsa'ya inen, Hıristiyanların kutsal kitabı.
İslâm	: Müslümanlık dininin adı.
işkence	: Söz ya da davranışla karşısındakine eziyet etme.
itiraz	: Kabul etmeme.
Kâbe	: Yeryüzünde Allah için yapılan ilk bina. Müslümanların kutsal mabedi.
kabile	: Aynı soydan türemiş ve bir reisin başkanlığında bir arada yaşayan insan topluluğu.
kafile	: Bir yere, bir işe birlikte giden ekip.
kâinat	: Evren, uzaydaki bütün âlemler.

- karşılama** : Bir makam sahibini, onun büyüklüğüne yakışır şekilde tören yaparak kabul etme.
- kavim** : Aralarında gelenek, dil, kültür birliği olan aynı ırktan insanlar topluluğu.
- kerem** : İyilik, yardım.
- kervan** : Bir yerden bir yere yük ve yolcu taşıyan, daha çok develerden oluşan hayvan katarı.
- kura** : Ad çekme.
- kuşanmak** : İtinacı bir şekilde giyinmek.
- lânet** : Allah'ın sevgi ve ilgisinden mahrum kalma.
- mabet** : İbadet yeri
- mekân** : Yer, ev, yurt.
- merhamet** : Şefkat gösterme, acıma.
- Mescid-i Nebevi**: Hicretten sonra Medine' de inşa edilen mescidin adı.
- mescit** : Müslümanların ibadet yerlerinden biri.
- minber** : Camilerde hutbe okuna yer.
- Miraç** : Peygamber Efendimiz'in göğe, Yüce Allah'ın katına yükselmesi mucizesi.
- mucize** : Peygamberlik işareti olan harikulâde olaylar.
- Muhacir** : Mekke'den göç etmek zorunda kalan Müslümanlara verilen genel ad.
- muştı** : Müjde, iyi haber.
- mücahit** : Din düşmanlarıyla savaşan.

müşrik	: Allah'a inanan ama, aynı zamanda puta tapan sapık insan.
nesil	: Soy.
onur	: Şeref, haysiyet.
peygamber	: Yüce Allah'ın dinini anlatmakla görevli, Allah'ın seçtiği yüksek ahlâklı kişiler.
put	: Kendisine bir ilâhmış gibi ibadet edilen cisim.
pıhtı	: Sıvı bir maddenin hafif katı hâle gelmesi.
rağbet	: İstek, arzu.
rahip	: Hıristiyan din adamı.
reis	: Başkan, bir grubun ileri geleni.
rekât	: Namazdaki bölümlerden her biri.
sahabe	: Peygamber Efendimiz'in arkadaşlarına verilen ad.
salâvat	: Peygamberimiz'in adı anıldığında O'na yapılan dua.
seher	: Günün doğmaya başlaması.
serseri	: Boş gezen ve etrafını söz ve davranışlarıyla rahatsız eden kişi.
servet	: Mal, mülk, para.
suikast	: Bir kişiyi öldürmeye çalışma.
sûre	: Kur'ân'daki yüz on dört bölümden her biri.
sürgün	: Oturduğu çevreden ceza olarak uzaklaştırılma.
şair	: Şiir yazan ve söyleyen kişi.
şehit	: Allah yolunda ölen, öldürülen kişi.
şeref	: Büyüklük, yükseklik.

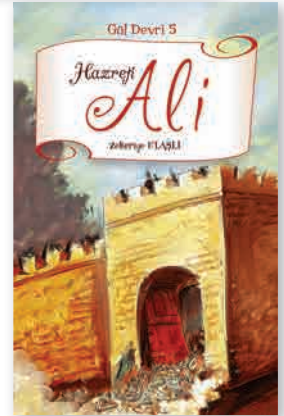
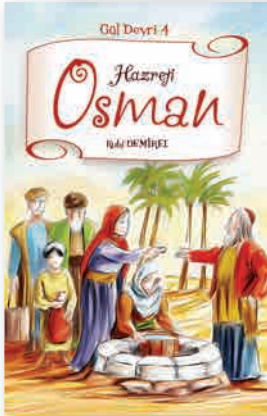
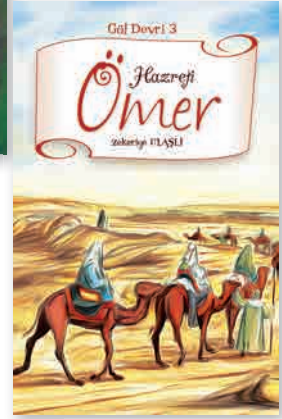
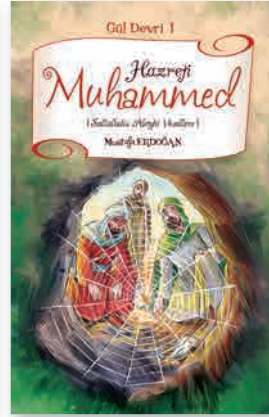
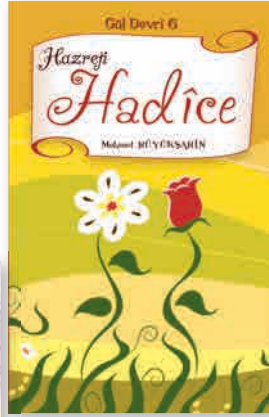
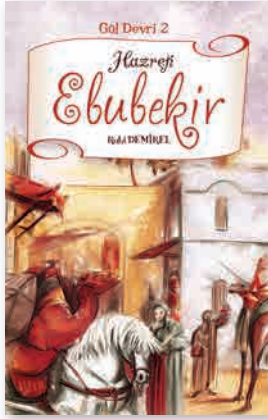
taktik	: Askeri kuvvetleri en uygun şekilde kullanma.
tapınak	: Mabet, ibadet yeri.
tavaf	: Kâbe'nin etrafında belli bir düzene göre dönme.
tedirgin	: Huzursuz, endişeli.
tekbir	: Bir şeyi yücelmek manasıyla Allah birdir kelimesini söyleme.
tellâl	: Bir haberi yada olayı duyurmak için davul vb. bir alet eşliğinde bağırان kişi.
tereddüt	: Kararsızlık, duraksama.
teselli	: Acı bir olayı unutturmaya çalışma, acısını paylaşma.
Tevrat	: Yahudilerin kutsal kitabı.
tüccar	: Ticaretle uğraşan, mal alıp satan kişi.
ümmet	: Bir peygambere inananların tamamı.
ürpermek	: Tüyleri dikenleşerek kabarmak.
vahiy	: Yüce Allah'ın melekler vasıtasıyla peygamberlerine gönderdiği emirler, âyetler, haberler.
valide	: Anne.
yağma	: Zorla birinin malını alma.
yemin	: Ant içme, söz verme.
zalim	: Haksızlık yapan kişi.
zemzem	: Kâbe yakınlarında bulunan kutsal bir su ve bu suyun kuyusu.

Peygamberimiz'den Hatıralar Serisi

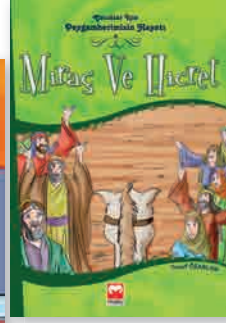
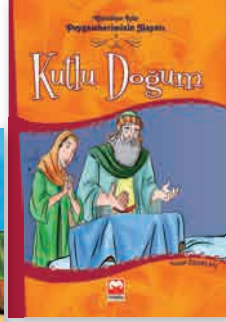
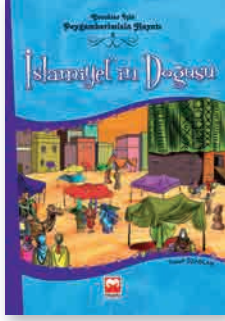
Sevgili Peygamberimiz'in örnek hayatından kesitlerin olduğu kitaplar.
On kitaplık bu seriyi okurken O'nu (sallallahû aleyhi ve sellem) daha yakından tanıyacaksınız.

Gül Devri Serisi

Onlar, o devri yaşadılar; O'nunla beraber yaşadılar. Dinimizi kaynağından, Sevgili Peygamberimiz'den öğrendiler. Biz de güzel dinimizi başta Peygamberimiz'den sonra da O'nun güzide halifelerinden öğreneceğiz

Çocuklar İçin Sevgili Peygamberimiz'in Hayatı

Benzeri olmayan bir ömürdü, Sevgili Peygamberimiz'in kutlu hayatı. Çocuklar için Peygamberimiz'in Hayatı serisi bu alanda benzeri olmayan bir üslupla yazılmış. Yusuf Özaslan'ın tatlı üslubu, okuyucuyu olayların içerisine çekerek Sevgili Peygamberimiz'in üzüntülerine ve sevinçlerine ortak ediyor.

Gül Gibi Hayat

Güller Sultanı Efendimiz'in hayatı
Yani O'nun gibi yaşamak...

Efendimiz'den 100 Hadis

Çocuklar İçin Seçme Hadisler

Gül Gibi Hayat...

O'nun ahlâkı ile ahlâklanmak...

Gül Gibi Hayat...

O'nun gibi düşünmek...

O'nun gibi olmak...

"Örnek bir Ahlak için" Peygamber Efendimiz'in
sünnetlerinden çizgilerle destekli bir eser.

Güller Sultanı Efendimiz:

"Kim benim hadislerimden kırk tanesini öğrenip
başkasına da öğretirse Allah; onu, kıyamet gününde
bilginler ve fakihlerle diriltsin." diye dua buyuruyor.
Ayrıca birçok hadis-i şeriflerinde hadis ezberlemenin
öneminden bahsediyor.